C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Green_Simon_R-Jestrab_a_rybarka_2-Vitez_bere_vse.pdb

PDB Name: Green Simon R-Jestrab a rybarka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.4.2007
Modification Date: 10.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

„Myslím, že máme problém, Jestřábe.
Zablokovali oba konce ulice."
„Nemůžeme s nimi bojovat."
„Čerta nemůžeme."

Dav kolem nich se uzavřel. Z každé tváře hleděly tytéž temné oči a každá ruka svírala nějakou zbraň. Jestřáb neochotně vytáhl sekeru a jeho myšlenky se rozběhly jako o závod.
Aby mohl čaroděj ovládat tolik lidí, musel být někde poblíž.
Volnou rukou sevřel amulet. Vyřezávaná kost nepříjemně
pálila. Otočil se kolem dokola a cítil, že žár amuletu v jednu chvíli zesílil. Jestřáb se zašklebil. Stačilo sledovat, kam je amulet povede. Rychle jím pohyboval ze strany na stranu, aby zaměřil přesný směr, a pak se vrhl do davu. Muže i ženy srážel stranou plochou stranou své sekery a Rybářka chvátala za ním. Dav jeho útok opětoval a sekal po nich noži, dýkami a ostrými střepy. Jestřáb většinu úderů odrazil, ale všechny zachytit nedokázal. Když ucítil zuřivé seknutí nožem přes žebra, sykl bolestí, ale potlačil instinkt, který mu velel ránu opětovat. Všude, kam se podíval, viděl tentýž zlý úsměv a tytéž temné, hněvivé oči...

JESTŘÁB & RYBÁŘKA
Válka proti zločinu nikdy nekončí

SIMON R. GREEN
VÍTĚZ BERE VŠE

TĚLA BEZ VŮLE

Každé město má své oblíbené krvavé sporty. V některých dávají přednost tradičním krutostem, jako je štvaní psů na uvázaného medvěda nebo kohoutí zápasy, zatímco jinde ukájejí své nejnižší pudy sledováním gladiátorů v aréně. V přístavním městě Havenu se lidé baví tím nejkrvavějším a nejšpinavějším sportem ze všech: politikou.

V Havenu nastal čas voleb a celé město otevřelo okenice dokořán. Byla to doba volebních transparentů a průvodů, řečnění a slavností, a příležitostně docházelo i ke
starým dobrým výtržnostem. Ulice byly přecpané vzrušenými davy, zlodějíčkům a kapsářům nastaly hotové žně a krčmy měly takové tržby, že se doslova topily v penězích. Veškerá pracovní činnost ve městě ustala a každého se zmocnila volební horečka. Každého kromě hlídek, které musely sloužit dvojité směny ve stále marnější snaze zabránit přeměně Havenu ve válečnou zónu.

V Havenu nastal podzim a v tuto roční dobu bylo počasí
nejsnesitelnější. Během dne bylo příjemné teplo a v noci
panoval osvěžující chládek. Od moře neustále vanul vítr
a pršelo jen tak často, aby si lidé mohli vychutnat okamžiky, kdy přestalo. Přesně ten druh počasí, při kterém v lidech narůstá nespokojenost s osudem a oni vyrazí do ulic, aby si užili hezkého počasí, dokud ještě je. Což znamenalo, že v ulicích bylo ještě víc lidí, než bylo v čase voleb obvyklé. Mohli byste se vsadit, že někdy k večeru dojde k absolutnímu zhroucení zákonného pořádku. Naštěstí mohly volby ve městě trvat jen dvacet čtyři hodiny.
Každá hodina navíc by byla kolkovanou žádostí o problém. Nemluvě o občanské válce.

Jestřáb a Rybářka, manželé a kapitáni Městské hlídky,
kráčeli beze spěchu ulicí a hučící davy se před nimi uctivě rozestupovaly. V čase voleb byla trpělivost stále vzácnějším jevem, ale nikdo v celém Havenu, ať byl opilý nebo střízlivý, nebyl tak hloupý, aby si rozhněval Jestřába a Rybářku. Existovaly rychlejší a méně bolestivé způsoby, jak spáchat sebevraždu.

Jestřáb byl tmavý a vysoký a už dávno ne pohledný.
Jeho pravou tvář brázdilo několik starých jizev, vytvářejících na jeho opálené pokožce světlé čáry, a přes pravé oko měl černou hedvábnou pásku. Na sobě měl prostou bavlněnou košili bílé barvy, kalhoty a tradiční černý plášť Městské hlídky. Obvykle se nošením pláště neobtěžoval - pletl se pod nohy, když došlo k boji. Ale teď, když do města přišlo na volby tolik cizinců, mu plášť sloužil jako služební odznak, takže ho raději ani neodkládal, přestože ho nosil s očividnou nechutí a pramalou elegancí. Jestřáb vypadal lehce ošuntěle, zvláště jeho boty byly staré a odřené, ale pozornému oku by neušlo, že se se původně jednalo o zboží nejvyšší kvality a řemeslného zpracování. O Jestřábovi se toho hodně povídalo. Zvláště oblíbeným tématem
bylo, zdali jeho rodiče byli nebo nebyli řádně sezdáni, ale
nikdo o něm nevěděl nic určitého. Jeho minulost zůstávala tajemstvím a jemu to vyhovovalo.

Celkem vzato, nevypadal nijak impozantně. Byl spíš
štíhly a šlachovitý než svalnatý a trochu už mu začínalo
růst břicho. Černé po ramena dlouhé vlasy nosil navzdory
módě sčesané dozadu a sepnuté stříbrnou sponou. Teprve
nedávno prekročil třicítku, ale jeho vlasy byly už notně
prokvetlé stříbrem. Vypadal jako jeden z těch chlápku, co
se potulují po městě a dělají potíže. Svá nejlepší leta měl
už za sebou a začínal pozvolna chátrat. Ale když si ho
člověk prohlédl lépe, něco ho zarazilo. V Jestřábově zjizvené tváři a studeném pohledu jeho jediného oka bylo cosi, co umlčelo i toho nejopilejšího rváče. Na levém boku se mu místo meče houpala bojová sekera s krátkou rukojetí. A se sekerou to opravdu uměl. Měl za ta léta spoustu praxe.

Isobel Rybářka šla vedle něj a samozřejmost, s jakou napodobovala jeho držení těla a rytmus chúze, prozrazovala, že jsou spolu už dlouho. Byla vysoká přes šest stop a měla dlouhé světlé vlasy až do pasu spletené do silného copu, zatíženého na konci leštenou železnou sponou. Mohlo jí být kolem třiceti a byla spíš pohledná než vyloženě krásna. Ve tváři měla vepsánu chladnou strohost, která silně kontrastovala s hluboce modrýma očima a smyslnou křivkou jejích rtu. Kdysi se jí muselo stát něco, co z ní odstranilo veškerou lidskou slabost, a bylo to na ní vidět. Stejně jako Jestřáb měla na sobě bílou bavlněnou košili, kalhoty a černý plášť hlídky. Košili měla zpoloviny rozepnutou, takže předváděla velkou část svého poprsí, a vyhrnuté rukávy odhalovaly svalnaté a zjizvené paže. Ruka jí volně spočívala na jílci meče, který jí visel u pasu.

Jestřáb a Rybářka byli známi po celém Havenu. Především byli čestní, což je samo o sobě výrazně odlišovalo od zbytku havenské přepracované a špatně placené Městské hlídky. A za druhé, bránili pořádek za každou cenu. Jestřáb a Rybářka dostali zločince živé či mrtvé. Většinou mrtvé.
Když byli Jestřáb s Rybářkou poblíž, měli lidé silné
tendence dodržovat zákon.

Beze spěchu se ubírali ulici, užívali si teplého rána a dohlíželi na pouliční obchodníky. Byly volby a zástupy lidí znamenaly dobrou příležitost k výdělku pro stánky s občerstvením, prodavače suvenýrů a šarlatány nabízející v zapadlých uličkách laciné amulety a talismany. Nepřerušená řada stánku lemovala ulice z jednoho konce na druhý. Byly mezi nimi chudičké stánky ze dřeva a plachtoviny stejně jako zavedené rodinné podniky s nabíranými baldachýny a hedvábným čalouněním. Obchodníci tropili ohlušující povyk, a čím bezcennější zboží nabízeli, tím hlasitěji a nápaditěji je vychvalovali.

Všude stály stánky s nápoji a konkurovaly hospodám
nabídkou levných lihovin s tradičním heslem: ZA JEDNU PENCI SE MŮŽETE OPÍT, ZA DVĚ PENCE BUDETE NAMOL. Pro méně dobrodružné povahy se také čepovalo pivo. To bylo zdarma - na účet konzervativců. Celkem vzato šlo o to, aby byli voliči v den voleb co nejopilejší.
Tak by buď volili konzervativce z vděčnosti a v naději, že dostanou víc bezplatného chlastu, nebo alespoň byli příliš opilí, než aby dokázali zformovat jakoukoliv účinnou opozici. A hlídce to tak také vyhovovalo, protože lidé opilí namol se sotva zmohli na nějaké výtržnosti.

Ulice byly přeplněné stánky, stánky se táhly i do postranních uliček, stánky byly všude, kam se Jestřáb a Rybářka podívali. A také vlajky, ohňostroje, masky a všemožné novoty na prodej, přičemž jste si mohli být jisti, že jsou všechny do jedné příšerně předražené. Pokud jste měli zájem o kvalitnější suvenýry, jako například jemný porcelán a skleněné zboží vkusně zdobené rytinami různých vzoru a volebních sloganu, museli jste se pro ně vypravit do lepší čtvrti. I Severní okrsek býval lepší čtvrtí, ale to už bylo tak dávno, že už si na to nikdo nepamatoval. V současnosti byl Severní okrsek nejdrsnější, nejchudší a nejnebezpečnější oblastí v Havenu. Proto tam také hlídkovali Jestřáb a Rybářka. Částečně proto, že byli nejlepší, ale hlavně proto, že si znepřátelili právě tolik lidí od Městské hlídky jako mimo Hlídku. V Havenu se mohlo stát, že jste byli příliš čestní.

Jestřáb vrhl žádostivý pohled na stánek, ve kterém pro-
dávali kořeněné pečené klobásy. Vypadaly velmi chutně,

když jste si odmysleli ty mouchy. Rybářka si všimla, co ho tak zaujalo, a rozhodně ho odvlekla pryč.

„Ne, Jestřábe, nikdy nevíš, co za maso na ty klobásy použili. Nemůžeš si dovolit prosedět zbytek dne na záchodě se spuštěnými kalhotami."

Jestřáb se zasmál. „Nejspíš máš pravdu, Isobel. Ale to nevadí, pokud si dobře vzpomínám, kousek níž je hospoda, kde mají skvělé humry. Co takhle večeře pro dva?"

„Na večeři je ještě příliš brzy."

„Dobrá, tak si tedy dáme oběd."

„Poslední dobou se moc cpeš," řekla Rybářka přísně. „Je div, že ještě zapneš opasek."

„Každý má nějakého koníčka," odpověděl Jestřáb.

Šli dál a chvíli oba mlčeli a jen se rozhlíželi kolem a pozorovali všechno, co bylo k vidění. Lidé se na ně usmívali a mávali na ně, nebo je ostentativně ignorovali. Jestřáb s Rybářkou jim odpovídali stejně zdvořilým kývnutím a pokračovali v cestě. Úsměvům se nedalo důvěřovat a na zbytku nezáleželo. Jestřábova pozornost začala polevovat. Byl v Havenu už pět let a občas mu to připadalo jako padesát. Stýskalo se mu po domově. Na podzim na něj stesk doléhal nejvíce. V Lesním království právě zlatlo listí a veškerý vzhled a zvuk a vůně lesa se měnily, jak se veliké stromy připravovaly na zimu. Jestřáb si tiše povzdechl a znovu zaměřil svou pozornost na ušmudlané kamenné domy a špinavé dlážděné ulice Havenu. Ať už to bylo dobré nebo špatné, teď z něj byl měšťák.

Ve vzduchu nad jejich hlavami zaburácely výbuchy a Jestřábova ruka bleskově sjela k sekeře u pasu, než si uvědomil, že je to jen další ohňostroj. A pro ty platilo, že čím hlasitější a honosnější, tím lepší.

Po celé obloze vybuchovaly jasné záblesky magicky zvýrazněných barev a mraky díky nim hrály všemi barevnými odstíny, takže vypadaly jako poněkud zmatená malířská paleta. Došlo k několika pokusům psát na oblohu volební slogany, ale všechny se mezi sebou pomíchaly a jejich výsledkem byla jen nejasná změť čar. Rozličné politické frakce to brzy znudilo a začaly používat ohňostroje jako munici proti sobě navzájem. Ozývaly se výkřiky, jekot a občas i zasténání, ale naštěstí nebyly ohňostroje dost silné na to, aby způsobily nějakou skutečnou škodu. Jestřáb a Rybářka se raději dívali na opačnou stranu a nechávali věcem volný průběh. Přinejmenším to poskytovalo zábavu davům.

Náhle Jestřáb koutkem oka zachytil podezřelý pohyb a lehce zrychlil krok. Dav na konci ulice se přestal zajímat o ohňostroje a sledoval něco zajímavějšího. Už bylo slyšet křik a povzbuzování.

„Zdá se, že máme problém," řekl Jestřáb rezignovaně a vytáhl sekeru.

„Vypadá to tak, že?" přikývla Rybářka a vytasila meč. „Pojďme se do toho trochu zaplést."

Začali se prodírat vpřed a dav se před nimi neochotně rozestupoval - obnažené zbraně hlídky byly pro lidi obvykle dobrým důvodem, aby je nechali projít. Jestřáb se zamračil, když zjistil, co tak upoutalo pozornost davu. Na křižovatce dvou ulic se do sebe dvě skupiny plakátovačů pustily pěstmi, holemi a vším, co jim právě přišlo pod ruku. Dav nestranně povzbuzoval oba tábory a spěšně se uzavíraly sazky na vítěze.

Protože většina voliču uměla stěží číst, nemohly se hlavní politické strany při šíření svého programu spolehnout na letáky a rozhovory v Havenských novinách. Místo toho využívali shromážděni pod širým nebem, pouťových vyvolávaču, kramářských písní, ale hlavně spousty plakátů. Námětem plakátů byly většinou drobné skandály, úderná hesla a z velké části i přímé urážky. Momentálně byl velmi populárni slogan RADNÍ HARDCASTLE TO DĚLÁ S OBCHODNÍKY - přičemž bylo věcí názoru, jedná-li se o volební heslo, nebo o urážku na cti.

Plakáty bylo možno spatřit všude, na zdech, výkladních

skříních i na loudavých chodcích. Skupina plakátovačů pracujících na plný výkon byla schopná polepit celý Haven za necelé dvě hodiny. Tedy za predpokladu, že lepidlo drželo. A také za předpokladu, že jim nikdo nezkřížil cestu. Bohužel většina táboru strávila polovinu času strhávaním a ničením plakátů vylepených konkurenčními skupinami.
Takže když se setkaly dvě skupiny, což občas nutně nastat muselo, měla politická rivalita silné tendence se projevit duchaplnými výzvami a otevřeným násilím, k veliké radosti všech přihlížejících, kteří šli zrovna kolem. Haven měl zálibu v jednoduché, přímé a pokud možno brutální politice.

Jestřáb a Rybářka stáli v čele davu a se zajmem sledovali, jak se rvačka přesouvá po dláždění sem a tam. Byla to víceméně amatérska záležitost, jak už rvačky bývají, a soupeřící strany se navzájem spíše pošťuchovaly a strkaly, než že by se do sebe opravdu pustily pěstmi. Jestřáb měl v úmyslu jen projít kolem a nechat je, ať si to vyřeší sami. Každá taková malá rvačka trochu povolila ventil narustajícímu napětí. Ale pak si všiml, že někteří z bojujících mají v rukou nože, a lítostivě si povzdechl. Nože měnily situaci. Vstoupil do klubka rváčů, chytil nejbližšího s nožem v ruce a udeřil mu hlavou o zeď. Ozvalo se hlasité zadunění a plakátovač se v bezvědomí sesul k zemi. Jeho dosavadní soupeř se obrátil proti Jestřábovi s napřaženým nožem, ale než se zmohl na nějakou akci, Rybářka ho jediným úderem poslala do říše snů. Několik přátel padlých plakátovačů vyrazilo vpřed, ale když spatřili Jestřábův příšerný škleb a záblesk sekery, kterou držel v ruce, strnuli v půli pohybu. Někteří z nich se vzápětí dali na útěk, ale záhy zjistili, že jim v cestě stojí Rybářka s taseným mečem. Poslední bojující skupinky zjistily, že něco není v pořádku, a postupně toho také nechaly. Přihlížející dav začal na hlídku pískat a pokřikovat. Jestřáb je přejel ledovým pohledem a rozhostilo se ticho. Pak se znovu obrátil k plakátovačům.

„Znáte pravidla," řekl nevzrušeným hlasem. „Žádné nože. Teď bychom rádi viděli obsah vašich kapes. Ukážete nám ho dobrovolně, nebo mám požádat Rybářku, aby vám s tím pomohla?"

Okamžitě zavládl zmatek, jak se všichni začali předhánět, kdo vysype kapsy jako první. Na dlažbě se navršila hromada nožů, boxerů a zabijáků. Bylo mezi nimi i slušné množství amuletů, talismanů pro štěstí, a dokonce jedna scvrklá hlava přivázaná na provázku. Jestřáb si provinilce změřil znechuceným pohledem.

„Když se vám nedá věřit, že budete hrát podle pravidel, nebudete si hrát vůbec. Rozumíme si? A teď se mi kliďte z očí, než vás všechny pozatýkám za výtržnictví. Jedna skupina půjde na sever, druhá na jih. Jestli se s někým z vás dnes ještě setkám, pošlu ho domů jeho rodině v masové konzervě. A teď odchod!"

Plakátovači se vytratili a odnesli s sebou i své zraněné, takže kdyby se na dlažbě neválelo několik zmuchlaných plakátů, nic by nenasvědčovalo tomu, že tady vůbec byli. Jestřáb skopl hromádku zbraní do stoky a hladina se nad nimi zavřela. Pak se s Rybářkou střídali ve vrhání zlých pohledů na zástup tak dlouho, dokud se všichni nerozešli. Nato schovali své zbraně a pokračovali v obchůzce.

„Ta tvoje rána ale sedla, Isobel."

„Mám v pažích sílu deseti mužů, protože mé srdce je čisté."

„A taky proto, že máš pod rukavicí boxer."

Rybářka pokrčila rameny. „Vcelku se dá říct, že jsme to vyřešili velmi diplomaticky."

Jestřáb povytáhl obočí. „Diplomaticky?"

„Samozřejmě. Nikoho jsme přece nezabili, ne?"

Jestřáb se kysele pousmál a Rybářka si odfrkla. „Poslyš, Jestřábe, kdybychom se do toho včas nevložili, rvačka by se určitě rozrostla v rozsáhlé pouliční nepokoje. A kolik lidí bychom pak museli zabít, abychom zjednali pořádek?" Rybářka pohodila hlavou. „Od vyhlášení voleb jsme tu

měli už pět pouličních nepokojů a jsou to teprve dva dny.
S tímhle městem to jde z kopce, Jestřábe.“

„Jak můžeš něco takového říct?“ zavrtěl hlavou Jestřáb
a Rybářka se rozesmála. Jestřáb se k ní přidal, ale nijak
zvlášť vesele to neznělo. „Nemyslím, že by tahle sebranka dokázala vyvolat pouliční nepokoj. Vždyť se sotva zmohli na obyčejné narušení pořádku. Nemuseli jsme na ně vyjet tak zostra.“

„Ale museli.“ Rybářka věnovala Jestřábovi zmatený pohled. „Tohle je Haven, víš. To nejnásilnější a nejbarbarštější město v celých Dolních královstvích. Můžeme doufat, že se nám ho podaří udržet na uzdě, jedině když budeme tvrdší než všichni ostatní.“

„Nejsem si jist, jestli tomu ještě věřím.“

Chvíli kráčeli beze slova.

„To kvůli tomu Blackstoneovu případu, že?“ zeptala
se po chvíli Rybářka.

„Asi. Čarodějka Vizuela mohla ještě žít, kdyby s námi
ona nebo Dorimant promluvili včas. Jenomže nám nedůvěřovali. Mlčeli, protože je děsila naše pověst. Báli se, že bychom jim něco udělali. Jsme v tomhle městě už příliš dlouho, Isobel. Nelíbí se mi, co se z nás stalo.“

Rybářka ho vzala za ruku. „Není to tu zase o tolik jiné
než kdekoliv jinde, lásko. Jenže v Havenu se s tím tak netají.“

Jestřáb si pomalu povzdechl. „Možná, že máš pravdu.
Nevím, kam bychom ty plakátovače dali, kdybychom je
pozatýkali. Žaláře jsou už tak narvané k prasknutí.“

„A do začátku hlasování pořád ještě zbývá více než
půl dne.“

Rybářka potřásla hlavou. „Nechápu, proč prostě nerozpoutají občanskou válku a nevyřeší to jednou provždy.“

Jestřáb se pousmál. „Udělali to, před čtyřiceti lety. Reformisté zvítězili a v celých Dolních královstvích bylo zavedeno všeobecné volební právo. Předvolební kampaň teď funguje jako bezpečnostní ventil. Na chvíli dovolí lidem, aby si vyhodili z kopýtka. To jim trochu ubere páry a zabrání se tomu, aby ve městě příliš zesílily tlaky, které by vedly k občanské válce. Jakmile hlasování skončí, vítězové vyhlásí všeobecnou amnestii, všichni se zase vrátí do práce a život jde dál.“

„To je šílené,“ řekla Rybářka. „Totálně a naprosto šílené.“

Jestřáb se zašklebil. „Tak to v Havenu chodí.“

Pokračovali v obchůzce v naprostém tichu, jen tu a tam
se zastavili, aby srovnali nějakého potenciálního kapsáře
nebo napomenuli opilce, který začínal být příliš hlučný.
Dav kolem nich hučel, zpíval a smál se a vůbec si užíval
poloficiálních svátků plnými doušky. Vzduch byl bohatý vůněmi kořeněných jídel, vína a hořících kateřinských kol. Ulicí naproti nim pochodovala kapela, mávala pestrobarevnými transparenty a halasně pěla chvály na konzervativce. Jestřáb a Rybářka ustoupili stranou a nechali je projít. Statný chlap v drátěně košili, který v jedné ruce držel obušek a ve druhé pokladničku, si to namířil směrem k nim, ale pak si všiml výrazu v jejich tvářích, rozmyslel si to a rychle odspěchal za kapelou. Dav zatím prokazoval svou tradiční úctu ke svobodě slova a bombardoval zpěváky shnilým ovocem a koňským trusem. Jestřáb se díval, jak se průvod s transparenty vzdaluje ulicí s křečovitými
úsměvy a skřípěním zubů a divil se, kde konzervativci
sehnali tolik šílenců a potenciálních sebevrahů, kteří byli
ochotni vstoupit do Severního okrsku.

Ale musel uznat, že jejich transparenty byly opravdu
hezké.

„Budu skutečně ráda, až tenhle volební nesmysl skončí,“ povzdechla si Rybářka, když se znovu vydali na cestu.
„Už roky jsem se takhle nenadřela. Myslím, že jsem v životě neviděla tolik opilců, rvaček a zdivočelé chátry. Nebo tolik

skořápkářů, když na to přijde.“

„Pokud se v tomhle městě najde někdo, kdo je dost pitomý na to, aby si s neznámým cizincem zahrál. ‚Najdi dámu', dokonale si zaslouží všechny následky, které z toho plynou,“ prohlásil Jestřáb bezcitně. „A když si to tak vezmeš, není to tu vlastně tak zlé. Je jasně, že se o volbách nějaké té rvačce nevyhneš, ale všimni si, jen málokdo má u sebe meč nebo nůž. Víš, Isobel, vlastně se docela dobře bavím. Je to všechno tak fascinující. Slyšel jsem vyprávět o tom, jak volby vypadaly v minulosti, ale vlastně jsem tomu nikdy nevěřil. Tohle je demokracie v praxi. Lidé rozhodují o svém vlastním osudu.“

Rybářka si pohrdavě odfrkla. „Stejně nakonec spláčou
nad výdělkem. Lidi si můžou volit, až z toho zmodrají,
ale nakonec stejně zůstanou u moci stejné tváře a všechno bude přesně tak, jak to bylo. Ve skutečnosti se nikdy nic nezmění, Jestřábe. To bys měl vědět.“

„Tady to je něco jiného,“ řekl Jestřáb tvrdohlavě. „Reforma nikdy nebyla silnější, než je teď. Pokud se jim podaří získat několik rozhodujících křesel, je reálná šance, že tentokrát ovládnou celou havenskou radu.“

Rybářka se na něj podívala. „Ty ses o to dost zajímal,
viď?“

„Samozřejmě, tohle je důležité.“

„Ne, to není. Ne pro nás. Přijď zítra, a uvidíš na ulicích
zase stejné zloděje a pasáky. V Severním okrsku budou
lichváři dál klidně pokračovat ve svých kšeftech, ať už ty
tvoje slavné volby vyhraje, kdo chce. Pořád tu budou robotárny, podvodné machinace a vraždy v zapadlých uličkách. Je to jedno velké smetiště, kde končí ti nejubožejší z ubohých, kteří už nemají kam klesnout. Ať si rada pořádá ty svoje volby. Stejně nás bude potřebovat, abychom potom uklidili to svinstvo.“

Jestřáb se na ni podíval. „Mluví z tebe únava, děvče.“

Rybářka pokrčila rameny. „Je to prostě jen těžký den,
to je všechno.“

„Isobel...“

„Zapomeň na to, Jestřábe.“ Rybářka se na něj nečekaně
zazubila. „Jedno je jistě: Dokud stojí Severní okrsek, nebudeme mít nouzi o práci.“

Jestřáb a Rybářka zabočili do Uličky mučedníků a namířili si to k Přístavnímu korzu. Prodejní stánky rychle zmizely a byly nahrazeny elegantními výkladními skříněmi krámků s klenutými vchody a ozdobnými ornamenty kolem oken, které byly očividně určeny lepší sortě zákazníků. Krásy korza nedávno zaujaly šlechtu a obchodníkům, kteří na něm měli své obchody, se podle toho také dařilo.
Mezi nižší šlechtou patřilo poslední dobou k dobrému tónu procházet se po korze a užívat si krás chudinské čtvrti. Na okraji Severního okrsku bylo k mání zboží, které zaujalo i toho nejnáročnějšího zákazníka, a pověsti urozeného pána přece nemohlo uškodit, když si tu dal tajně dostaveníčko s dámou, jež se vzrušením celá červenala. Samozřejmě, že se urozený pán nevydal do Severního okrsku sám.
Každého šlechtice doprovázela suita tělesných strážců
a všichni zvláště dbali na to, aby Severní okrsek opustili
dlouho před setměním.

Ale během dne byla promenáda vyhlášeným místem, kde
se setkávali dobrodružněji založení členové šlechtického
stavu, a to přirozeně přitahovalo nejrůznější typy honosně oděných parazitů a příživníků. Lovci senzací měli plné ruce práce, aby zachytili všechny nejnovější drby, a podvodníci elegantně křižovali promenádou a sledovali šlechtu stejně, jako křižující žralok sleduje hejno ryb. Jestřáb a Rybářka většinu z nich poznali na první pohled, ale nijak nezasahovali. Pokud byl někdo takový blázen, že se nechal připravit o peníze některým z otřepaných triku, byl to čistě jeho problém a hlídky se nijak netýkal. Úkolem Jestřába a Rybářky bylo dohlížet, aby nikdo nepřekročil únosnou mez.

Na druhou stranu šlechta Jestřába a Rybářku okázale
ignorovala. Předpokládalo se, že hlídkám je jasné, kde je
jejich místo, ale Jestřáb s Rybářkou byli po celém Havenu notoricky známi tím, že o tom, kde by jejich místo mělo být, neměli nejmenší představu. Šlechticům, kteří se v minulosti snažili odkázat Jestřába a Rybářku do příslušných mezí, se oba členové hlídky otevřeně vysmáli a občas jim to vysvětlili i ručně. Což mohl být další z důvodu, proč Jestřáb a

Rybářka strávili posledních pět let svého života hlídkováním v nejhorší čtvrti v celém Havenu.

Na promenádě krásně svítilo slunce a šlechta pod jeho
teplými paprsky hýřila všemi barvami jako čerstvě rozkvetlé květiny. Výrostci oblečení ve stranických barvách roznášeli nejčerstvější vydaní Havenských novin, které obsahovaly ještě více pikantních detailu o soukromí kandidátů a jejich pletkách a přetřásaly jejich pochybné sexuální zaměření. Po promenádě pochodovala chlapecká kapela složená z dudáků a bubeníků a za ní následoval volební plakát konzervativců, vyvedený ve fantastických barvách.

Konzervativci věřili, že mládež je třeba oslovit včas. Jestřáb se na chvíli zastavil, aby si jejich produkci vychutnal, ale Rybářku to brzy znudilo, a tak šli po chvíli zase dál.
Zanedlouho nechali hučící promenádu za zády a kráčeli
mezi výstavnými domy a dobře hlídanými podniky Levné čtvrti, kde sídlila střední vrstva obchodníků. Sem, na okraj Severního okrsku, je přilákaly nízké ceny nemovitostí a pomalu začínali vtiskovat této oblasti svůj osobitý punc.

Ulice byly neuvěřitelně čisté a lidé chodili oblečeni ve
střízlivém stylu. Domy byly otočeny zadní stranou do ulice a chránily je vysoké zdi a železné mřížoví. A pochopitelně i nenápadné skupinky ozbrojených stráží. Ani zdaleka už to nebyl skutečný Severní okrsek. Obvykle to bývala klidná a spořádaná čtvrť, ale ani sami obchodníci nebyli zcela imunní proti volební horečce. Volební plakáty a pouliční zpěváci byli všude, kam oko pohlédlo, a na každém rohu řečníci vysvětlovali, jak zbavit Haven všech jeho problémů bez zvýšení daní z majetku.

Jestřáb a Rybářka se náhle zarazili. V jejich myslích hlasitě zaduněl zvuk gongu. Když jeho vibrace umlkly, vystřídal je suchý a nakyslý hlas spojovacího čaroděje Hlídky:

Kapitáni Jestřábe a Rybářko, okamžitě se hlaste ve
volebním štábu reformistického kandidáta Jamese Adamanta na Tržním náměstí. Po dobu voleb vám byl přidělen úkol chránit jej osobně stejně jako jeho volební tým.

V jejich myslích se na chvíli objevila mapa ukazující
polohu volebního štábu a hned vzápětí byla pryč i s tím
neosobním hlasem. Jestřáb zavrtěl otřeseně hlavou. „Kdyby se tak chtěli obejít bez toho zatraceného gongu, ještě teď mi z něho drkotají zuby.“

„Kdyby bylo po mém, mohli by se docela klidně obejít
i bez toho čaroděje,“ řekla Rybářka s pochopením. „Myšlenka, že nějaký čaroděj má přístup do mé mysli, se mi vůbec nelíbí.“

„To patří k naší profesi, děvče.“

„Bylo něco špatného na systému běžců se vzkazy?“

Jestřáb se zašklebil. „Unikali jsme jim příliš snadno.“

Rybářka se musela smát. Beze spěchu se ubírali Levnou
čtvrtí a dál do bludiště křivolakých uliček, kterým se s oblibou říkalo Rumiště. Byla to jedna z nejstarších částí města a přímo volala po rekonstrukci, ale z nějakých důvodů se na ni zapomnělo vždy, když došlo k projednávání městského rozpočtu. Měla jakési skryté kouzlo, když si člověk odmyslel mrzáky a žebráky, kteří lemovali špinavé ulice. Rumiště bylo stejně chudé jako celý zbytek Severního okrsku, jen se s tím tak netajilo. Když se Jestřáb a Rybářka přiblížili, nejedna temná postava neslyšně zmizela ve skrytém průchodu.

„Adamant,“ řekla Rybářka zamyšleně. „To jméno mi něco říká.“

„To by mělo,“ přikývl Jestřáb. „Podle všeho je to stoupající hvězda reformy. V okrsku Horní terasy kandiduje proti dosavadnímu radnímu, který je stoupencem tvrdé konzervativní linie. A mohl by to dokázat. Radního Hardcastlea bych sotva označil za populární osobu.“

Rybářka znuděně pokrčila rameny a odfrkla. Očividně
to na ni neudělalo žádný dojem. „Jestliže je ten Adamant
tak důležitý, jak to přijde, že mu děláme ochranku právě
my?“

Jestřáb si nešťastně povzdechl. Když posledně pracoval
s Rybářkou jako tělesná stráž, nedopadlo to zrovna nejlépe. Navzdory jejich snaze byl radní Blackstone zavražděn a spolu s ním dalších šest lidí. Důležitých lidí. Jestřáb s Rybářkou nakonec vraha dopadli, ale to na záchranu jejich

reputace nestačilo. Pořádně si to u svých nadřízených rozlili. Ne že by jim na mínění nadřízených záleželo. Ale sami si to vyčítali mnohem víc, než by to jejich nadřízení kdy dokázali. Měli Blackstonea rádi.

„No," řekla nakonec Rybářka, „Vždycky jsi tvrdil, že si chceš prohlédnout volby pěkně zblízka, abys viděl, jak ten systém funguje. Vypadá to, že jsi nakonec přece jen dostal příležitost."

„To jo," odpověděl Jestřáb. „Jen počkej, Isobel, až uvidíš Adamanta v akci. Ten už tě obrátí na víru."

„Všichni spláčeme nad výdělkem," zavěštila Rybářka.

Už byli skoro na konci ulice Na Můstku, nedaleko od hranic Horních teras, když si Jestřáb náhle všiml, že všude kolem vládne podezřelé ticho. Chvíli mu trvalo, než si to uvědomil, protože byl příliš zaujat představou, že se mu konečně podaří pracovat pro reformního kandidáta. O to silněji to na něj zapůsobilo, když mu to konečně došlo.
Na první pohled vypadalo všechno normálně. Ulici lemovaly nezbytné stánky a davy lidí proudily sem a tam jako kterýkoliv jiný den. Ale všichni ti lidé dohromady vydávali zvuk sotva hlasitější než šepot. Místo aby se drželi své tradiční taktiky a hlasitě pokřikovali a vyvolávali, až by uši zaléhaly, stánkoví prodavači jen tiše stáli na svých místech a trpělivě čekali, až k nim zákazník přijde sám. Lidé se pomalu šinuli od stánku ke stánku se skloněnými hlavami a sklopenýma očima. Nikdo si nestěžoval na ceny ani se nesnažil pouštět hrůzu na prodavače, nikdo se nepokoušel usmlouvat slevu. A co bylo nejnápadnější, nikdo se nezastavil, aby se dal s někým do řeči. Jen chodili od stánku ke stánku, mluvili, jen pokud opravdu museli, a to ještě tím nejtišším hlasem, bez zápalu, jako by jim na tom doopravdy nezáleželo. Jestřáb zvolnil krok a nakonec zůstal stát, Rybářka se také zastavila.

„Jo," přikývla Rybářka. „Také jsem si toho všimla. Co se tady sakra děje? Už jsem byla na pohřbech, kde bylo živěji."

Jestřáb zabručel a sevřel pevněji sekeru, která mu visela u pasu. Čím více si okolní scénu prohlížel, tím více zneklidňující dojem z ní měl. Nikde ani stopy po nárožních řečnících, nikde žádní zpěváci kramářských písní a těch několik málo volebních plakátů a transparentů se líně třepetalo ve větru a okolní dav je očividně naprosto ignoroval.
Měli by tu být pouliční zaklínači, brusiči nožů, dráteníci a ostatní lidský pávl, který pouliční trhy vždycky neodolatelně vábí. Ale tady byl jen tichý a bezduchý dav, který se beze spěchu pohyboval mezi stánky. Jestřáb přehlédl úzkou uličku od jednoho konce na druhý, ale odevšad na něj zírala jen prázdná okna, podobná tupým pohledům idiotů.

„Tady se něco stalo," řekla Rybářka. „Něco zlého."

„Nemohlo to být zase tak zlé," namítl Jestřáb. „Nic jsme neslyšeli. V Havenu se novinky šířily rychle a špatné zprávy ze všech nejrychleji.

Rybářka pokrčila rameny. „Stejně z toho mám špatný pocit. Velice špatný pocit."

Jestřáb pomalu přikývl na souhlas. Znovu vykročili, pláště shrnuté na stranu, aby snáze dosáhli na své zbraně.
Lidé se před nimi rozestupovali a odvraceli hlavy, aby jim nemuseli pohlédnout do očí. Jejich pohyby byly pomalé a neslyšné a podivným způsobem synchronizované, jako by se všichni Lidé na ulici pohybovali ve stejném rytmu.
Jestřába začalo mrazit v zádech. Rozhlédl se kolem sebe a náhle ho zaplavil pocit úlevy, když zaregistroval známou tvář.

Dlouhý Tom byl v ulici Na Můstku známou figurkou.
Ostatní stánky se objevovaly a zase mizely, ale ten Tomův byl stále na svém místě. Prodával ty nejlepší nože, jaké si chlap jen může přát. Na skladě měl vše od kuchyňských nožů až po vyváženě soubojové dýky, ale jeho specialitou byly všechny druhy vojenských nožů. Dlouhý Tom přišel v armádě o obě nohy a teď se belhal po světě na páru toporných dřevěných protéz, které mu přidávaly dobrých deset palců výšky. Jestřáb si dal opravdu záležet, aby ho naučil chování. Dlouhý Tom vždycky věděl o všem, co se kolem šustlo.

Jestřáb zamířil k jeho stánku s přátelským pozdravem na rtech, ale slova mu uvízla v krku, když Dlouhý Tom zvedl hlavu a opětoval jeho pohled. Jestřábovi na chvíli připadlo, že se v Tomově stánku usadil někdo jiný. Ten dojem záhy vyprchal a Jestřáb si rychle zařadil rysy tváře, kterou měl před sebou, ale přesto mu na něm něco nesedělo. Dlouhý Tom měl vždycky klidné a mírné modré oči, ale teď

byl jeho pohled temný a pronikavý. Ústa měl zkřivená do nepřirozeného úsměvu. Změnilo se dokonce i držení jeho těla, jako by přes noc jeho postava prošla drastickou proměnou.
Rozdíl nebyl nijak velký a cizí člověk by si ho vůbec nemusel všimnout, ale Jestřábovi to neuniklo. Letmo Tomovi pokynul a šel dál, aniž by mu řekl jediné slovo.

„Co to mělo znamenat?“ divila se Rybářka.

„Nevšimla sis na něm ničeho divného?“ zeptal se Jestřáb a nenápadně se rozhlížel kolem sebe.

Rybářka se zamračila. „Vypadal trochu nesvůj, ale co má být? Možná, že má taky špatný den.“

„Tady jde o něco víc,“ řekl Jestřáb. „Podívej se kolem sebe. Vidíš ty jejich obličeje?“

Oba členové hlídky pomalu kráčeli tichým davem, a když si Rybářka uvědomila, co měl Jestřáb na mysli, pocítila podivný dotek neskutečna. Ať se podívala kamkoliv, všude na ni ze známých tváří hleděly cizí oči. Všechny měly tentýž temný pronikavý pohled a tentýž hořký úsměv. Dokonce se všichni pohybovali ve stejném rytmu, jako by poslouchali tutéž tichou hudbu. Bylo to jako noční můra z dětství, kdy se z dlouholetých přátel a z tváří, které vídáte každý den, náhle stanou chladní a nepřátelští cizinci. Jestřáb si podvědomě sáhl pod košili a uchopil kostěný amulet, který mu visel kolem krku na stříbrném řetízku. Bylo to jednoduché kouzlo, které měly během voleb všechny hlídky ve své standardní výzbroji. Upozorňovalo na přítomnost magie a mohlo i vystopovat jejího původce. Jeho dosah byl sice omezený, ale fungovalo neomylně. Jestřáb ve své dlani pevně sevřel kost pokrytou rytinami a cítil, že vibruje jako gong. Tiše zaklel a pustil ji. Teď už věděl, proč měli všichni Lidé v davu tentýž temný pohled.

„Jsou posedlí,“ řekl měkce. „Všichni.“

„No výborně,“ řekla Rybářka. „Jak jsi na tom s exorcismem?“

„Latina mi nikdy moc nešla.“

„Skvělé.“

Mluvili tiše, skoro šeptali, ale najednou se jich zmocnil pocit, že dav něco tuší. Lidé obraceli hlavy směrem k hlídce a začali se k ní pomalu přibližovat. Dlouhý Tom vyšel ze svého stánku a v každé ruce držel nůž. Jestřáb a Rybářka zahájili ústup, ale brzy zjistili, že za nimi je právě tolik lidí jako před nimi. Rybářka tasila meč, ale Jestřáb jí položil ruku na rameno.

„Nemůžeme použít zbraně, Isobel. Tihle Lidé jsou nevinní. Jsou jen oběťmi kouzla.“

„Dobře. Takže co budeme dělat?“

„Nevím. Právě nad tím přemýšlím!“

„Tak si pospěš. Jsou stále blíž.“

„Podívej, nemůže za tím být démon nebo něco, co uniklo z Ulice bohů. Kdyby se něco tak mocného dostalo ven, naše amulety by nás už dávno varovaly. Ne, tohle má na svědomí nějaký venkovský čaroděj, kterého si najali, aby zmanipuloval volby v tomhle okrsku.“

„Myslím, že máme problém, Jestřábe. Zablokovali oba konce ulice.“

„Nemůžeme s nimi bojovat.“

„Čerta nemůžeme.“

Dav kolem nich se uzavřel. Z každé tváře hleděly tytéž temné oči a každá ruka svírala nějakou zbraň. Jestřáb neochotně vytáhl sekeru a jeho myšlenky se rozběhly jako o závod. Aby mohl čaroděj ovládat tolik lidí, musel být někde poblíž. Volnou rukou sevřel amulet. Vyřezávaná kost nepříjemně pálila. Otočil se kolem dokola a cítil, že žár amuletu v jednu chvíli zesílil. Jestřáb se zašklebil. Amulet byl vymyšlen tak, aby jím bylo možno čaroděje nejen vystopovat, ale i reagovat na jeho kouzla. Stačilo sledovat, kam je

povede. Rychle jím pohyboval ze strany na stranu, aby zaměřil přesný směr, a pak se vrhl do davu. Muže i ženy srážel stranou plochou stranou své sekery a Rybářka chvátala za ním. Dav jeho útok opětoval a sekal po nich noži, dýkami a ostrými střepy. Jestřáb většinu úderů odrazil, ale všechny zachytit nedokázal. Když ucítil zuřivě seknutí nožem přes žebra, sykl bolestí, ale potlačil instinkt, který mu velel ránu opětovat. Všude, kam se podíval, viděl tentýž zlý úsměv a tytéž temné, hněvivé oči. Posedlí naráželi na Jestřába a Rybářku jako mořské vlny, které se znovu a znovu tříští o tvrdohlavou skálu. Příliv mužů a žen zbavených vlastní vůle nebral konce. Nože a dýky bodaly a sekaly a v ranním vzduchu se blyštěly kapky krve.

Jestřáb se hnal ulicí a amulet ho bolestivě pálil v dlani. Pak náhle uhnul do postranní uličky. Rybářka skočila za ním a v běhu za sebou převrátila hromadu sudů, které popadaly a zatarasily ústí ulice. Hlídka se opřela o studenou cihlovou zeď a stěží lapala po dechu. Jestřáb si třesoucí rukou setřel z čela pot a krev. Podíval se na Rybářku a všiml si ran a modřin, které utržila během jejich krátkého úprku ulicí.

„Doufám, že ještě pořád přemýšlíš," řekla Rybářka klidným, vyrovnaným hlasem. „Protože tyhle sudy je nezastaví na dlouho."

„Ten čaroděj je někde tady," řekl Jestřáb. „Musí tu být. Amulet mi skoro propálil díru do dlaně."

Z konce uličky se ozvalo hlasité praskání, jak posedlý dav odstraňoval sudy blokující ulici. Ranní slunce se zablesklo na čepelích nožů a ostrých střepech. Jestřáb se rychle rozhlédl. Napravo od něj byly dveře. Skoro splývaly s okolní stěnou, takže si jich málem ani nevšiml. Vzal za kliku, ale ta nepovolila. Vrhl na Rybářku krátký pohled.

„Jdu na to. Zadrž je tady tak dlouho, jak to jen půjde."

„Jasně, Jestřábe. Možná budu muset některé z nich zabít."

„Udělej, co budeš muset," řekl Jestřáb. „Hlavně udrž dveře. Za každou cenu."

Rybářka postoupila o několik kroků dopředu, aby bránila uličku, a Jestřáb zaťal sekeru do dveří. Ostří se zakouslo hluboko do zpráchnivělého dřeva a Jestřáb musel trhnout vší silou, aby zbraň znovu uvolnil. Zaslechl za sebou blížící se kroky a tlumené mlasknutí oceli zatínající se do masa, ale neohlédl se. Máchal sekerou znovu a znovu a vybíjel si na tvrdohlavých dveřích svůj vztek a frustraci. Konečně dveře povolily a Jestřáb vtrhl mezi rozsekanými trámy do šeré místnosti za dveřmi. Roztříštěnými dveřmi pronikalo dovnitř trochu světla, ale většina místnosti byla ponořena v neproniknutelné tmě.

Jestřáb rychle poodstoupil ode dveří. Ve světle byl příliš snadným terčem. Přidřepl v temném koutě a netrpělivě čekal, až si jeho zrak uvykne na tmu. Z uličky bylo stále slyšet zvuky zápasu a Jestřáb pevněji sevřel topůrko své sekery. Snažil se soustředit jen na chodbu samotnou a napínal uši, jestli ve své blízkosti nezachytí nějaký zvuk. Ale nebylo tam nic než tma a ticho. Jestřáb nikdy neměl tmu rád. Potily se mu dlaně a občas si je otřel do kalhot. Ze stínů před ním pomalu vystupovaly obrysy haly a dlouhého schodiště. Jestřáb se vydal kupředu opatrně krok za krokem, stále ve střehu, aby nepadl do nějaké léčky. Ve stínech se nepohnula ani myš a schodiště bylo stále blíž a blíž.

Právě položil nohu na první schod, když nad sebou zaslechl zvuk kroků. Strnul, když spatřil, že ze schodů se proti němu řítí čtyři ozbrojení muži. Pozvedl výhružně sekeru, ale jeho gesto zůstalo bez odezvy. V tlumeném světle nedokázal rozeznat rysy tváří svých protivníků, ale nepochyboval o tom, že všechny mají tentýž úsměv a tentýž temný pohled. Na chvíli zaváhal, sváděl tuhý vnitřní boj se svou nerozhodností. Byli to nevinní lidé, všichni do jednoho. Pouhé oběti čarodějovy vůle. Ale nemohl dopustit, aby ho zastavili. Ještě jednou si olízl vyprahlé rty a vyšel jim vstříc.

První muž zběsile sekl mečem po jeho krku. Jestřáb se ráně vyhnul a zasekl mu sekeru hluboko do břicha. Síla

úderu mužem mrštila o zábradlí. Jestřáb sekeru vytrhl a ze strašlivé rány se vyřinula krev a vnitřnosti. Posedlý muž ignoroval své zranění a znovu ťal mečem. Jestřáb ránu odrazil a zakontroval rychlým zákeřným sekem mířeným na protivníkovo hrdlo. Úder mu málem srazil hlavu z ramenou a muž padl naznak, ale ani to mu nezabránilo, aby dál nezkoušel pozvednout meč. Jestřáb se kolem něj rychle prosmýkl, aby se postavil dalším třem, kteří k němu sestupovali ze schodů.

Ozval se třesk kovu o kov a do vzduchu vystříkla krev. Posedlí muži bojovali příliš zatvrzele, a proto nebojovali dobře. Jestřábovi se podařilo většinu ran odrazit a jeho sekera se míhala vzduchem a nemilosrdně se zatínala do těl protivníků. Ale ti nepřestali postupovat vpřed, i když jim ze strašlivých ran tekla krev proudem. Necitelnost k vlastním zraněním z nich dělala nezadržitelné stroje. Dokonce i zhroucená postava na schodech se ho snažila chytit za kotníky a strhnout dolů. Jestřáb už krvácel z několika lehčích ran. Sevřel pevně sekeru oběma rukama a vrhl se na útočníky. Razance jeho přímého útoku mu na okamžik otevřela cestu vzhůru a Jestřáb po ní bez meškání vyrazil.

Prodral se mezi muži ovládanými čarodějovou vůlí a vyběhl do schodů. Nahoře se na chvíli zastavil, aby popadl dech. Do jeho těžkého oddechování zabubnovaly kroky jeho posedlých pronásledovatelů. Na konci chodby mu světlý obdélník prozradil polohu zavřených dveří. Jestřáb se k nim rozběhl se svými pronásledovateli v patách.

Rozražené dveře se rozletěly na kusy a ani ho nezpomalily. Do oči ho bodla ostrá záře podivných blikajících světel a Jestřáb několikrát zamrkal. Na holé dřevěné podlaze se rýsoval hrubě načrtnutý pentagram a jeho modré křídové linie žhnuly jasným světlem. Uvnitř pentagramu seděl vysoký hubený muž zahalený do ošuntělého šedého pláště. Podrážděně vzhlédl vyrušen náhlým Jestřábovým příchodem. Z jeho tváře hleděly známé temné oči a ústa měl zkřivená do hořkého úsměvu. Jestřáb vykročil cílevědomě vpřed a amulet visící na jeho krku byl rozpálený do ruda.

Čaroděj prudce zagestikuloval jednou rukou a linie jeho pentagramu náhle vzplály ještě jasněji. Jestřáb se zapotácel, jako by vrazil do neviditelné stěny. Zpoza jeho zad se náhle vynořila ruka a sevřela mu hrdlo. Jestřáb se prudce předklonil a posedlý muž přeletěl přes jeho rameno. Narazil do neviditelné stěny a v bezvědomí se sesul k zemi.
Na chodbě za svými zády uslyšel zvuk dalších kroků a krátce zaklel. Udeřil pěstí do neviditelné bariéry, ale bez sebemenšího účinku. Sekl do ní svou sekerou a železné ostří překážkou prošlo bez jakýchkoliv potíží. Jestřáb se divoce zašklebil. Chladná ocel. Nejstarší a stále nejúčinnější ochrana před magií. Pozvedl sekeru a hodil jí proti čaroději.

Zbraň proletěla bariérou, jako by ta vůbec neexistovala.
Čaroděj se bleskurychle vrhl stranou a sekera ho těsně minula, přitom se mu však jedna ruka dostala mimo prostor vymezený liniemi pentagramu. Ode dveří bylo slyšet zvuk padajících těl a posedlý muž u jeho nohou se přestal pokoušet vstát. Ležel bez hnutí ve stále se zvětšující kaluži vlastní krve. Čaroděj vyskočil na nohy. Jestřáb vytáhl z boty nůž a vyrazil vpřed. Čaroděj se otočil a rozběhl se k velikému zrcadlu, které viselo na protější stěně.

Jestřáb pocítil mrazení v zádech a pustil se za ním. Čaroděj skočil do zrcadla a zmizel v něm. Jestřáb se zastavil a nevěřícně hleděl na vlastní zamračený obraz. Natáhl ruku a váhavě se dotkl lesklé plochy bříšky svých prstů. Sklo bylo chladné a pod jeho tlakem nepovolilo. Obrátil se, našel svou sekeru a roztříštil zrcadlo na střepy. Jen tak, pro jistotu.

Rybářka seděla venku v uličce na jednom ze sudů a čistila čepel svého meče. Tvář i šaty měla potřísněné krví, která byla částečně její vlastní. Když Jestřáb vyšel ven, unaveně se na něho podívala, ale přesto pro něj dokázala vykouzlit malý úsměv. Ulička byla po celé délce pokryta mrtvými těly. Jestřáb vzdychl a odvrátil zrak.

„Sedmnáct," řekla Rybářka. „Spočítala jsem je."

„Co se stalo s ostatními?"

„Když jsi zabil toho čaroděje, probrali se a vzali nohy na ramena." Tu si povšimla výrazu v jeho tváři a zamračila se. „On není mrtvý?"

„Bohužel ne. Utekl."

Rybářka přejela pohledem tu spoušť v uličce. „Takže všechno to bylo k ničemu."

„Ale jdi, děvče. Tak zlé to nebude." Posadil se na sud vedle ní. Unaveně se o něho opřela a on ji objal jednou rukou kolem ramen. „No dobře, tak utekl. Ale jakmile se

to roznese, neodváží se tenhle trik použít alespoň několik let.“

„Takže o co tu vlastně šlo?“

„To je přece jednoduché. Uhranul všechny ty lidi, tolik, kolik jich jen dokázal ovládnout. Prvotřídní čaroděj jich lehce zvládne tisíc i víc, pokud po nich nechce nic složitého. Jakmile by nastaly volby, všichni by jako jeden muž volili toho, kdo si čaroděje zaplatil. Později by všechny zabil, aby o tom nemohli nikde vyprávět. Jeho pán by byl zvolen, stal by se radním a nezůstal by nikdo, kdo by mohl tvrdit, že všechno nebylo dokonale čisté a čestné. Neber si to tak, Isobel. Dnes jsme tu možná několik lidí zabili, ale nesrovnatelně víc jsme jich zachránili.“

„Jo,“ řekla Rybářka. „Jasně.“

„Tak pojď,“ řekl Jestřáb. „Než dorazíme k Adamantovi, máme čas právě tak na jedno rychlé hojivé kouzlo.“

Vstali a vydali se zpátky uličkou. Kolem mrtvol se už začínaly rojit mouchy.

2

SBÍRÁNÍ SIL

Horní terasy nebyla nejhorší oblast v Havenu. Ta pochybná čest připadala Ďáblově sváru, čtvereční míli bezútěšných chudinských baráků a uliček ústících do doků. Spár držela pohromadě otřesná bída na jedné straně a lakota a vykořisťování na straně druhé. Říkalo se, že do Sváru chodí umírat morové krysy, protože se tam cítí doma. Lidé bydlící v Horních terasách mysleli na Spár dost často. Nacházeli útěchu v pomyšlení, že vědí alespoň o jednom místě, kde na tom lidé byli ještě hůře než oni sami.

Kdysi bývaly Horní terasy poměrně výstavní čtvrtí, ale to už bylo dávno. Jedinou připomínkou těch časů bylo několik větrem ošlehaných soch, veřejné lázně, které byly ze zdravotních důvodů zavřené, a některá pitoreskní jména ulic. Stará rodinná sídla byla už dávno přestavěna na oddělené byty a pokoje a dlouhé terasovité ulice se začínaly rozpadat díky nedostatku údržby a péče. Ulicemi se ve dne v noci toulali predátoři v nejrůznějších maskách a přestrojeních. Nastěhovalo se sem několik menších obchodních společností, které sem přilákaly relativně nízké ceny nemovitostí, ale jejich úsilí o nápravu čtvrti se dosud nesetkalo s výraznějším úspěchem. A podobně jako v ostatních částech města i zde byla skupina lidí, která si nepřála, aby se na současném stavu věcí cokoliv měnilo. Politicky vzato byly Horní terasy neutrální. Pokud ne rovnou apatické. Poslední volby vyhráli konzervativci, protože rozdali nejvíc úplatků a protože bylo nebezpečné hlasovat proti nim. A James Adamant mohl být právě tím mužem, který to měl změnit.

Narodil se v rodině drobného šlechtice a ještě jako dítě byl svědkem její zkázy, když se jeho otec dostal na mizinu. Adamantové začali podnikat a časem získali všechen svůj majetek zase zpátky, ale pak zjistili, že se k nim ostatní šlechta otočila zády, protože klesli na úroveň obchodníků. Adamantův otec zemřel v mladém věku. Podle některých na slabé srdce, podle jiných hanbou. Všechno tohle spolu s osobní zkušeností, jaké to je být opravdu chudý, způsobilo, že se James Adamant díval na svět z úhlu, který nebyl mezi lidmi v jeho postavení tak docela běžný. V pozdějším věku objevil politiku a reformu. A zjistil, že jsou jeden pro druhého jako stvořeni.

Nyní tedy kandidoval na křeslo za Horní terasy. Byly to první volby, kterých se účastnil jako kandidát. A neměl v úmyslu je prohrát.

James Adamant byl vysoký silný muž, kterému táhlo na třicet. Oblékal se moderně, ale nikoliv extravagantně, přednost dával střízlivým barvám. Jeho tmavé vlasy byly dost dlouhé, aby se jeho účes dal považovat za moderní, ale dost krátké, aby mu nepadaly do očí. Většinou působily dojmem, že by jim hřeben jen prospěl, a to i tehdy, když se právě učesal. Měl silné patricijské rysy a široký srdečný úsměv, kterým si snadno získával přátele. Člověk ho musel znát delší dobu, aby dokázal proniknout za ten úsměv a spatřit jeho chladný upřený pohled a vzpurnou bradu.

Přestože byl romantik a idealista, hluboko v sobě choval

sklony k bezohlednosti. V minulosti mu tato vlastnost dobře posloužila a dalo se čekat, že mu dobře poslouží i do budoucna. Adamant si příliš cenil svých snů, než aby riskoval jejich ztrátu díky slabostem a kompromisům.

Jeho politický poradce, Stefan Medley, byl jeho opakem
snad ve všech oblastech, které si jen bylo možné představit. Medley byl střední postavy, a nebýt jeho jasně rudých vlasů a pronikavých zelených očí, kterým nic neuniklo, byly by rysy jeho tváře nevýrazné a paměť by se neměla čeho zachytit. Od rána do večera přímo sršel energií, a dokonce i když stál bez hnutí, působil dojmem, že se chystá skočit někomu po krku. Byl o několik let starší než Adamant a měl podstatně bohatší zkušenosti s politickým životem. Snad až příliš bohaté. Politice se věnoval celý svůj dospělý život, ve službách toho či onoho pána. Sám nikdy nekandidoval a ani nechtěl. Ze zásady se držel v pozadí. V politice pracoval jen proto, že v tom byl dobrý, žádný jiný důvod neměl. Nebojoval za žádnou věc, neměl sny ani iluze. Ve volebních kampaních už byl na obou stranách barikády, v důsledku čehož ho obě strany respektovaly a žádná z nich mu nevěřila.

A pak potkal Adamanta a zjistil, že v něj věří, když už
nedokáže věřit v jeho ideály. Stali se přáteli a poté i spojenci, každý nacházel v tom druhém něco, čeho se jemu nedostávalo. Ukázalo se, že spolu tvoří neporazitelný tým.
To byl také důvod, proč je reformistě nasadili do boje o to nejtěžší křeslo. Adamant Medleymu věřil i navzdory jeho minulosti a Medley mu věřil právě proto. Každý člověk potřebuje mít něco, v co by mohl věřit. Zvláště pokud nemá víru sám v sebe.

Adamant seděl za stolem ve své pracovně a Medley
seděl naproti němu na staré židli s rovným opěradlem
a nakláněl se dopředu. Pracovna byla velká přepychová
místnost vybavená naleštěným nábytkem a bohatě polstrovanými křesly. Tmavé stěny oživovaly mistrovské portréty a tapisérie. Na podlaze ležely tlusté koberce zdobené zvířecími motivy a jen několik z nich pocházelo z Dolních království. V sekretáři stály ozdobné láhve s brandy a mnoha druhy vín a na stole ležely stříbrné mísy se studenými pokrmy. Adamant si potrpěl na přepych. Pravděpodobně proto, že jako dítě se bez něj musel obejít. Podíval se na další z dlouhé řady platebních příkazů ležících na stole před sebou a vzdychl. Nerad vydával peníze na úplatky.

Shrábl všechny papíry a podal je Medleymu, který je
bez jediného pohledu zasunul do své peněženky.

„Potřebuješ ještě něco, Stefane?“ zeptal se Adamant
a pomalu se protáhl. „Pokud ne, dám si pauzu. Celé ráno
jsem se jen hrabal v papírech.“

„Myslím, že jsme zvládli všechno,“ odpověděl Medley.
„Opravdu by nebylo na škodu, kdyby ses pokusil o pozitivnější přístup ke kancelářské práci, Jamesi. Volby vyhrává ten, kdo věnuje dost pozornosti maličkostem.“

„Možná. Ale stejně se cítím lépe, když agitujeme venku
v ulicích. Tobě jde nejlépe papírování, mně zase práce
s lidmi. A navíc se nemůžu zbavit dojmu, že zatímco já si
tady sedím, Hardcastle tvrdě pracuje a chystá na nás léčky a pasti.“

„Už jsem ti jednou říkal, Jamesi, tyhle starosti nech na
mně. Jsi v naprostém bezpečí. Já a Mortis na to dohlédneme.“

Adamant zamyšleně přikývl, duchem napůl nepřítomen.
„Kolik času nám ještě zbývá, než se začnou scházet?“

„Asi hodina.“

„Možná bych měl ještě trochu vypilovat svůj projev.“

„Už ho nech být. Na tvém projevu už není co pilovat.
Už jsi ho předělal celý, větu po větě, a cvičil jsi ho tak
usilovně, že už ho tady všichni umíme nazpaměť. Prostě
ho jen odříkej, na správných místech zamávej rukama a za každou druhou větou přidej zářivý úsměv. Ostatní za tebe udělá ten projev sám. Je to dobrá řeč, Jamesi. Jedna z našich nejlepších. Bude mít úspěch.“

Adamant si propletl prsty na rukou a dlouhou chvíli na
ně zamyšleně hleděl, než se znovu podíval na Medleyho.
„Pořád mi vrtá hlavou ta spousta peněz, které vydáváme

na úplatky a pozornosti, Stefane. Nemůžu uvěřit, že je to opravdu nezbytné. Hardcastle je zvíře a lump a všichni to vědí. Nevolil by ho nikdo, kdo má všech pět pohromadě.“

„To není tak jednoduché, Jamesi. Hardcastle vždycky uměl udržet status quo - a přesně o to konzervativcům jde. Jsou s ním velice spokojeni. A většina konzervativců bude volit podle vůle svých nadřízených, ať už se na kandidátní listině objeví jakékoliv jméno. Hardcastle také silně prosazuje zákon a pořádek a tvrdě potlačil Obchodní gildu. Díky obojímu má teď dost přátel v obchodních kruzích. A pak je tu spousta těch, kteří dávají přednost známému zlu před neznámým. Ale i tak ještě zůstává zatraceně hodně nerozhodnutých, a pokud je chceme přesvědčit, musíme mít možnost jednat volně. Což znamená uplácet ty správné lidi.“

„Ale sedm a půl tisíce dukátů? Nepotřeboval bych o mnoho víc, ani kdybych si chtěl postavit menší armádu.“

„Možná bys to musel udělat, kdybych se neobrátil na ty správné lidi. Jde o čaroděje, které musíš přeplatit, aby se nevměšovali. Jde o důstojníky od Městské hlídky, které musíš motivovat, aby ti poskytli ochranu, na niž máš podle zákona právo. Pak je tu Obchodní gilda a dary pro Ulici bohů... opravdu musím pokračovat? Vím, co dělám, Jamesi. Ty se starej o ideály a politiku nech na mně.“

Adamant se na něj upřeně zadíval. „Když už něco děláš mým jménem, chci o tom vědět. A chci o tom vědět všechno. Například co se týká najímání žoldnéřů do ochranky. Očividně pro nás pracuje třicet sedm mužů. Myslíš, že děláme dobře? Během minulých voleb měl Hardcastle více než čtyři stovky mužů.“

„Hm, víš, tento rok se žoldnéřů poněkud nedostává. Vypadá to, že se na severu rýsuje nějaká větší válka. A ve válce si vydělají víc, než kolik by jim mohli nabídnout politici. Většina žoldnéřů, kteří zůstali, mají dlouhodobé smlouvy s konzervativci. Měli jsme štěstí, že se nám podařilo sehnat alespoň těch třicet sedm.“

Adamant ho probodl pohledem. „Chtěl bych se tě na něco zeptat a mám silný pocit, že odpověď stejně znám. Proč nám to podepsalo těch třicet sedm mužů?“

Medley pokrčil nešťastně rameny. „Nikdo jiný je nechtěl...“

Adamant si povzdechl a odstrčil své křeslo dál od stolu. „To je nádhera. Co se nám ještě může zvrtnout?“

Medley si uvolnil límec. „Zdá se mi to, nebo se tu najednou nějak oteplilo?“

Adamant chtěl něco odpovědět, ale zarazil se, když si všiml, že jeho poradce upřeně hledí kamsi za jeho rameno. Adamant se otočil a uviděl, že veliké okno do pracovny je celé zamlžené a na okenních tabulkách se srážejí kapky vody. Sledoval, jak se spojují do linií a vytvářejí v oparu obraz rozzlobené tváře s vytřeštěnýma očima a křivým úsměvem. Jako červ vlhkou hlínou pronikl jejich myslí nepříjemný výhružný hlas.

Znám vaše jména. Jsou zapsána krví do chladnoucího masa. Zpřerážím vám kosti, napiju se vaší krve a budu se dívat, jak z vašich těl uniká život.

Hlas umlkl. Linie tvořící obrysy tváře se rozpily a vzduch se znovu ochladil.

Adamant se otočil k oknu zády. „To bylo ošklivé,“ řekl zdvořilým hlasem. „Měl jsem dojem, že Mortisovy bariéry by nás měly podobných nepříjemností ušetřit.“

„Byla to pouhá iluze,“ pospíšil si Medley s odpovědí. „Energeticky velmi slabá. Pravděpodobně prosákla dovnitř nějakou skulinkou. Věř mi, nic opravdu nebezpečného se sem k nám dostat nemůže. Jenom se nám snaží nahnat strach.“

„A z výrazu vašich tváří soudím, že si při tom nevedou

zrovna nejhůř," řekla Daniela Adamantová stojící ve dveřích do pracovny. Adamant vstal a srdečně se pozdravil se svou ženou. Medley zdvořile kývl a odvrátil zrak. Adamant vzal svou ženu za ruce.

„Ahoj Danny. Nečekali jsme, že se vrátíš tak brzy."

„Musela jsem toho nakupování nechat, můj drahý. Po ulicích se prostě nedá chodit, i když mi klestí cestu ti milí chlapci, které jsi mi dal k dispozici. Ach, mimochodem, jeden z nich se nervově zhroutil, když jsem na něj zvýšila hlas, protože upustil pár balíčků. Nevěděla jsem, že tělesní strážci jsou tak citliví. Ale stejně ty davy už začínaly být nesnesitelné, takže jsem se vrátila dřív. Terasy musejí doslova praskat ve švech. Ještě nikdy jsem za denního světla neviděla venku tolik lidí."

„Vím, že tuhle čtvrť nemáš ráda," řekl Adamant. „Ale je politicky nezbytné, abychom bydleli v okrsku, ve kterém chci kandidovat."

„Já to plně chápu, můj drahý. Opravdu."

Usedla do nejpohodlnějšího křesla a mile kývla na Medleyho. Když u toho Adamant nebyl, příliš spolu nevycházeli. Nebylo divu. To jediné, co měli společného, byl právě James Adamant.

Daniela pocházela z rodiny, která už dlouho patřila ke smetánce města, a než potkala Adamanta, nikdy se o politiku nezajímala. Volila konzervativce, protože je vždycky volil její otec. Adamant jí otevřel oči a ona spatřila všechny ty nepravosti, ke kterým docházelo. Ale stejně jako Medleyho, i ji zajímal více Adamant sám než jeho politika.

Přesto se díky své ctižádostivé povaze pustila do předvolební kampaně se stejným nadšením jako její manžel. A to i za cenu, že se s ní větší část její rodiny přestala stýkat.
Daniele bylo teprve jednadvacet let a měla rovná záda a dlouhý krk, díky čemuž vypadala vyšší, než byla. Oblékala se vždy podle poslední mody a své šaty nosila s nepopíratelnou elegancí, ačkoliv měla silné výhrady proti honzíkům. Ve svých dlouhých tmavě modrých šatech po kotníky vypadala rozkošně a byla si toho vědoma. Zvláště oceňovala fakt, že šaty dávaly vyniknout jejím bílým napudrovaným ramenům a kudrnatým, krátce střiženým vlasům.
Její tvář byla známa po celém Havenu, protože ji na svých portrétech zvěčnilo několik předních malířů. Měla delikátní obličej srdcového tvaru a oči jako dvě temné tůně. Její úsměv probouzel v každém muži pocit, že se směje na něho a na nikoho jiného než na něho. James Adamant byl přesvědčen, že je to ta nejkrásnější žena, jakou kdy spatřil, a s tímto názorem nebyl zdaleka osamocen. Od okamžiku, kdy Daniela poprvé vstoupila do vyšší společnosti, si na ni mladí šlechtici začali činit vlastnická práva.
Když se vdala za Adamanta, několik mladých bouřliváků s modrou krví mu vyhlásilo vendetu, protože jim ji vzal. Jejich zápal značně ochladl poté, co Adamant tři z nich zabil v soubojích.
„Nuže," usmála se zářivě Daniela, „jak se ti daří, drahoušku? Už jste se Stefanem probrali všechny ty důležité věci?"
„Prozatím ano," odpověděl Adamant a znovu se usadil ve svém křesle. „Poslední dobou jsem tě dost zanedbával, já vím, má drahá. Omlouvám se, ale posledních několik týdnů jsme tu měli pěkný blázinec. Ale pořád máme dobrou hodinu, než začne velký projev. Raději si trochu odpočiň, dokud to ještě jde, lásko. Po projevu budeme muset vyjít do ulic, potřásat rukama a líbat děti. Nebo možná naopak."

„To může počkat," řekla Daniela. „Právě teď by si s tebou chtěl promluvit tvůj přítel Mortis."

Adamant se podíval na Medleyho. „Všiml sis, že kdykoliv se Mortisovi něco nepovede, je to vždycky můj přítel?"

Medley mlčky přikývl.

Tržní náměstí mělo mizernou pověst, dokonce i na poměry v Severním okrsku, a to bylo co říct. Na Trhu se dalo sehnat všechno, pokud jste měli peníze. Všechno od kletby až po nájemného vraha. Mohli jste si vsadit nebo koupit vzácnou drogu, vybrat si partnera na večer nebo objednat požár pro obtížného konkurenta. Na Tržním náměstí bydleli soudci a vysocí důstojníci od Městské hlídky, stejně jako zločinci, nekromanti a anarchisté. Trh sloužil jako místo setkání, místo, kde se uzavírají dohody. Jestřáb se nemohl zbavit dojmu, že právě proto si ho Adamant zvolil za sídlo svého volebního štábu.

On a Rybářka se beze spěchu ubírali hlavní ulicí a lidé jim uctivě uhýbali z cesty. Oba členové hlídky zdvořile kynuli známým tvářím, ale jejich ruce se nikdy příliš ne vzdálily od opasků se zbraněmi. Tržní náměstí bylo poměrně starobylé a jasnými barvami omítnuté fasády domů svědčily o jeho zašlé slávě. Kamenné stěny byly zvětralé a zašedlé, v dláždění zely pukliny a podle zápachu se dalo soudit, že kanalizace byla už zase ucpaná. Ale všechno je relativní. Tržní náměstí alespoň nějakou kanalizaci mělo. Hučícími davy se prodírali ostří hoši s palci zastrčenými za opasky s meči a očima pátrali po čemkoliv, co by mohli pochopit jako osobní urážku. Žádný z nich ale nebyl tak hloupý, aby zkřížil pohled s Jestřábem a Rybářkou. Adamantův dům stál uprostřed hlavní ulice, ukrytý za vysokými kamennými zdmi a pevnými železnými vraty.

Vrata se ježila ostrými železnými hroty a na vrchních částech zdí číhaly špičaté střepy. Před vraty stáli na stráži dva zbrojnoši v drátěných košilích. Ten mladší sebevědomě vykročil a zastoupil blížící se Rybářce a Jestřábovi cestu. Jestřáb se na něj mile usmál.

„Kapitáni Jestřáb a Rybářka, Městská hlídka. Jdeme za Jamesem Adamantem. Jsme očekáváni."

Mladý strážný úsměv neopětoval. „Za kapitána Městské hlídky se může prohlásit každý. Můžete se legitimovat?"

„Ty jsi ve městě nový, viď?" zeptala se Rybářka.

Jestřáb pozvedl levou ruku a ukázal mu stříbrný kapitánský náramek na svém zápěstí. „Ten muž jen dělá svou práci, Isobel."

„Poslední dobou jsme tu měli trochu vzrušení," řekl starší strážný. „Já vás znám, kapitáne Jestřábe, kapitáne Rybářko. Jsem rád, že jste tady. Než tyhle volby skončí, Adamant bude rozhodně potřebovat někoho, kdo ho opravdu dokáže ubránit."

Mladší strážný si hlasitě odfrkl. Jestřáb si ho změřil pohledem. „Něco není v pořádku?"

Mladík si ho opovržlivě prohlédl. „Jsi o dost starší, než jsem si myslel. Jsi opravdu tak dobrý, jak se o tobě říká?"

Rybářčin meč vylétl z pochvy a o zlomek vteřiny později jeho hrot mířil mladému strážnému přesně na levé oko. „Ne," řekla klidným hlasem. „Jsme lepší." Pak o krok ustoupila a jediným plynulým pohybem zasunula meč zpátky do pochvy. Mladík hlasitě polkl. Jeho starší kolega se usmál, odemkl těžká vrata a otevřel je. Jestřáb mu zdvořile pokynul a spolu s Rybářkou vkročili na zahradu Adamantova domu.

„Působivé divadýlko," řekl Jestřáb tichým hlasem. Rybářka se ušklíbla.

Vrata se za nimi zavřela s hlasitým kovovým klapnutím.
Dům na konci dlouhého dlážděného chodníku bylo tradiční dvoupatrové rodinné sídlo s lomenými okny a velikou přední verandou, na kterou by se pohodlně vešla menší armáda. V takovém domě by kdekoliv jinde v Terasách žila v každém pokoji jedna rodina. Po průčelí domu se plazil břečťan v tak silné vrstvě, až se vnucoval pocit, že už jen on sám drží letité zdivo pohromadě. Na střeše v rohu budovy byly usazeny čtyři široké komíny a ze všech se kouřilo. Zatímco se ubírali zahradou směrem k domu, Jestřáb se kolem sebe nešťastně rozhlížel. Široké pruhy trávníků byly povadlé a zničené a nerostla na nich jediná květina. Ve vzduchu se vznášel odporný ostrý puch. Jediný strom, který v zahradě stál, byl zčernalý, pokřivený a bez listí. Vypadal, jako by byl otráven a pak ještě zasažen bleskem.

„Pěkné smetiště," řekla Rybářka. „Jsi si jistý, že jsme tu správně?"

„Bohužel ano," odpověděl Jestřáb, znechuceně zavětřil a ohrnul nos. „Tady už roky nic nerostlo. I když chápu, že ne každý má rád zeleň."

Zbytek cesty došli mlčky. A ať napínal Jestřáb sluch sebevíc, neslyšel nic než zvuk vlastních kroků na kamenném dláždění. V zahradě panovalo jakési nepřirozené ticho. Než dorazili k masivním vstupním dveřím, podařilo se Jestřábovi docela znervóznět. Přinejmenším by tu měl být slyšet šum hlučících davů a každodenní zvuky města. Adamantova zahrada izolována ve vlastním světě mrtvolného ticha a strnulosti.

Na dveřích viselo masivní mosazné klepadlo ve tvaru
lví hlavy držící v tlamě kovový kruh. Jestřáb dvakrát zaklepal. Zvuk se rozlehl hlasitou ozvěnou a Jestřáb mosazný kruh okamžitě pustil. Měl nepříjemný pocit, že se na něj lví hlava dívá.

„Máš pravdu," řekla Rybářka tichým hlasem. „Taky to
cítím. Z tohohle místa mi běhá mráz po zádech, Jestřábe."

„Už jsme viděli horší. A navíc, nemůžeš posuzovat člověka podle domu, ve kterém náhodou bydlí. I když má
místo zahrady hřbitov."

Jejich hovor náhle uťalo neslyšně otevření těžkých dveří. Muž stojící ve dveřích byl vysoký, rozložitý a oblečený do dokonalého, i když poněkud zastaralého společenského oděvu, podle kterého bylo ihned naprosto zřejmé, že jde o sluhu. Vypadal přibližně na padesát, měl lehce přezíravý výraz a holou hlavu, jen za ušima mu trčely směšné chomáče bílých vlasů. Nesl se velmi distingovaně a z jeho pohledu se dalo vyčíst, že v životě už všechno viděl, a stejně to na něj neudělalo dojem. Zdvořile se uklonil Jestřábovi a po chvíli váhání i Rybářce.

„Dobrý den, pane a paní. Jsem Villiers, komorník pana
Adamanta. Prosím, následujte mě, pan Adamant vás očekává."

Ustoupil o dva kroky, postavil se do pozoru a počkal,
až Jestřáb a Rybářka vejdou. Tiše za nimi zavřel dveře
a Jestřáb využil příležitosti k tomu, aby si rychle prohlédl
vstupní halu. Ačkoliv byla dost prostorná, nijak neohromovala svou velikostí a její dřevem obložené stěny ve světle lamp zářily teplým světlem. Jestřáb byl rád, že tam ty lampy jsou. Mnoho hal vypadalo na první pohled luxusně, ale mělo na svou velikost nedostatečné osvětlení. Vtom si uvědomil, že Villiers ještě stále zdvořile postává vedle něj, a beze spěchu se k němu otočil.

„Villiersi, šlapete mi po stínu. Obyčejně nikoho tak blízko sebe nesnesu."

„Omlouvám se, pane. Jen mě napadlo, že byste si vy
a vaše... partnerka rádi odložili své pláště. Bývá to zvykem."

„Raději ne," odpověděl Jestřáb. „Snad později."

Villiers se lehce uklonil a nějak se mu na jeho nevzrušené tváři podařilo vykouzlit výraz, že pán samozřejmě ví vždycky všechno nejlépe. Mlčky je provedl halou, aniž by se otočil a přesvědčil se, že jej následují, a uvedl je do veliké pohodlně zařízené knihovny. Všechny čtyři stěny byly lemovány policemi s knihami. Jejich kožené hřbety se temně leskly ze všech stran. U krbu stálo pohodlné křeslo, které si Rybářka bez váhání přivlastnila, a rozkošnicky si natáhla nohy. Villiers si zdvořile odkašlal.

„Prosím panstvo, aby bylo tak laskavé a chvíli zde posečkalo. Budu pana Adamanta informovat o vašem příchodu."

Znovu se uklonil do přesně odměřeného úhlu, vyšel
z knihovny a pevně, i když tiše za sebou zavřel dveře.

„Sluhy jsem nikdy moc v lásce neměla," přiznala se
Rybářka. „Vždycky jsou to hrozní snobové. Obvykle mnohem horší než jejich páni." Podívala se k prázdnému krbu a otřásla se. „Zdá se mi to, nebo tu opravdu mrzne?"

„To bude asi tím, že jsme přišli z toho horka tam venku.
Tyhle domy bývají hrozně studené."

Rybářka přikývla a nepřítomně se rozhlédla kolem.
„Myslíš, že všechny tyhle knihy vážně přečetl?"

„To bych neřekl," odpověděl Jestřáb. „Nejspíš je kupoval na yardy. Zrovna teď je velmi moderní mít vlastní knihovnu."

„Proč?"

„Na to se mě neptej. Módě jsem nikdy nerozuměl."

Rybářka na něj vrhla ostrý pohled. V jeho hlase zaznělo

něco... „Tohle jsi nečekal, že?“

„Ne,“ řekl Jestřáb. „To jsem nečekal. James Adamant
má být mužem z lidu, který kandiduje za chudé a utlačované. Tenhle životní styl je přesně to, proti čemu vždycky vystupoval. Veliký dům, sluha, knihy, které nikdo nečte. Zatraceně, vždyť on se ani neobtěžuje, aby se tady o to pořádně postaral.“

„To není má vina,“ řekl Adamant. „Já jsem si tuhle příšernost nevybral.“

Jestřáb se rychle otočil, Rybářka vstala elegantním pohybem z křesla a Adamant vstoupil do knihovny, doprovázen Danielou a Medleym.

„Omlouvám se, že jsem vás musel nechat tak dlouho
čekat,“ řekl Adamant. „Kapitáne Jestřábe, kapitáne Rybářko, rád bych vám představil svou ženu Danielu a svého poradce Stefana Medleyho.“

Rozpoutalo se všeobecné uklánění a podávání rukou.
Daniela natáhla ruku k Jestřábovi a očekávala, že ji políbí. Jestřáb se rychle podíval na Rybářku a místo políbení ji pouze stiskl.

„Myslím, že v mé pracovně se nám bude sedět pohodlněji,“ řekl Adamant lehkým tónem. „Tudy, prosím.“

Aniž přerušil lehkou konverzaci, znovu je provedl celou
halou a uvedl je do své pracovny. „Moji nadřízení trvali
na tom, abychom si v téhle studené barabizně zřídili hlavní stan reformy, a já jsem ve slabé chvilce souhlasil. Samozřejmě, že je to naprosto nevyhovující, ale podle současného smýšlení musíme dokazovat, že na tom nejsme o nic hůře než konzervativci, jinak nás voliči nebudou brát vážně. Já osobně si myslím, že právě tahle nedůsledná politika v minulých letech podkopala důvěru veřejnosti v reformu.
Ale protože jsem prozatím jen velmi mladý kandidát, nemohu do těchto věcí příliš mluvit.“

Medley přinesl další křesla a Daniela se přesvědčila,
že všichni jsou pohodlně usazeni a každý má v ruce skleničku perlivého vína.

„Jak se vám tady líbí?“ zeptal se jí Jestřáb zdvořile.

„Je to příšerná stará barabizna. Smrdí jako žumpa a záchody tu většinu času nefungují, jak by měly.

„A vaše zahrada také zrovna není z nejexkluzivnějších,“
dodala Rybářka. Jestřáb se pousmál.

Daniela a Adamant si vyměnili pohledy a jejich tváře
se náhle zachmuřily.

„Máme své nepřátele, kapitáne Rybářko,“ pronesl Adamant vyrovnaným hlasem. „Nepřátele, kteří se neštítí použít magie, když mají pocit, že jim to projde. Ještě před třemi dny jsme měli nádhernou zahradu. Pěstěné trávníky, dobře udržované květinové záhony a překrásné staré jabloně. To všechno je náhle minulost. Už tam nikdy nic neporoste. Vlastně ani není bezpečně příliš se vzdalovat od chodníku. V mrtvé hlíně se usídlily divné věci. Myslím, že v noci občas vylézají na povrch. Nikdo je nikdy neviděl, ale když svítá, na dveřích a okenicích jsou škrábance, které tam ještě večer nebyly.“

Na chvíli se rozhostilo studené ticho.

„Kandidátům za politické strany zákon zakazuje používat magii v jakékoliv formě. Přímo či nepřímo. Pokud
můžete dokázat, že za tím stojí Hardcastle...“

„Žádný důkaz nemáme,“ odpověděl Daniela. „Na to je
příliš mazaný.“

Znovu se rozhostilo ticho.

„Dorazili jste opravdu rychle,“ řekl žoviálním hlasem
Medley. „Požádal jsem o vás teprve dnes ráno.“

Jestřáb se na něj podíval. „Vy jste si vyžádal nás osobně?“

„Nu, ano. James má četně nepřátele. Proto jsem chtěl
tu nejlepší tělesnou stráž, jaká se dá sehnat. Vy a vaše partnerka máte skvělou reputaci, kapitáne Jestřábe.“

„To vždycky nestačí,“ řekla Rybářka. „Poslední politik,
kterému jsme dělali ochranku, byl zavražděn.“

„O té záležitosti s radním Blackstonem víme,“ odpověděl Medley. „Nezemřel vaší vinou. Udělali jste všechno,
co bylo v lidských silách, abyste ho ochránili. A jeho vraha jste vypátrali dlouho poté, co by to kterýkoliv jiný
vyšetřovatel už dávno vzdal.“

Jestřáb se podíval na Adamanta. „Opravdu si to tak přejete, pane Adamante? Ještě je čas poohlédnout se po někom
jiném.“
„Můj poradce má mou plnou důvěru,“ řekl Adamant.
„Pokud jde o najímání lidí, je jeho úsudek nepřekonatelný.
Stefan se v těchto věcech opravdu vyzná. Tak tedy, jelikož s námi vy a vaše partnerka strávíte nějaký čas, bylo by
nejspíš vhodné, abych vás seznámil se záležitostmi, které se voleb týkají. Takže, co potřebujete vědět, kapitáne
Jestřábe?“

„Všechno,“ odpověděl stručně Jestřábe. „Kdo jsou vaši
nepřátelé a jaké problémy očekáváte. Cokoliv, co by nám
mohlo nějak pomoci.“

Daniela vstala. „Jestli teď máte v úmyslu probírat technické podrobnosti, myslím, že se raději půjdu podívat, jak to
vypadá s obědem.“

„Danny, prosím, slíbila jsi, že už necháš kuchařku napokoji,“ usmál se Adamant. „Víš, jak nesnáší, když jí někdo hledí
přes rameno.“

„Platíme jí dost na to, aby snesla trochu té kritiky,“ opáčila klidně Daniela. Obdařila Jestřába a Rybářku zářivým
úsměvem a vyšla z pracovny a tiše za sebou zavřela dveře.

„Tak tedy,“ začal Adamant a pohodlně se opřel v křesle.
„Když to vezmete kolem a kolem, jsou tu jen dvě hlavní
politické strany: konzervativci a reformisté. Ale kromě
nich tu ještě existuje hrstka okrajových straniček, a aby
to nebylo tak jednoduché, i několik silně podporovaných
nezávislých kandidátů. Máme tu Volný obchod, Bratrstvo oceli, Žádnou daň na alkohol (rovněž známá jako Partajníci
na párty) a pak ještě pár vlivných skupin, jako třeba Obchodní gilda a několik lépe organizovaných militantních církví.“

„Největší hrozbou jsou konzervativci,“ řekl Medley.
„Mají k dispozici nejvíce peněz. Volný obchod je z velké
části stranou podnikatelů. Přednášejí hodně projevů, ale
chybí jim širší podpora veřejnosti. Většinou to skončí potyčkami s konzervativci. Žádnou daň na alkohol je soukromá
strana lorda Sinclaira. Stranu v podstatě řídí a financuje jen on sám. Vždycky se najdou lidé, kteří jsou ochotni za ním
jít, už jen kvůli té spoustě chlastu, kterou rozdá. To je jeho jediná zbraň, jinak je naprosto neškodný. Obchodní gilda to
myslí dobře, ale je příliš dezorganizovaná, než aby dokázala konzervativce nějak vážněji ohrozit, a je si toho moc dobře
vědoma. Většinou to skončí koalicí s reformisty.
Právě z tohoto zdroje pochází velká část našich financí.

„A co takové Bratrstvo oceli?“ zeptala se Rybářka.
„Vždycky jsem měla pocit, že dávají přednost mystice
před politikou.“

„V Havenu je těžké odlišit jedno od druhého,“ řekl Adamant. „Moc tu vždycky šla ruku v ruce s náboženstvím.
Naštěstí většina Jsoucen z Ulice bohů se raději škorpí mezi sebou navzájem, než aby se zapojovala do všedního
politického života v Havenu. Jsoucna se ve vzájemném škorpení vždycky nesmírně vyžívala. Ale Bratrstvo v
posledních několika letech svůj přístup změnilo. Už nejsou ani
zdaleka tak úzkoprsí, jako bývali, a jsou teď mnohem lépe organizovaní. A docela nedávno začala vystrkovat růžky
jejich militantní odnož. Dokonce mají svého kandidáta ve volbách. Nezvítězí, tak silní ještě nejsou, ale mohou se stát
faktorem, který o vítězi rozhodne.“

Jestřáb se zamračil. „Koho budou nejpravděpodobněji
podporovat?“

„Dobrá otázka," řekl Medley. „Vím o nejednom politikovi, který by za odpověd na ni platil zlatem. Já nevím, kapitáne Jestřábe. Za normálních okolností bych řekl, že konzervativce, ale ta jejich mystičnost pořádně míchá kartami. Fanatikům se nedá věřit. Je těžké říct, co udělají, až budou pod tlakem."

„Dobře," řekl Jestřáb. „Tak tohle jsme si ujasnili."

„Mluv za sebe," utrousila Rybářka.

„...možná byste nám mohli vysvětlit, kdo je v letošních volbách horkým favoritem. Hodně lidí tvrdí, že by po volbách mohli reformisté ovládnout radu dokonce i v případě, že si konzervativci podrží většinu křesel. Tomu nerozumím."

„Ve skutečnosti je to velmi jednoduché," řekl Adamant a Jestřáb začal klesat na mysli. Když někdo začal tímto způsobem, obvykle to znamenalo, že se všechno pravděpodobně velmi, velmi zkomplikuje. Adamant si propletl prsty a zamyšleně si je prohlížel. „Rada má dvacet jedna křesel, z nichž každé reprezentuje určitou část Havenu. Po posledních volbách drželi reformisté čtyři křesla, konzervativci jedenáct a šest křesel připadlo nezávislým. Což v praxi znamenalo, že si konzervativci dělali v radě, co se jim zamanulo. Ale tentokrát tu jsou přinejmenším tři křesla, která mohou připadnout komukoliv. Stačí, aby reforma získala jen jediné křeslo navíc, a spolu s nezávislými můžeme ukončit vládu konzervativců v radě. Právě proto je jasné, že v těchhle volbách se bude bojovat tím nejpodlejším a nejšpinavějším způsobem, jaký Haven kdy zažil."

„Skvělé," řekla Rybářka. „Právě na tohle všichni čekali. Další záminka, aby mohli vyvádět, provádět výtržnosti a hrát si s ohněm. Jak dlouho tohle šílenství potrvá?"

„Dlouho ne," usmál se Medley. „Až dnes večer vyhlásí výsledky voleb, bude se všude v ulicích tančit a bojovat. Vítězná strana si vyrovná účty s poraženými a vše završí tradiční ohňostroj. Potom se celý Haven ponoří do mrtvého ticha, všichni někam zalezou, aby si ovázali rány, trochu se vyspali a dostali se z opice. Ne nutně v tomto pořadí. Už je všechno jasné?"

„Téměř," řekl Jestřáb. „Co tu máme dělat my?"

Adamant se podíval na Medleyho a pak se znovu otočil k Jestřábovi. „Měl jsem za to, že vám to už řekli. Vy a vaše partnerka jste tady, abyste mi dělali ochranku až do konce voleb."

„Na to nás nepotřebujete," řekl Jestřáb bez okolků. „U vrat stojí ozbrojené stráže a patrně jich bude ještě několik roztroušených po domě. A pokud máte stále pocit, že potřebujete profesionálního tělesného strážce, v Havenu je spousta zprostředkovatelen, které vám ho mohou opatřit. Ale vy jste si vyžádal nás osobně, a to i navzdory našim záznamům. Proč právě my, pane Adamante? Co pro vás můžeme udělat, co by vaši vlastní muži nezvládli?"

Adamant se opřel v křesle a na chvíli vypadal velmi vyčerpaně, ale když za chvíli zvedl oči a pohlédl Jestřábovi do tváře, byl zase v plné kondici. „Jsou tu dva hlavní důvody, kapitáne Jestřábe. Za prvé, někdo několikrát vyhrožoval mně a mé ženě smrtí. Dost ošklivým způsobem. Za normálních okolností bych tomu nevěnoval žádnou zvláštní pozornost. Během voleb vždycky vylezou všelijací blázni. Ale mám své důvody se domnívat, že ty hrozby jsou míněny vážně. Už třikrát mi kdosi ukládal o život poměrně profesionálním způsobem. Stefan mi řekl, že za těmi útoky stojí Hardcastle osobně.

A za druhé, vypadá to, že mezi mými lidmi je zrádce. Někdo vynáší ven informace, dost důležité informace. O mých příchodech a odchodech, o mých bezpečnostních opatřeních. Ten člověk také zpronevěřuje peníze z mých volebních fondů. Podle výsledků Stefanova vyšetřování k tomu už dochází několik měsíců. Začalo to malými částkami, ale stále se zvyšují. Důkazy, které se na nám podařilo nashromáždit, ukazují na to, že tím zrádcem je někdo z mého nejbližšího okolí. Někdo z mých přátel, služebnictva nebo spolupracovníků. Někdo, komu jsem důvěřoval, mne zradil. Chci, abyste pracovali jako má tělesná stráž a odhalili toho zrádce."

Z haly se ozval ženský výkřik. Jestřáb a Rybářka vyskočili a sáhli po zbraních. Výkřik se ozval znovu a náhle umlkl.

„Danny!“

Adamant vyskočil z křesla a rozběhl se ke dveřím. Jestřáb k nim dorazil jako první a prudce je otevřel. V hale padal krvavý déšť. U stropu se zhmotnily karmínové chuchvalce, které dštily s neúprosnou dravostí rudý déšť. Krev stékala po stěnách a koberec už jí byl zcela nasáklý. Z toho zápachu se zvedal žaludek.

Danielu déšť zastihl v polovině schodiště. Byla rudá od hlavy k patě. Šaty měla úplně zničené, po tváři a slepených vlasech jí stékaly potůčky krve. Seběhla po schodech a Adamant ji ukryl ve svém náručí. Divoce se rozhlížel a snažil se proniknout pohledem skrze krvavý liják. Jestřáb a Rybářka stáli zády k sobě se zbraněmi připravenými k boji, ale všude kolem byla jen krev, která se nepřetržitě řinula v hustých provázcích. Medley kolem sebe mával rukama, jako by se pokoušel odehnat dotěrné mouchy.

„Vyveďte odsud svou ženu!“ zařval Jestřáb na Adamanta. „Tohle má na svědomí nějaký čaroděj!“

Adamant popadl Danielu a vlekl ji pryč, ale náhle strnul. Mezi ním a dveřmi se začínal materializovat jakýsi temný útvar. Kapky krve se začaly spojovat a vytvářet hrubé obrysy těla. Během několika vteřin vyrostly ruce a nohy a před nimi se tyčila celá pokřivená postava. Stála vzpřímeně jako člověk, ale nic lidského na ní nebylo. Měla obrovské zuby a drápy a tam, kde by měly být oči, zely dvě skvrny sražené krve. Pomalu začala postupovat směrem ke své kořisti a její tělo se s každým krokem třáslo a šplouchalo.

Jestřáb přiskočil a máchl sekerou. Těžký ocelový břit proťal zrůdný krk, aniž by narazil na odpor, a pouze zkropil protější zeď krvavou sprškou. Na monstrum to nemělo žádný účinek - byla to jen krev, nic víc. Krev, která jej tvořila, z něj bez přestání vytékala na podlahu, ale shora neustále padala další a další a ztráty zase doplňovala.

Jestřáb i Rybářka na netvora znovu zaútočili svými zbraněmi, ale ten se jen tiše zachechtal. Pak sekl po Jestřábovi mokvajícím spárem. Jestřáb se zapřel a úder odrazil břitem své sekery, ale i tak pod jeho sílou ztratil rovnováhu. Netvor byl hmotný a pevný, když to potřeboval. Vrhl se na Jestřába, zcela ignoruje Rybářčiny pokusy o odlákání pozornosti. Znovu se po Jestřábovi ohnal a ten se ráně vyhnul až na poslední chvíli. Netvorovy drápy vyryly hluboké rýhy do dřevěného ostění. S kletbou na rtech odskočil Jestřáb stranou a příšera se znovu obrátila proti němu.

„Dobrá,“ řekl Jestřáb, který těžce lapal po dechu. „Je to jasné. Na taková kouzla jsme krátcí. Adamante, svolejte své lidi a shromážděte je u zadních dveří. Zkusíme pro vás získat trochu času. Většina podobných stvůr se nemůže dostat příliš daleko od místa, kde se zhmotnily. Možná, že se nám podaří utéct.“

Adamant rychle přikývl a postrkoval svou ženu halou dál od netvora. Krvavý déšť náhle ještě zhoustl a padal teď s ještě větší intenzitou než na začátku. Skrze nachovou clonu Jestřáb stěží dokázal zaznamenat nový obrys, který se začal formovat mezi nimi a druhým východem. Setřel si krev z tváře a uchopil pevněji topůrko své sekery.

Vtom za sebou uslyšel Rybářčin varovný výkřik, ale než se stačil otočit, první krvavá příšera ho zezadu objala, pohltila ho jako příbojová vlna a celý svět zrudl. Když ho příšera vstřebala, Jestřáb zakolísal a zuřivými pohyby se pokoušel prorazit vrstvu krve, která mu halila tvář a znemožňovala mu dýchání. Rybářka stála v okamžení po jeho boku a ze všech sil se snažila setřít krev z jeho nosu a úst, ale ta jejímu úsilí odolávala a držela na Jestřábově tváři jako karamel. Jestřáb klesl na kolena a zuřivě třásl hlavou v marné snaze naplnit si plíce životodárným vzduchem. Letmo zahlédl, jak se nad ním sklání Adamant a nemohoucími gesty se mu pokusil naznačit, aby běžel k východu, dokud ještě může. Adamant zaváhal, pak pozvedl hlavu a zakřičel zoufalým hlasem: „Mortisi! Pomoc!“

Halou náhle zavanul mrazivý vítr, ledový vichr, který proměnil krvavý příval v křupavé šarlatové krystalky. Příšera, která Jestřába obklopovala, popraskala a rozpadla se na stovky nachových střípků. Jestřáb chvíli ještě zůstal sedět na patách a vděčně si plnil plíce ledovým vzduchem, pak se pomalu zvedl a rozhlédl se. Krvavý déšť už ustal a hala teď byla pokryta vrstvou ledu nachové barvy. Opodál postávala Rybářka a setřepávala si šarlatové rudé ledové krystalky z pláště. Adamant, Medley a Daniela byli očividně v šoku, ale jinak vyvázli bez zranění. Za nimi se

tyčila druhá krvavá příšera, kterou ledový vichr zmrazil
dříve, než mohla získat svůj konečný tvar. Stála tam, pokřivená a nedokončená, a vypadala jako socha, kterou nějaký šílenec vysekal z šarlatově rudého ledu. Jestřáb k ní přistoupil a jednou do ní udeřil sekerou.. Rozpadla se na kusy, které se rozsypaly po podlaze a celou ji pokryly ostrými nachovými střípky. Jestřáb pro jistotu několik z nich rozkopal na všechny strany a pak se obrátil k Adamantovi.

„Nuže dobrá, pane Adamante. Myslím, že bych snad
přece jen měl několik doplňujících otázek. Jako třeba co
mělo tohle všechno znamenat a kdo nebo co je to ten Mortis.“

Adamant si tiše povzdechl. „Ano, doufal jsem, že nebude nutné, abyste se o něm dozvěděli, ale... myslím si,
že bude přece jen lepší, když se s ním seznámíte.“

„Mohla bych navrhnout, abychom se nejdříve převlékli?“ ozvala se Daniela. „Mám zničeně šaty, jsem promočená na kost a zmrzlá.“

„Na tom něco je,“ přidala se Rybářka. „Vypadám, jako
bych se koupala na jatkách a nahá.“

„Jsem si jistá, že pro vás a vašeho partnera nějaké čisté
šaty určitě najdeme,“ řekla Daniela. „Pojďte se mnou, kapitáne Rybářko, uvidíme, co bych pro vás měla. Jamesi, ty se postarej o kapitána Jestřába.“

Rybářka s Danielou zmizely na schodišti. Jestřáb se podíval na Adamanta. „Dobře, nejdříve se převlékneme, ale potom chci vidět Mortise. Ihned, rozumíme si?“

„Samozřejmě, kapitáne,“ řekl Adamant. „Ale prosím
vás... mějte pochopení pro Mortisovy rozmary. Už je po
smrti nějakých pět měsíců a to mu na náladě nepřidalo.“

Jestřáb přistoupil k vysokému zrcadlu a dlouho se zkoumavě prohlížel. Nepomohlo to. Pořád vypadal jako svá vlastní karikatura. Vážil zhruba stejně jako Adamant, ale Adamant byl mnohem rozložitější. Výsledkem toho bylo, že Adamantovy šaty na něm visely, jako by se kapitán po vyprání přes noc srazil. Navíc, jednotlivé části jeho oděvu k sobě neladily ani přibližně. Zelené kamaše, lososové růžové nabírané nohavice a nařasená bílá košile. Ať už byla současná móda jakákoliv, Jestřáb si byl jistý, že tak strašná zase být nemohla. Zvláště ta nařasená bílá košile mu dělala starosti. Poslední člověk, kterého v podobně košili viděl, byla barmanka v jednom podniku. A ať si Adamant říkal, co chtěl, ten příšerný třírohý klobouk si nevezme ani za nic.

Naposledy se podíval do zrcadla a hluboce si povzdechl.
Svého času už měl na sobě horší věci. Ještě že měl svůj
služební plášť. Zvedl ho z postele a celý se do něj zahalil,
aby pod ním skryl své svršky. Naštěstí byly pláště Městské hlídky vybaveny ochranným kouzlem, které je udržovalo čisté a nažehlené, ať už byly vystaveny jakýmkoliv pohromám. Patřily do standardní výstroje Městské hlídky a spolu s hojícím kouzlem tvořily jednu z mála výhod, kterou tahle práce poskytovala.

Opravdu by se měl připojit k ostatním, ale nikomu neuškodí, když s tím ještě chvíli počká. Potřeboval si několik věcí promyslet, dokud k tomu měl příležitost. Rozhlédl se po Adamantově volně ložnici. Byla čistá, uklizená a velmi přepychově vybavená. Například postel se honosila vysokými nebesy, ze kterých visely velmi elegantní a ještě dražší záclonky. Kde bral šampión reformy peníze na to, aby si žil jako král? Dobrá, nikdo od něj nemohl očekávat, že bude žít jako žebrák, jen aby udělal dojem, ale to, že své bohatství dával najevo tak okázalým způsobem, dělalo Jestřábovi trochu starosti. Adamant tvrdil, že tento dům pro něj vybrali jeho nadřízení. Otázka tedy stála, odkud na to brali peníze oni? Kdo reformu finančně podporoval?
Zřejmě Obchodní gilda a příspěvky od přívržen
ani to by samo o sobě nestačilo na dům, jako byl tenhle.
Jestřáb se zarazil. Do toho mu opravdu nic nebylo. Byl
tady jen proto, aby Adamanta chránil před nebezpečím.

Ne že by v tom směru zatím odvedl bůhvíjak skvělou
práci. Ty krvavé stvůry ho málem dostaly. Nebýt Mortise
a jeho magie, byly by volby u konce dříve, než by vůbec
začaly. Další tajemství. Mortis musel být čaroděj nebo
něco takového. A Adamant si přece musel být vědom, že
spojenectvím s někým takovým si koleduje o vyloučení
z voleb. Jak tedy bylo možné, že souhlasil s tím, že ho

představí Jestřábovi a Rybářce? A co měla znamenat ta poznámka, že je už pět měsíců mrtvý? Byl snad duch? Jestřáb si povzdechl. Pracoval tu sotva hodinu a už měl více otázek, než o kolik stál. Měl silný pocit, že tenhle případ si v ničem nezadal s tím Blackstoneovým. Upravil si sekeru na levém boku co nejpohodlněji, vyšel na chodbu a vydal se po schodech dolů.

Hala zářila čistotou, nikde nebylo ani stopy po krvi nebo po ledu. To byla očividně opět Mortisova práce. Pod schody na něj čekala Rybářka, od hlavy k patě zahalená do služebního pláště. Jestřábovi stačil jeden pohled na výraz v její tváři a bylo mu jasně, že při výběru čistého šatstva nebyla o mnoho šťastnější než on. Přistoupil k ní, rozhlédl se kolem, aby se přesvědčil, že jsou sami, a zašeptal: „Ukážu se ti, když se mi ukážeš taky."

Rybářka vyprskla a nepodařilo se ji uchovat vážnou tvář.

„Ty první."

Jestřáb rozevřel svůj plášť a postavil se do tradiční pózy exhibicionisty. Rybářka zavrtěla hlavou. „Jestřábe, vypadáš jako pasák z Uhlířské ulice. Ale na mě stejně nemáš."

Rozhalila svůj plášť a Jestřáb se musel kousnout do rtu, aby se nerozesmál na celé kolo. Očividně se jim v Danielině šatníku nepodařilo najít žádné šaty, které by Rybářce padly, takže se musela spokojit s mužským úborem. Velmi starým a velmi ošumělým. Košile a kalhoty možná byly původně bílé, ale za ta léta se sepraly do neurčitého odstínu šedé. Manžety byly odřeně, na kolenou a na loktech byly různobarevné záplaty a několik důležitých knoflíků chybělo úplně.

„Původně musely určitě patřit zahradníkovi," procedila Rybářka mezi zuby. „Takhle nemůžeme jít na ulici, Jestřábe, lidé by se uchechtali k smrti."

„No tak budeme pláště nosit zapnuté a to, co máme pod nimi, si schováme jako zbraň pro případ nejvyššího ohrožení," řekl Jestřáb slavnostně.

„A, kapitán Jestřáb," ozval se Medley, vykukující ze dveří pracovny. „Zdálo se mi, že slyším hlasy. Je všechno v pořádku?"

„Jistě," řekl Jestřáb. „Proč by nemělo?"

Medley vyšel na chodbu, následován Adamantem a Danielou. Všichni byli převlečeni do čistých obleků a vypadali velice upraveně.

„Takže jestli jste připraveni, mohli bychom, prosím, jít? Mortis ví, že přijdeme, a nesnáší, když musí čekat. Když mu posledně došla trpělivost, svolal na nás déšť žab. Trvalo nám celé hodiny, než se nám podařilo dostat ty odporné tvorečky z domu."

„Pokud jeho nazýváte svým přítelem, vaši nepřátelé už opravdu musejí stát za to."

„To taky stojí," přikývl Adamant. „Prosím, následujte mě."

Vedl je halou a několika chodbami, které náhle ústily do prosté, kamenné prádelny. Byly tam stoly, ručníky a čerstvě vytřená kamenná podlaha.

Jestřáb se netrpělivě rozhlédl a přitom uvažoval, jestli se od něj neočekává nějaký komentář. Než se stačil rozhodnout, přešel Medley doprostřed místnosti a shýbl se. Uchopil velký kovový kruh, který vyčníval z podlahy, a Jestřáb si až teď všiml obrysů padacích dveří. Rybářka se prodrala za Adamantem.

„Vy schováváte vašeho čaroděje ve sklepě?"

„Sám si to zvolil," řekl Medley. „Tma mu velmi vyhovuje."

Jestřáb se podíval na Adamanta. „Řekl jste, že Mortis je mrtvý. Možná byste nám to měl trochu vysvětlit."

Adamant pokynul Medleymu, aby odstoupil od padacích dveří. Medley ho poslechl. Adamant se nešťastně zamračil. Když konečně promluvil, jeho hlas zněl tiše a vyrovnaně a bylo vidět, jak opatrně volí slova.

„Mortis je můj nejstarší přítel. Ledasčím jsme spolu prošli a má mou bezmeznou důvěru. Je to prvotřídní čaroděj, jeden z nejmocnějších ve městě. Zemřel teprve před pěti měsíci. Dokonce jsem mu byl na pohřbu."

„Ale jestli je mrtvý," podivila se Rybářka, „co to tedy máte v tom sklepě."

„Nebožtíka," řekl Medley. „Mrtvolu oživenou čarodějovou vůlí. Nevíme přesně, co se vlastně stalo, ale když nás Mortis bránil před magickým útokem, něco mu nevyšlo. Ošklivě nevyšlo. Kouzlo ho zabilo, ale Mortisovi se nějakým způsobem podařilo udržet svého ducha v mrtvém těle. Takže je teď v pravém smyslu mrtvý a živý zároveň.

Bohužel jeho tělo se stále pomalu rozkládá, navzdory všemu, co proti tomu dělá. Neustále cítí bolest a hnilobný rozklad a je kvůli tomu poněkud... nedůtklivý."

„Je zajatcem svého vlastního těla," řekl Adamant. „Je uvězněn v žaláři z hnijícího masa, protože mě nechtěl opustit a nechat bez ochrany."

„Jmenoval se Maska, ale teď si říká Mortis," řekla Daniela a v koutcích úst jí hrál lehký nádech znechucení. „Igor Mortis. Je to vtip. Svým způsobem."

Jestřáb a Rybářka si vyměnili pohledy. „Dobrá," řekl Jestřáb. „Pojďme se seznámit s nebožtíkem."

„Zdá se mi, že vy dva spolu budete vycházet asi jako střecha s ohněm," poznamenal Medley.

Sehnul se a pevně uchopil železný kruh vystupující z padacích dveří. Zapřel se a mohutně zabral. Dveře se se skřípěním otevřely a prádelnou zavanul ledový vzduch. Jestřáb se otřásl a na předloktích mu naskočila husí kůže. Adamant zapálil lampu a sestupoval po úzkém dřevěném schodišti, které vedlo do temného sklepení. Daniela si podkasala sukně a následovala ho. Jestřáb a Rybářka si vyměnili pohledy. Jestřáb pokrčil rezignovaně rameny a sestoupil za Danielou, ruku opřenou o sekeru u boku. Rybářka šla hned za ním a skupinu uzavíral Medley, který za sebou zabouchl dveře.

Ve sklepě byla příšerná zima a tma. Jestřáb vydechoval obláčky páry a ještě těsněji se zahalil do pláště. Měl pocit, že jim cesta dolů trvá podivně dlouho. Adamantova lampa ozařovala velikou místnost čtvercového půdorysu, naplněnou ode zdi ke zdi velikými kusy ledu. Na všem ležela třpytící se vrstva jinovatky a mdlá perleť změkčovala světlo lampy.

Uprostřed místnosti seděla na prosté dřevěné židli, obklopena ze všech stran ledem, drobná mumifikovaná postava, zahalená do bílého pláště - zhroucená a nehybná.

Nebylo možné se k ní přiblížit, takže se Jestřáb musel spokojit s tím, že si nehybnou postavu prohlédl z dálky. Maso na jeho kostech se už dočista seschlo, takže jeho tvář byla sotva něco víc než kožená maska, a jeho nahé paže se proměnily v kostnaté paňáty. Pevně semknutá víčka zakrývala vpadlé oční jamky. Jestřáb byl velmi vděčný za fakt, že zbytek těla zakrýval plášť.

„Mám za to, že ten led je tady proto, aby se tělo nekazilo," zašeptal konečně.

„Zpomaluje to tento proces," řekl Adamant. „Ale to je vše."

Rybářka zkřivila tvář do nehezkého úsměvu. „Skoro se

mi zdá, že by bylo laskavější nechat toho ubožáka odejít.“

„Vy tomu nerozumíte,“ řekl Medley. „On nemůže zemřít. To, co udělal, připoutalo jeho ducha k jeho tělu. Zůstane v něm tak dlouho, dokud to tělo bude existovat, nezávisle na tom, v jakém stavu nebo jak málo z něj vůbec zbude.“

„Udělal to pro mě,“ řekl Adamant. „Protože jsem ho potřeboval.“

Hlas se mu náhle zlomil. Daniela mu položila soucitně ruku na rameno.

Jestřáb se otřásl a nebylo to jen chladem. „Jste si jisti, že je ... pořád tam? Slyší nás?“

Mumie se zavrtěla na židli. Seschlá víčka se otevřela a odhalila oči žluté jako moč. „Možná jsem mrtvý, kapitáne, ale určitě nejsem hluchý.“ Jeho hlas byl tichý a drsný, ale překvapivě pevný. Upřel své oči na Jestřába a Rybářku a jeho seschlé rty se zkřivily do čehosi, co bylo zřejmě myšleno jako úsměv. „Jestřáb a Rybářka, jediní čestní členové Městské hlídky v Havenu. Mnoho jsem toho o vás slyšel.“

„Doufám, že nic dobrého,“ řekla Rybářka.

Mrtvý muž se tiše zachechtal a jeho tichý šeptavý smích narušil strnulé ticho. „Jamesi, myslím, že brzy poznáš, že jsi u nich v dobrých rukou. Mají pozoruhodnou pověst.“

„To bylo až do Blackstoneova případu,“ poznamenala Daniela.

„Všichni máme občas špatné dny,“ řekl Jestřáb klidným hlasem. „Můžete nám věřit, že vám nikdo neublíží. Kdokoliv vás bude chtít dostat, bude nejdřív muset přejít přes nás.“

„A je zatraceně málo těch, kterým se to kdy podařilo,“ dodala Rybářka.

„Proti těm krvavým příšerám jste toho moc nesvedli,“ řekla uštěpačně Daniela. „Kdyby nezasáhl Mortis, už by bylo po nás.“

„Ale no tak, Danny,“ řekl Adamant. „Proti kouzlům nás bránit nemohou. Proto tu přece máme Mortise. Potřeboval bys něco Mortisi, dokud tady jsme? Víš, že v téhle zimě moc dlouho nevydržíme.“

„Já už nepotřebuju vůbec nic, Jamesi. Ale ty si musíš dávat lepší pozor. Skoro by se zdálo, že tvoje vyhlídky ve volbách dělají Hardcastleovi větší starosti, než je ochoten veřejně přiznat. Najal si prvotřídního čaroděje a pustil ho za tebou. Ty krvavé příšery byly jen vzorek toho, co vyvolal z temnot. Podařilo se mi udržet venku všechny ostatní, ale i účinnost mých ochran má své meze. Styl mého protivníka mi není povědomý, ale je dobrý. Velice dobrý. Kdybych byl naživu, snad bych se ho mohl i obávat.“

Adamant se zarazil. „Hardcastle přece ví, že během voleb je zakázáno používat magii.“

„To víme my taky, když na to přijde,“ opáčil Medley.

„To je něco jiného,“ řekla Daniela a vrhla rychlý pohled na Rybářku a Jestřába. „Mortis využívá svých kouzel pouze k naší ochraně.“

„Rada tyhle jemné nuance nerozlišuje. Technicky vzato, už má pouhá přítomnost ve vašem domě je protizákonná.

Ne, že bych si s takovými detaily lámal hlavu. Ale čarodějově byli radě vždy trnem v oku. Mám pravdu, kapitáne Jestřábe?“

„Naprostou," přikývl Jestřáb. „To je důsledek toho, když někdo sídlí tak blízko Ulice bohů."

„Jenomže," namítl Mortis, „všichni kandidáti využívají magie, ať tak či onak. Kdyby to nedělali, neměli by sebemenší šanci. Magie je jako protekce a úplatkářství. Každý o ní ví, ale tváří se, jako by nevěděl. Vážně nevím, proč se kvůli tomu ještě tak rozčiluju. Koneckonců, tohle je Haven."

„Vaše smrt ani v nejmenším nezhoršila váš úsudek."

Mortis se zašklebil. „Zjistil jsem, že mi smrt úžasným způsobem vyjasnila mysl."

„A jak se k magii stavíte vy, kapitáne Jestřábe?" zeptala se Daniela ostře. „Udáte nás a necháte Jamese vyloučit z voleb?"

Jestřáb zavrtěl hlavou. „Mám rozkaz udržet Jamese Adamanta naživu. Pokud jde o mě, tento úkol má prvořadou důležitost. Uvítám cokoliv, co mi usnadní práci."

„Takže pokud máme jasno i v tomhle, už bychom měli opravdu jít," řekl Adamant. „Musíme toho ještě hodně udělat a nemáme na to moc času."

„Opravdu už musíš jít Jamesi?" zeptal se Mortis. „Nemohl bys ještě chvíli zůstat a povídat si se mnou?"

„Je mi líto," odpověděl Adamant. „Zrovna teď se na mne všechno valí. Přijdu sem za tebou, jak jen to bude možné. A budu dál hledat někoho, kdo by ti mohl pomoci, ať to trvá, jak dlouho chce. Někde přece musí být někdo takový."

„Ano," řekl Mortis. „Jsem si jistý, že je. A s tím Hardcastleovým čarodějem si nedělej starosti, Jamesi. Možná mě dokázal překvapit jednou, ale teď už jsem na něj připraven. Dokud jsem tady, nemůže ti nic ublížit, to ti slibuji, příteli."

Pomalu zavřel oči a znovu se stal pouhou mumifikovanou mrtvolou bez nejmenší stopy života. Daniela se otřásla a zatahala Jamese za rukáv.

„Pojďme odsud, Jamesi. Nejsem oblečena do takové zimy."

„Samozřejmě, drahá."

Kývl na Medleyho a ten je vyvedl ze sklepa zpět do prádelny. Poté, co opustili mrazivý chlad sklepení, se jim příjemný podzimní den zdál horký. Všichni měli obočí orosené jinovatkou, a když začala tát, museli si otírat mokré tváře. Adamant zavřel padací dveře a zhasl lampu. Jestřáb se na něj podíval.

„A to je všechno? Nezajistíte je nějak? Jestliže je Hardcastle opravdu tak bezohledný a odhodlaný, co mu brání poslat sem svoje zabijáky, aby zničili Mortisovo tělo?"

Medley se krátce zasmál. „Pokud by se našel někdo dost hloupý, aby slezl tam dolů, už by odtamtud určitě nevyšel. Mortis neměl moc příjemnou povahu, ani když byl naživu, a od doby, kdy zemřel, si vypěstoval velice ošklivý smysl pro humor."

Ve srovnání s chladem a temnotou Mortisova sklepení působila Adamantova pracovna příjemným a uklidňujícím dojmem. Jestřáb si vybral nejpohodlnější křeslo, postavil je tak, aby neseděl zády ke dveřím, a pohodlně se do něj usadil. Adamant se nadechl, jako by chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel. Naznačil jim, aby si udělali pohodlí, a přinesl karafu s vínem. Daniela se chtěla usadit vedle Jestřába, ale pak zachytila Rybářčin pohled a rychle si to rozmyslela. Medley se posadil vedle Daniely, která mu nevěnovala nejmenší pozornost. Jestřáb se pohodlně opřel ve svém křesle a natáhl si nohy. Pravidlo číslo jedna hlídky znělo: Kdykoliv máš možnost se posadit, využij jí. Členové hlídky strávili pochůzkami příliš mnoho času a na jejich způsobu myšlení to bylo znát.

Jestřábovi se konečně podařilo zahřát si promrzlé kosti a úlevou vydechl. Adamant mu nalil z karafy skleničku vína, které na první pohled patřilo k těm dražším. Jestřáb usrkl a uznale zabručel. Vypadalo to na dobrý ročník, přestože Rybářka vždy tvrdila, že na to on nemá chuťové buňky. A ze svých platů u hlídky si to stejně nemohli dovolit.
Odložil sklenici a trpělivě počkal, dokud Adamant nenalil i ostatním. Bylo třeba projednat některé věci.

„Pane Adamante, jak spolehlivý je ten váš Mortis?“

Adamant nejdřív odložil láhev a teprve pak odpověděl. „Před svou smrtí - naprosto. V současné době nevím. Po tom všem, čím prošel, je div, že ještě drží pohromadě, o duševním zdraví ani nemluvě. Tahle zkušenost by nejednoho zlomila. A stále ještě zlomit může. Zdá se, že se teď jeho život skládá převážně z bolesti a beznaděje. Nemá žádnou naději a nemá žádnou budoucnost a velice dobře to ví.
Jeho přátelství se mnou je poslední věc, která ho pojí s normálním světem.

„A co jeho magie?“ zeptala se Rybářka. „Je stále tak mocný, jak byl dřív?“

„Vypadá to, že ano.“ Adamant dopil svou sklenici a nalil si další. Jeho ruka byla dokonale jistá. „Svého času byl Mortis velice mocný čaroděj. Říká, že je stále tak silný, jako býval vždycky, ale nedá se popřít, že se mu myšlenky občas zatoulají. Pokud se jednou zlomí a poddá se bolesti a šílenství, myslím, že budeme mít pořádný problém.“

„Musíte si uvědomit, že to mění situaci,“ řekl Jestřáb. „Nad něčím takovým nemůžeme přivřít oči. Mortis by se mohl stát hrozbou pro celé město.“

„Ano,“ přikývl Adamant. „To by mohl. Proto vám to také všechno říkám. Vždyť jsem nemusel. Původně jsem se domníval, že nebude nutné, abyste o něm vůbec věděli.

Proto si také dal na čas, než se vypořádal s těmi krvavými příšerami. Podle mých pokynů neměl svou přítomnost v domě vyzrazovat, dokud to nebude opravdu nutné. Až dosud jsem si neuvědomoval, jak hodně ho smrt změnila, ale pak jste přišli vy a já jej najednou viděl vašima očima.
A býval to tak mocný muž.“

„Ale v současně době pro nás nepředstavuje žádné nebezpečí,“ pospíšil si Medley. „Sami jste viděli, jak klidně a racionálně uvažuje. Podívejte se, budete tady s námi po celou dobu voleb. Budete ho mít stále na očích. Pokud se ukáže, že se nám začíná vymykat z rukou, můžete to nahlásit. V žádném případě není zase až tak nebezpečný. Není pochyb, že je velmi mocný, ale rozhodně by se nemohl postavit spojené moci všech čarodějů Městské hlídky.
Mám na mysli ty lidi, kteří drží na uzdě Jsoucna z Ulice bohů. A Mortis není právě Velký čaroděj, nebo snad ano?
Ale zatím ho potřebujeme. Bez Mortisovy podpory Adamant volby nepřežije.“

Jestřáb se podíval na Rybářku a ta lehce přikývla. „Tak dobře,“ řekla nakonec. „Uvidíme, jak se to bude vyvíjet.
Ale jakmile volby skončí...“

„Pak si o tom můžeme promluvit znovu,“ řekl Adamant.

„A pokud se stane nebezpečným?“ zeptala se Rybářka.

„Pak udělejte, co budete muset,“ řekl Adamant. „Jsem si vědom své zodpovědnosti, kapitáne.“

V místnosti se rozhostilo stísněně ticho. Daniela si odkašlala a všichni se k ní otočili. „To není poprvé, co pracujete s mágem, že kapitáne Jestřábe? Matně si vzpomínám, že do Blackstoneova případu byl zapleten čaroděj Huben.“

„Jen na krátkou dobu,“ řekl Jestřáb. „Ani jsem ho nestačil dobře poznat. Krátce nato z Havenu odešel.“

„To je zatracená škoda,“ povzdechl si Medley. „Jeho

odchod byl pro reformu těžkou ztrátou. Huben a Mortis byli jediní významnější čarodějově, kteří se kdy otevřeně hlásili k reformě.“

„Bez nich je vám líp,“ řekl Jestřáb bez váhání. „Nedá se věřit ani magii, ani lidem, kteří jí využívají.“

Daniela povytáhla namalované obočí. „Říkáte to, jako byste měl s kouzly nějaké špatně zkušenosti, kapitáne Jestřábe.“

„Jestřáb má dobrou paměť,“ řekla Rybářka. „A neodpouští snadno.“

„A co vy, kapitáne Rybářko?“ zeptal se Adamant.

Rybářka se zašklebila. „Nejsem blázen. Se mnou je to stejné.“

„Přesně,“ kývl Jestřáb.

„Ještě jsme neprobrali vaše politická stanoviska,“ řekl pomalým hlasem Adamant. „Jaké je vaše přesvědčení, pokud nějaké máte? Podle mé zkušenosti se Městská hlídka o politiku nestará, pomineme-li obvyklé pozornosti a úplatky. Většinou podporují status quo.“

„To je naše práce,“ řekl Jestřáb. „My zákony nevymýšlíme, my vynucujeme jejich plnění. Dokonce i těch, se kterými nesouhlasíme. Celá Městská hlídka zkorumpovaná není. Musíte počítat s nějakou tou protekcí a úplatkářstvím - v Havenu to tak prostě chodí - ale obecně vzato bere Hlídka své povinnosti vážně. Musíme - kdybychom to nedělali, rada by nás nahradila někým spolehlivějším. Příliš velká korupce nesvědčí obchodu a šlechta má ráda svůj klid.“

„Ale v co věříte?“ naléhal Medley. „Vy a kapitán Rybářka?“

Jestřáb pokrčil rameny. „Moji ženu politika v podstatě nezajímá. Mám pravdu, Isobel?“

„Jistě,“ kývla Rybářka a natáhla k Adamantovi prázdnou skleničku, aby jí dolil. „Jediná věc, která je zkaženější než politik, je týden stará mršina, se kterou už hýbou červi. Bez urážky, pane Adamante.“

„Nikdo se neurazil,“ řekl Adamant.

„Pokud jde o mne...“ Jestřáb se zamyšleně kousal do rtu. „My s Isobel pocházíme z Dálného severu. Oba jsme vyrostli v absolutistické monarchii. Všechno tam fungovalo jinak. Chvíli nám trvalo, než jsme si zvykli na změny, které v Havenu a v Dolních královstvích zavedla demokracie. Myslím, že si ani nikdy nezvykneme na myšlenku konstituční monarchie. Obecně vzato mám pocit, že všude jsou u moci stejní lidé, ať už se řídíte jakýmkoliv systémem, ale demokracie vám alespoň poskytuje nějaký prostor pro změny. Z tohoto důvodu se počítám spíše mezi přívržence reformy. Konzervativci jsou proti jakýmkoliv změnám, protože jsou valnou většinou bohatí a privilegovaní, a přejí si, aby to tak zůstalo. Chudí a obyčejní lidé podle nich mají vědět, kde je jejich místo.“ Jestřáb se zašklebil. „Já jsem nikdy nevěděl, kde je moje místo.“

„Ale pokud jde o tyhle volby, jsme přísně neutrální,“ připomněla Rybářka. „Máme za úkol vás chránit a budeme to dělat jak nejlépe dokážeme. Dokud budeme s vámi, nebude vás nikdo obtěžovat. Alespoň ne otevřeně. Ale neztrácejte čas politickou agitací. Proto tu nejsme.“

„Samozřejmě,“ řekl Medley. „To naprosto chápeme. Ale přesto, byli jste kvůli nám vystaveni značným nepříjemnostem. Budete v ohrožení už jen proto, že jste se zapletli s námi. Za těchto okolností snad dovolíte mně a Jamesovi, abychom vám projevili své uznání menší sumou na pokrytí vašich výdajů a tak podobně. Řekněme tak pět set dukátů? Pro každého?“

Sáhl do kapsy svého kabátu, aby vytáhl peněženku, a pak náhle ztuhl, když si všiml výrazu v Jestřábově obličeji. V místnosti se rozhostilo ticho. Medley se díval z Jestřába na Rybářku a zase zpátky a náhle ucítil mrazení v zádech. Oba členově hlídky prošli nepatrnou proměnou. V jejich tvářích se zračil chladný hněv a zloba - bylo vidět, že se ovládají jen stěží. Medley si poprvé uvědomil, jak si ti dva získali svou nechvalnou pověst, a náhle jí věřil každé slovo. Chtěl odvrátit oči, aby našel podporu u Adamanta, ale nedokázal odtrhnout pohled od hlídky.

„Vy nám nabízíte úplatek?“ zeptala se Rybářka hebkým hlasem.

„Ne nezbytně,“ odpověděl Medley a pokusil se o úsměv. Tenhle vtip se nepodařil. Poradce cítil, jak mu po čele stéká studený pot.

„Dejte tu ruku pryč ze své peněženky,“ řekl Jestřáb, „nebo vám s ní provedeme něco nepěkného. Nechtějte ani slyšet, co.“

„Nebereme úplatky,“ řekla Rybářka. „Nikdy. Lidé nám věří, protože nás si nelze koupit. Nikdo si nás nemůže koupit.“

„Můj poradce vás nechtěl urazit,“ pospíšil si Adamant s vysvětlením. „Jen prostě není zvyklý jednat s čestnými lidmi.“

.,Tohle s vámi udělá politika,“ dodala Daniela.

„A musíte uznat, že vy dva jste na poměry v Havenu dost... výjimeční,“ řekl Adamant.

„Na poměry v Havenu jsme zatraceně jedineční,“ přisadila si Rybářka.

Jestřáb se zašklebil. „To máš tedy pravdu.“

Medley si upravil kabát, přestože to nebylo vůbec zapotřebí, a podíval se na zdobené mosazné hodiny stojící na krbové římse. „Přijdeme pozdě, Jamesi. Naši věrni se už brzy začnou scházet na tvůj velký projev.“

„Jistě, Stefane.“ Adamant vstal a usmál se na Jestřába a Rybářku. „Tak jdeme, ochranko. Tohle vás bude určitě zajímat.“

„To tedy ano,“ kývla Daniela.

Jestřáb se mrzutě opřel o zeď a skoro si přál, aby došlo k nějaké výtržnosti. Adamantovi stoupenci naplnili sál pod ním a ze všech zářilo nadšení a povznesená nálada. Zdvořile poslouchali pokyny Adamantova služebnictva a bez odmlouvání se řadili na určených místech. Jestřáb nevěřil vlastním očím. Pokud jste v Havenu hledali místo, kde se koná politické shromáždění, většinou stačilo sledovat stopu z rozbitých láhví a zkrvavených těl. Adamantovi stoupenci byli jako u vytržení ze svého vůdce, ale zdálo se, že je nijak nelákají tradiční kratochvíle jako proklínání nepřítele a osnování plánu na jeho zničení. Zdálo se, že tyhle lidi zajímá spíš diskuse o problémech. Jestřáb pomalu zavrtěl hlavou. Jako by volby v Havenu měly vůbec něco společného s diskusí. Vsadil by se, že Hardcastleovi lidé neztráceli diskusemi čas. Pravděpodobnější bylo, že plánovali smrt, krveprolití a násilnosti obecně a rozhodně s tím nehodlali otálet. Jestřáb vyhledal pohledem Rybářku. Vypadala stejně znuděně jako on. Znovu se zadíval na dav. Snad alespoň někdo v té tlačenici omdlí. Dal by cokoliv za trochu vzrušeni. Jestřáb se dostal do stavu, kdy by uvítal i morovou epidemii, jen aby zabil nudu.

Podíval se na Adamanta s nadějí v očích, ale ten si dával s vystoupením načas. Tiše seděl v křesle na chodbě, v bezpečí před zraky svých stoupenců. Po celé chodbě byly těžké sametové závěsy, které kryly výhled, takže Adamant mohl učinit dramatický nástup z vrcholu schodiště. Tvářil se klidně a dokonale uvolněně, ruce měl složené v klíně a jeho oči hleděly nepřítomně do prázdna. Naproti tomu Medley přecházel nervózně sem a tam jako kočka s hemeroidy, nedokázal ani na chvíli zůstat na místě. V třesoucích se rukou svíral několik listů papíru a neustále je míchal jako balíček karet. Bez přestání vedl dlouhý monolog rad a doporučení ohledně Adamantova projevu, ačkoliv bylo naprosto jasné, že ho nikdo neposlouchá. Daniela na něj občas vrhla podrážděný pohled, ale většinu času byla zaujata pečlivým prohlížením svého zevnějšku ve velikém zrcadle na zdi.

Dav pod nimi byl stále hlučnější. Byli nuceni trpělivě čekat dost dlouhou dobu a některé už očividně unavovalo snášet to s úsměvem na rtech. Jestřáb se naklonil lehce na stranu, aby lépe viděl do zrcadla visícího naproti němu. Bylo poslední z dlouhé řady zrcadel, pečlivě umístěných tak, aby mohl vidět do sálu před sebou, aniž by sám byl viděn. Jeden z Medleyho lepších nápadů.

Na poměry panující v rodinných sídlech nebyl Adamantův taneční sál příliš rozlehlý, ale bylo v něm namačkáno tolik

lidí, že vypadal větší. Mosazné lampy a svícny ho osvětlovaly více než dostatečně, ale zase tam kvůli nim byl poněkud těžký vzduch. Stěny sálu lemovaly portréty předků původních vlastníků sídla. Všichni měli ostře řezané rysy a tvářili se velice autoritativně. Jestřábovi zacukalo v koutcích úst. Kdyby byli ještě naživu, pravděpodobně by je ranila mrtvice z toho, k jakým účelům teď jejich dům slouží. Adamantovi stoupenci naplnili sál od jednoho konce po druhý, opozdilci se tlačili u zavřených dveří, zatímco čelo davu sahalo až ke schodům vedoucím do druhého patra. Jestřábovi brzy začínali splývat v jednu velikou masu rozzářených tváří a dychtivých očí. Pouhá hrstka sloužících jim bránila, aby zaplnili celé schodiště.
Několik dalších sluhů se pohybovalo davem a pátralo po
podezřelých tvářích a placených sabotérech. Mezi tolika
lidmi vypadali velmi osamocení a zranitelní. Všichni přítomní by sice měli být Adamantovými přáteli, ale Jestřáb věděl, že davu takové velikosti nelze nikdy plně důvěřovat.
Zatím to vypadalo, že se všichni budou chovat slušně, ale
Jestřáb měl s davy dost bohaté zkušenosti na to, aby věděl, jak rychle se může situace zvrhnout. Kdyby se měly věci vymknout z rukou, bylo nad slunce jasnější, že hrstka Adamantových lidí by neměla šanci situaci zvládnout. Dokonce nebyli ani ozbrojeni. Jestřáb si odfrkl. Zvládnout dav vyžaduje víc než jen dobré úmysly.

Jestřáb se ohlédl, protože Adamant se neklidně zavrtěl
v křesle, ale to si kandidát jen hledal pohodlnější polohu.
Stále působil klidným a naprosto uvolněným dojmem.
Jako by čekal na svůj druhý ranní šálek čaje a ne na první
velkou zkoušku své oblíbenosti a podpory veřejnosti. Jestřáb se nejdříve domníval, že je to jen póza, maska, za kterou tajně skrývá svou nervozitu, ale nezaznamenal žádnou přílišnou strnulost, která by prozradila skryté vnitřní napětí.
Adamant možná byl v politice nováčkem, ale už pochopil
první pravidlo úspěšného politika: Politik musí probudit
v lidech zápal, ale sám mu podlehnout nesmí. Jinými slovy řečeno, Adamant byl dost velký profesionál, aby dokázal být zatraceně chladnokrevný parchant, když to bylo třeba. To bylo dobré vědět.

Na rozdíl od něj Medley vypadal, jako by měl každým
okamžikem vybuchnout. Po tváři mu stékaly potůčky potu a třásly se mu ruce. Vlasy měl jako vrabčí hnízdo, a když si myslel, že se nikdo nedívá, pročísl si je čas od času prsty jako hřebenem. Neustále pošilhával po zrcadle, kde se odrážel obraz davu, který se stával čím dál hlučnějším, a jeho nekonečný monolog nabýval na naléhavosti. Neustále připomínal seznam věcí, na něž měl Adamant za každou cenu pamatovat, jakmile předstoupí před lidi.

Medley se už začínal opakovat, Daniela ho probodla
pohledem a znovu se zabrala do úprav svého zevnějšku.
Její účes byl stylový, nalíčení dokonalé, ale zdálo se, že
se o tom potřebuje neustále ujišťovat. Jestřáb se usmál.
Každý má svůj vlastní způsob, jak se vypořádat s podrážděnými nervy. Jestřáb to většinou řešil tak, že se neustále udržoval v činnosti. Znovu si prohlédl scénu v zrcadle a znepokojeně se zavrtěl. Davu začala očividně docházet trpělivost. Někteří začali skandovat Adamantovo jméno.
Tenký kordon sloužících se náhle zdál ještě tenčí.

Jestřáb se krátce pousmál. Je jedna věc přát si trochu
toho vzrušení, aby člověk zahnal nudu, ale je úplně něco
jiného se s takovou situací vypořádat, když už nastane.

Medley přišel s dalším doporučením, kterých už však
bylo přespříliš, a Daniela mu něco podrážděně odsekla.
Jejich oči se střetly a pak se Daniela otočila ke svému
manželovi, aby se jí zastal. Usmál se na oba dva a vstal ze svého křesla. Pak řekl každému několik uklidňujících slov, právě jen tolik, aby se na ně přeneslo něco z jeho klidu. Dole v sále začal dav víceméně jednohlasně skandovat: My chceme Adamanta. Politik se usmál na Jestřába a Rybářku.

„Tohle je hotové umění, víte? Čím déle je necháte čekat,
tím silnější bude jejich odezva, až se konečně objevím.
Samozřejmě pokud se to přežene, dojde k výtržnostem.
Je to otázka správného načasování.“

Odměřeným krokem vyšel na vrchol schodiště a dav
doslova zešílel. Lidé jásali, podupávali, mávali transparenty a jejich dlouho potlačované emoce se náhle vzedmuly v jediné mohutné vřavě lásky a provolávání slávy. Hluk nabýval na intenzitě, narážel do zdí a tříštil se o strop. Adamant se usmíval a mával a po jeho boku se na vrcholu schodiště objevili i Daniela a Medley. Jásot ještě zesílil, pokud to vůbec bylo možné. Daniela obdařila zástup neodolatelným úsměvem a Medley jim krátce pokynul se zachmuřeným a netečným výrazem ve tváři.

V zakryté části chodby zatím Jestřábův zrak těkal po
zrcadle a hledal v davu ohniska možných potíží. Bylo jasné, že taková koncentrace vzedmutých vášní v uzavřeném prostoru je velmi riskantní. Stačí jeden incident a všechno se mohlo ošklivě zvrhnout. Podle Medleyho spočíval celý trik v tom soustředit všechny tyto emoce s pomocí projevů a teatrálních gest na Adamanta a potom ty lidi vypustit do města, dokud překypovali nadšením. Mohl to být dobrý trik, pokud se správně použije. Adamant určitě ví, jak na to. Se slovy to opravdu umí. Několik správných
slov ve vhodné chvíli dokáže otřást trůny a vybudovat říše.

Nebo také rozpoutat povstání a občanské války s mrtvými muži na spálených polích.

Jestřáb se přinutil trochu se uvolnit, protože si všiml,
že se jeho napětí přenáší na Rybářku, která se začala znepokojeně rozhlížet. Nic se nemůže stát, Adamant a Medley mají všechno pod kontrolou a rozplánováno do nejmenších detailů. Hardcastleovi lidé se sem neodváží. Možná, že nevědí o Mortisovi, ale musejí vědět, že nějaký čaroděj dává na Adamanta pozor. Jestřáb se kousl do rtu a podíval se na Adamanta. Stále se usmíval a mával a beze zbytku využíval kouzla okamžiku. Daniela stála oddaně po jeho boku a ze všech sil se snažila Jamese otevřeně podporovat, aniž by ovšem od něho odváděla pozornost davu. Medley se na veřejnosti cítil nesvůj, ale nikdo od něj nevyžadoval, aby byl charismatickou osobností. Stačilo, že tu stál
a otevřeně demonstroval své spojení s Adamantem.

Jestřáb se znovu zaměřil na zrcadlový obraz davu, který
nejevil sebemenší známky toho, že by se chtěl uklidnit.
Všichni drželi vlaječky, transparenty nebo plakáty a všichni byli oblečeni v modrých reformistických barvách. Byli mezi nimi lidé všech tříd, kteří jinak neměli vůbec nic společného. Hodně z nich mělo na sobě prosté, obnošené šaty a bylo vcelku zřejmé, proč podporují právě reformu.
Ale na druhé straně se tu sešlo i mnoho lidí, kteří podle
oděvu jasně patřili mezi obchodníky a kupce, a dokonce
sem zavítalo i několik příslušníků šlechtického stavu. Jediným místem, kde byla obvykle taková směsice k vidění, byla městská márnice nebo vězení pro dlužníky. A přece tu všichni byli, jásali bok po boku, spojováni přátelstvím a společným cílem s mužem, jemuž důvěřovali a jehož teď vítali. Politika dokáže spojit nejrůznější lidi. Náhle Adamant pozvedl ruce a jásot davu náhle umlkl jako mávnutím kouzelného proutku a byl rychle vystřídán tichem plným očekávání.
Jestřáb to pozorně sledoval ze svého úkrytu na chodbě.
Adamant teď vypadal nějak jinak. Vyzařovala z něj moc.
Zdálo se, že náhle vyrostl co do výšky i autority, jako by
z něj víra shromážděných lidí udělala hrdinu, kterého
potřebovali. Muž, s nímž se Jestřáb nedávno seznámil, byl příjemný a dokonce i šarmantní. Ale tento nový Adamant měl moc a charisma, které z něho dělaly planoucí pochodeň. Sál byl náhle naplněn jeho přítomností. Poprvé Jestřáb pochopil, proč měl Hardcastle z tohoto muže takový strach.
Ticho, které se v místnosti náhle rozhostilo, mělo hladový a odhodlaný podtón, jenž se Jestřábovi vůbec nelíbil. Nemohl se zbavit pocitu, že vztah mezi Adamantem a jeho stoupenci zdaleka nefungoval pouze jedním směrem. Tito lidé ho uctívali, snad by pro něj i zemřeli, ale jistým způsobem ho i vlastnili. To oni určovali, kým je a kým by mohl být.

Adamantův projev trval dobrou hodinu a dav doslova
hltal každé jeho slovo. Mluvil o temné stránce Havenu,
o robotárnách, o zločineckých bandách, o obchodních společnostech, které si dávaly záležet, aby jejich zaměstnanci zůstali chudí, a o tvrdých chlapících, které si tyto společnosti najímaly, aby zatočili s každým, kdo by se odvážil protestovat. Mluvil o zkaženém jídle a znečištěné pitné vodě, o domech s děravými střechami a stěnami prolezlými krysami - a dav byl šokovaný a zaražený, jako by nikdo z nich až dosud neměl o takových věcech ani tušení. Adamant jim ukázal jejich svět z nového úhlu a oni uviděli, jak špatný ve skutečnosti je.

Řekl jim o mocných a privilegovaných, kterým byli
chudí lidé naprosto lhostejni jen proto, že se narodili do
špatné třídy. Nebyli pro ně ničím víc než pouhými zvířaty, jež mohli využít a zbavit se jich, když je přestali potřebovat. Řekl jim o mužích a ženách s honosnými tituly, kteří si v luxusních sálech dopřávají jídel o šesti chodech, zatímco na ulicích umírají chudé děti hladem a zimou - a sál zaplavila téměř hmatatelná vlna nenávisti.

A pak jim řekl, že to všechno se může změnit.

Pověděl jim o reformě a o tom, jak se chce vypořádat
se všemi nešvary v Havenu nikoliv násilím, ale cestou pomalých a postupných změn. O lidech všech stavů a tříd, kteří pracují spolu a ne proti sobě, nezávisle na svém bohatství nebo postavení. Nebude to jednoduché. V Havenu je mnoho takových, kteří budou bojovat a kteří raději zemřou, než by připustili změnu systému. Reformu čeká ještě dlouhý a tvrdý boj, ale nakonec musí zvítězit, protože lidé, jež pracují společně, jsou mnohem silnější než několik

privilegovaných jednotlivců, kteří je chtějí udržet tam, kde jsou teď, tedy ve stoce. Adamant se hrdě usmál na muže a ženy shromážděné pod sebou. Ať si nám nadávají do kverulantů a anarchistů, řekl tichým hlasem, řekneme všem lidem v Havenu, že nejsme ani jedno, ani druhé. Jsme jen muži a ženy, kteří už toho mají dost a kteří se postarají, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost. Za každou cenu.

Všechny nás zabít nemohou.

Adamant konečně domluvil a na okamžik se rozhostilo naprosté ticho. A pak jeho posluchači jednohlasně zaburáceli odhodlaným vyjádřením souhlasu. Adamant vzal dav jednotlivců a udělal z něho armádu, a všem to bylo jasné. Teď už jen potřebovali nepřítele a toho brzy potkají na ulicích. Jestřáb pozoroval dav v zrcadle. Udělalo to na něj dojem, ale v hloubi duše cítil vážné znepokojení. Probouzení divokých emocí v davu je nebezpečné pro všechny zůčastněné. Pokud i Hardcastle dokázal ve svých stoupencích probudit něco podobného, pak ulicemi poteče krev, až se oba tábory střetnou.

Adamant znovu pozvedl hlas a dav okamžitě ztichl. Chvíli mlčel, jako by hledal správná slova, a pak jim tichým a klidným hlase řekl, jak mají jednat, až narazí na nepřítele. To Hardcastle kráčí cestou násilí, oni to dělat nebudou. Ať voliči vidí, kdo se musí uchylovat k násilí, a potom jim bude jasné, kdo mluví pravdu a kdo si naopak nemůže dovolit, aby pravda vyšla najevo. Adamant přehlédl zástup svých stoupenců. Nebylo pochyb, že mnozí z těchto lidí budou v příštích hodinách zraněni, možná dokonce zabiti. Ale ať se bude dít cokoliv, oni se budou pouze bránit, a to ještě jen do té míry, jaká bude nezbytně nutná. Bylo snadné dostat se do kolotoče pomsty a nenávisti, ale to byla cesta jejich nepřítele, ne jejich. Reformisté bojují za změny, nešíří zkázu.

Opět se na chvíli odmlčel, aby ta myšlenka měla čas vstřebat se, pak znovu pozvedl hlas, který tentokrát zněl šťastně a vesele. Naplnil srdce svých posluchačů nadějí a odhodláním, popřál jim hodně štěstí, lehce se uklonil a beze spěchu zmizel v šeru chodby, následován Medleym a Danielou. Lidé ještě chvíli provolávali z plných hrdel jeho jméno a pak se začali pomalu rozcházet. Přitom se smáli a se zářícími pohledy rozprávěli o světlé budoucnosti. Zatím si Adamant ukrytý v šeru chodby úlevou oddechl a unaveně se sesul do svého křesla.

„Myslím, že to celkem vyšlo," řekl po chvíli. Natáhl ruku k Daniele a ta ji pevně uchopila do svých.

„Muselo to vyjít," řekl Medley. „Zkoušeli jsme to dost dlouho."

„Neposlouchej ho, drahoušku," řekla Daniela a probodla Medleyho pohledem. „Byl jsi úžasný, miláčku! Jen si je poslechni, Jamesi, ještě pořád ti provolávají slávu!"

„Těžký život politika," prohlásil Adamant s vážnou tváří. „Všechna ta moc a pochlebování... jak jen mám všechen ten tlak unést?"

Medley popotáhl. „Jen počkej, až vyjdeme do ulic, Jamesi. Tam teprve začne pořádná práce. Tam to chodí jinak."

O půl hodiny později už se všichni věrní rozešli, ale Adamant a jeho společníci se znovu usadili v pracovně. Adamant měl návštěvu. Garret Walpole a Lucien Sykes byli natolik úspěšní obchodníci, že o nich slyšeli dokonce i Jestřáb s Rybářkou. Jejich rodiny byly staré jako Haven sám, a kdyby jejich peníze nepocházely z obchodu, byli by oba předními vůdci šlechtického stavu. Takto však ani tomu nejbezvýznamnějšímu šlechtici nestáli za to, aby se na ně pohrdavě ušklíbl. Obchodníci vždy chodili zadním vchodem, ať už byli bohatí, jak chtěli. Což byl také částečně důvod, proč Walpole a Sykes přišli. Nikdy by to ovšem nepřiznali. Chladně si potřásli rukama s Adamantem, a když jim Adamant představil ostatní, odpověděli jen lehkým pokývnutím.

„Tvůj poradce tu může zůstat," prohlásil energicky Sykes, „ale ostatní budou muset odejít. Náš rozhovor je přísně důvěrný, pane Adamante."

Jestřáb se usmál a zavrtěl hlavou. „Jsme tělesná stráž. Zůstaneme tady s panem Adamantem."

Walpole věnoval Jestřábovi a Rybářce pobavený pohled. „Odvolej ty své psy, ano, Jamesi? Možná by je tvoje žena zatím mohla vzít do kuchyně na šálek čaje nebo něco takového, než dokončíme naše jednání.“

„O čaj nemám zájem,“ řekla Rybářka. „Zůstaneme tady.“

„Uděláte, co se po vás chce!“ vyštěkl Sykes. „Teď vypadněte a nevracejte se, dokud vás nezavoláme. Adamante, vyhoď je.“

Jestřáb se lehce pousmál a Sykes náhle zbledl a zalapal po dechu. Jestřáb nehnul ani brvou, ale změnil se. Vypadal najednou nějak... nebezpečně. Jeho zjizvená tvář byla chladná a kamenná a Sykes si nemohl nevšimnout, že Jestřábova ruka spočinula na sekeře visící u jeho pasu. Pokoj jako by se najednou zmenšil a nebylo kam uhnout.

„Jsme tělesná stráž,“ prohlásil Jestřáb měkkým hlasem. „Zůstaneme, kde jsme.“

„Ale pánové, prosím vás,“ zasáhl rychle Adamant. „Pro tyto nepříjemnosti není sebemenší důvod. Všichni jsme přátelé. Jestřábe, Rybářko, tito pánové jsou mými hosty. Byl bych nesmírně potěšen, kdybyste se k nim po dobu jejich pobytu v mém domě chovali pokud možno vybraně.“

„Samozřejmě,“ řekl Jestřáb. Tón jeho hlasu byl dokonale zdvořilý, ale jeho jediné temné oko se stále dívalo se znepokojivým chladem. Sykes se podíval na Rybářku, ale pokud to bylo vůbec možné, její úsměv byl ještě znepokojivější.

„Není důvod k obavám, přátelé moji,“ řekl Adamant. „Moji tělesní strážci plně chápou důvěrnost našeho jednání. Máte mé slovo, že nic, o čem spolu budeme mluvit, se nedostane za zdi tohoto pokoje.“

Walpole se podíval na Sykese a ten zdráhavě přikývl. Jestřáb se usmál. Rybářka se opřela o krbovou římsu a složila si ruce na prsou.

„Ale tvoje žena musí stejně odejít,“ trval paličatě na svém Sykes. „To není nic pro ženy.“

Daniela zrudla hněvem a podívala se na svého muže v očekávání, že se jí zastane, ale Adamant už pomalu přikyvoval. „Tak dobře, Luciene, jestli na tom trváš. Danny, kdybys byla tak laskavá...“

Daniela na něj vrhla ublížený pohled, ale pak se ovládla, a než opustila místnost, půvabně se na všechny usmála. Nepráskla za sebou sice dveřmi, ale všichni měli pocit, jako by to udělala. Adamant pokynul Walpoleovi a Sykesovi, aby se posadili, a trpělivě počkal, dokud se oba pohodlně neusadili, a pak jim nalil víno z nekrásnější láhve. Jestřáb a Rybářka k němu natáhli své sklenice, aby jim také dolil. Adamant jim podal láhev a přitáhl si křeslo proti svým hostům. Oba členové hlídky zůstali stát. Jestřáb si oba obchodníky kradmo prohlížel zpoza své sklenice. Nepohyboval se v jejich kruzích, ale dobře znal pověst obou dvou. U Městské hlídky bylo nutností znát od pohledu všechny lidi, kteří tahali za šňůrky a ovládali celou havenskou společnost. Dalo se tak předejít mnoha trapným situacím.

Garretu Walpoleovi táhlo na šedesát a byl to drsný vojácký typ. Na první pohled bylo vidět, že v armádě Dolních království strávil dlouhou řadu let, než odešel na odpočinek a ujal se rodinného podniku. Stále nosil předpisově krátký vojenský sestřih a jeho záda byla rovná jako čepel meče. Na sobě měl střízlivé šaty tradičního střihu a ve svém křesle se rozvaloval, jako by mu všechno kolem patřilo.

Lucien Sykes byl obtloustlý rudolící chlapík kolem padesátky. Oblékal se podle poslední módy a v této společnosti se cítil poněkud nesvůj. Sykes vlastnil velkou firmu zabývající se dovozem a vývozem, a proto také přišel za Adamantem. Gilda dokařských dělníků už byla druhý týden ve stávce a žádné zboží se nedostalo ani do doků ani ven. Konzervativci podporovaní bratry DeWittovými se pokoušeli stávku rozbít najímáním oživlých mrtvol, ale zatím to moc dobře nefungovalo. Zombie potřebovaly neustálý dohled a v žádném případě se nedaly nazvat výkonnými pracovníky. Za současného stavu měla Gilda dokařských dělníků víc než dobrý důvod být s konzervativci na nože a rozhodně se postavila na stranu reformistů. Takže pokud chtěl Sykes dostat v dohledné době nějaké lodě ze svých doků nebo dovnitř, musel požádat o pomoc správné lidi. Reformisty.

Jestřáb se zašklebil. Možná byl v politice nováčkem,
ale určité souvislosti vidět dokázal.

„Takže," řekl konečně Adamant, když už všichni upili
ze svých sklenic a ticho se začalo nepříjemně protahovat,
„co přesně pro vás mohu udělat, přátelé? Za normálních
okolností bych byl šťasten, že tu mohu jen tak sedět a povídat si s vámi, ale jsou tu volby, které musím vyhrát, a nemám na to mnoho času. Takže když mi rovnou sdělíte, co potřebujete, s radostí vám řeknu, co vás to bude stát."

Walpole sardonicky povytáhl obočí. „Mluvit na rovinu
je možná ctnost, Jamesi, ale na tvém místě bych si to nechal pro sebe. V politice ani v obchodě pro to není místo."

„Ty to musíš vědět nejlépe," odpověděl Medley a Walpole se krátce zasmál.

„Jamesi, nemohu říci, že tvoje šance vidím nějak nadějně, protože to není pravda. Horní terasy drží konzervativci už přes třicet let. Dobrá, Hardcastle je pěkný prevít, ale lidé budou stejně raději volit ďábla, kterého znají, než stranu, o níž nevědí nic."

„I když jim ten ďábel pil krev celé ty dlouhé roky a reforma se teď postaví na jejich stranu?" Adamant se usmál. „Anebo ty snad v reformu nevěříš?"

„Můj milý příteli, nemá ani tu nejmenší šanci." Walpole
vytáhl z kapsy doutník, toužebně se na něj zadíval a pak
ho odložil na stůl. „Mám povolený jen jeden denně," vysvětlil. „Říkal to doktor. Našel bych si jiného doktora, ale bohužel je to bratr mé ženy. Jamesi, reforma je krásná idea, ale to je asi tak všechno. Takové ideje přicházejí a zase odcházejí, ale nikdy netrvají moc dlouho. Nikam nevedou, protože ve hře je příliš mnoho osobních zájmů."

„Tak proto jste přišli?" podivil se Medley. „Abyste nám
řekli, že nemůžeme vyhrát?"

Walpole se krátce zasmál. „Vůbec ne. Požádal jsi mě
o peníze, Jamesi, a já jsem přišel, abych ti je dal. Kdo ví?
Možná, že nakonec přece jen vyhrajete, a myslím, že by
mi vůbec neuškodilo, kdybys mi dlužil malou laskavost.
A navíc, většinu svého života jsem přítelem vaší rodiny.

Bojoval jsem s tvým otcem v tažení do Rozeklaných skal. Byl to správný chlap. V současné době jsem víc než jen bezpečně zajištěný a mohu si dovolit vyhodit pár tisíc dukátů." Vytáhl z peněženky bankovní šek a podal ho Medleymu. „Využij je dobře, Jamesi, a dej mi vědět, až budeš potřebovat další. A až celý ten nesmysl skončí, zastav se u mne. Určitě ti budu moci dohodit nějaký kšeft. Ale teď už musím opravdu jít. Mám ještě spoustu práce, však to znáš. Hodně štěstí ve volbách."
Neřekl: Budeš ho potřebovat. Tón jeho hlasu to řekl
za něj.

Beze spěchu vstal z křesla a líně se protáhl, zatímco
Adamant zazvonil na sluhu. Medley nejprve pečlivě uschoval šek do peněženky a pak se také postavil. Sluha přišel, Walpole si se všemi potřásl rukou a sluha ho vyprovodil ze dveří. V pokoji se náhle rozhostilo ticho. Adamant a Medley se znovu posadili a soustředili pozornost na Luciena Sykese. Ten vrhl rychlý pohled na oba členy hlídky, zatvářil se nešťastně a pak se naklonil k Adamantovi, aby spikleneckým tónem zašeptal: „Víte, v jaké jsem situaci. Musím co nejdříve otevřít své doky, nebo přijdu o všechno, co mám. Víte, že jsem vaši stranu podporoval už v minulosti. Jsem jedním z vašich hlavních finančních zdrojů. A teď potřebuji vaši pomoc. Potřebuji vaše slovo, že první věc, kterou jako radní uděláte, bude, že zatlačíte na ty lumpy z Gildy dokařských dělníků, aby odvolali stávku. Alespoň na nějaký čas."

„Bojím se, že to nemůžu udělat," řekl Adamant. „Ale
můžu vyvinout jistý tlak na bratry DeWittovy, aby se začali chovat trochu rozumněji. Koneckonců to oni stávku vyvolali tím, že odmítli zaplatit opravy, které by z doků udělaly bezpečnější místo pro práci."

Vrásky v Sykesově tváři se prohloubily. „To nebude
k ničemu. S Marcusem a Davidem DeWittovými jsem už
mluvil. Ti se starají jen o svůj prospěch. Neustoupit svým
dělníkům se pro ně stalo věcí cti. Pokud si chtějí sami
vykopat vlastní finanční hrob, je to jejich věc, ale nedopustím, aby mě stáhli s sebou."

„Pořád s tím ještě můžete jít za Hardcastlem," navrhl Medley.

„To jsem udělal," řekl Sykes. „Odmítl mě přijmout. Tři tisíce dukátů, Adamante. To je moje nabídka. Bankovní šek mám přímo tady u sebe.',,

„Promluvím si s Gildou a zatlačím na bratry DeWittovy, jak jen budu moci," řekl Adamant. „Víc vám slíbit nemůžu. Pokud vám to nestačí, budeme se muset obejít bez vašich peněz."

Sykes vytáhl šek z kapsy svého kabátu, potěžkal jej v ruce a hodil jej na stůl. „Ještě se uvidíme, Adamante – jestli vyhrajete volby."

Zahalil se do pláště, krátce pohlédl na Jestřába a Rybářku a odešel z pracovny. Dveře se za ním s prásknutím zavřely. Jestřáb se pootočil a podíval se na Adamanta.

„Tahle nestydatost je normální? Chci říct, když se to vezme kolem a kolem, tak vám ti dva poskytli úplatky za budoucí výhody. V minulosti reformisté vždycky proti těmto praktikám brojili."

„Volební boj stojí peníze," řekl Medley. „Spousty peněz. James nemůže doufat, že zaplatí všechny účty sám, a jeho strana jej příliš podpořit nemůže. Všechny peníze, kterými disponuje, musí rozdělit mezi chudší kandidáty.
Vše, co nám mohli poskytnout, je tenhle dům. Takže sháníme peníze, kde se dá. Ujišťuji vás, že Hardcastle se s takovými titěrnostmi nezatěžuje. Pokud od svých sponzorů nedostane dostatečně velké příspěvky, stačí, když jim pohrozí, že zvedne daň z nemovitostí. A ničím, co jsme komu slíbili, neporušíme své zásady. Ve svých důsledcích je politika založena na tom, že si lidé navzájem prokazují laskavosti.

To je hnací silou celého systému. Možná to není nijak zvlášť hezký systém, ale to je také jedna z věcí, za jejichž změnu bojujeme."

Otevřely se dveře a vstoupila Daniela. Neutrálně je přejela pohledem a pak se usadila ve svém oblíbeném křesle. „Mám chuť otevřít všechna okna a rozmístit vonné tyčinky, aby se z tohohle pokoje vyvětral zápach politiky."

„Omlouvám se, Danny," řekl Adamant. „Ale kdybys tady zůstala, nechtěli by mluvit a my jsme potřebovali ty peníze, které nám nabízeli."

Daniela si odfrkla. „Změňme téma."

„S radostí," řekl Medley. „Kapitáne Jestřábe, kapitáne Rybářko, potřebujete vědět ještě něco, než začneme s agitací v ulicích?"

„Ano," odpověděl Jestřáb. „Potřebuji více informací o ostatních kandidátech. Například o Hardcastleovi. Pochopil jsem, že není příliš populární ani mezi svými vlastními lidmi."
„Ten chlap je zvíře," řekl Adamant. „Vládne v Horních terasách, jako by to bylo jeho soukromé panství. Dokonce sám vypisuje zvláštní daně, i když jim tak samozřejmě neříká. Říká tomu pojištění. A lidé, kteří neplatí nebo se opožďují se splátkami, brzy zjistí, že se k nim štěstí obrátilo zády. Začíná to tu a tam nějakou tou menší nakládačkou, pak přijde požár a končí to vraždou. A všichni mlčí. Dokonce i Městská hlídka si hledí svého."

Na Jestřábově tváři se rozhostil studený úsměv. „Teď jsme tu na hlídce my. Povězte mi něco o Hardcastleovi samotném."

„Je to rabiát, lump a jeho slovo nemá ani tu nejmenší cenu," řekl Medley věcně. „Bere úplatky ode všech a pak si sám rozhodne, jestli se bude cítit vázán úmluvou nebo ne. Je to úspěšný obchodník a povídá se, že velice dobře

ví, kde je zakopáno pár důležitých pohřešovaných svědků.

Má vlastní soukromou armádu ozbrojenců a najatých rváčů. Pokud se proti němu někdo odváží vystoupit, zpřeráži mu nohy, aby si to příště rozmyslel. Nemyslím, že by měl vůbec nějaké přátele, ale má známé na vysokých místech.“

„Ještě něco?“ zeptala se Rybářka.

„Je ženatý,“ řekla Daniela. „Ale jeho ženu jsem nikdy neviděla.“

„Málo lidí ji vidělo,“ dodal Medley. „Ven skoro nechodí. Podle toho, co jsem slyšel, šlo o domluvenou svatbu na obchodních základech. Už jsou svoji sedm let. Žádné děti nemají.“

„Armáda ozbrojenců,“ řekl Jestřáb zamyšleně. „To mluvíte o žoldácích?“

„Přesně tak,“ kývl Medley. „Je těžké dobrat se nějakých přesnějších údajů, ale pravděpodobně má pod svým přímým velením nějakých tři sta mužů. Spíš víc.“

„A proti tomuhle chlápkovi stojíte?“ podivila se Rybářka. „Museli jste se zbláznit. Budete potřebovat vlastní armádu už jen k tomu, abyste se mohli bezpečně procházet po ulicích.“

„K čemu by mi byla armáda?“ zeptal se Adamant.
„Mám vás a kapitána Jestřába, nebo ne? Uklidněte se, kapitáne. Máme své vlastní žoldněře. Ne tolik jako Hardcastle, ale dost. Ochrání nás před tím nejhorším a zbytek musíme zvládnout se štěstím.“

„Nádhera,“ povzdechla si Rybářka.

„Povězte mi o dalších kandidátech,“ požádal ho Jestřáb.

Adamant se podíval na Medleyho, ten se zamračil a pak začal mluvit. „Hm, tak za prvé je tady lord Arthur Sinclair. Je to ještě mladík. Před několika lety zdědil za pochybných okolností šlechtický titul, ale to není v Havenu nic zvláštního. Do politiky dělá spíš pro zábavu než z nějakého jiného důvodu. Je rád středem pozornosti a takto má možnost vystupovat na veřejnosti a dělat ze sebe blázna. Je to nezávislý kandidát, protože se za něho nikdo nechce postavit, a bojuje za zrušení všech daní z alkoholu. Má několik sponzorů, většinou z pivovarnického, vinařského a lihovarnického průmyslu, a sám je dost bohatý na to, aby si dokázal nějaký ten hlas koupit, ale jediná jeho šance na zvolení spočívá v tom, že všichni ostatní kandidáti náhle umřou. A stejně by museli vyhlásit druhé kolo.“

„Myslí to dobře,“ dodal Adamant, „ale nepředstavuje žádnou hrozbu pro nikoho, vyjma sebe samotného. Podle toho, co jsem slyšel, pije jako duha.“

Medley trpělivě počkal, až Adamant domluví, a pak pokračoval. „Další je Megan O'Brien. Je to obchodník s kořením a i on je nezávislý kandidát, registrovaný za Volný obchod. Když si uvědomíte, že daně, které chce zrušit, představují pro Haven důležitou část jeho celkových příjmů, je vám asi jasné, že příliš velkou šanci nemá. Bude mluvit o štěstí, když volby vůbec přežije.

A pochopitelně nesmíme zapomenout na generála Longarma. Kdysi sloužil v armádě Dolních království, teď je členem militantní frakce Bratrstva oceli. Bratrstvo se ho sice oficiálně zřeklo, ale je otázka, jestli to vůbec něco znamená. Bratrstvo bylo vždycky nevyzpytatelné. Je zapsán jako nezávislý kandidát na listině Strany zákona a pořádku. Věří, že každý, kdo poruší zákon, by měl být na místě o hlavu kratší, a chce vyhlásit brannou povinnost pro všechny muže od čtrnácti let. Je šílenější než krysa z pivovaru a asi stejně tak charismatický. Snad by mohl získat nějaký ten hlas díky svým vazbám na Bratrstvo, ale jinak je neškodný.“

„Já bych ho tak úplně neodepisoval,“ namítl Adamant.
„Militaristé od Bratrstva v minulých volbách přebrali konzervativcům Doliny. Myslím, že bychom raději neměli spouštět generála Longarma z očí.“

„Nějací další kandidáti?“ zeptala se Rybářka a dolila si další sklenici vína z nejbližší karafy.

„Už jen jeden,“ řekl Medley. „Je zahalený tajemstvím.

Je to čaroděj a říká si Šedý závoj. Nikdo ho nikdy neviděl ani o něm neslyšel, ale jeho jméno figuruje na oficiálním seznamu. Čarodějům není přímo zakázáno účastnit se voleb, ale zákony proti nim jsou takové, že se s tím většina čarodějů ani neobtěžuje. Tvrdí, že jsou nespravedlivě diskriminováni, a možná mají pravdu. Mortis tvrdí, že o žádném Šeděm závoji nikdy neslyšel, takže zase tak mocný být nemůže."

Jestřáb se zamračil. „Dnes časně ráno jsme se s jedním čarodějem chytili. Možná to byl on."

„Vždyť je to jedno," pokrčila rameny Rybářka. „Zahnali jsme ho. Pokud to byl Šedý závoj, myslím, že můžeme klidně předpokládat, že není mezi kandidáty. Možná, že to ještě neví, ale už dokandidoval. Hlášení, které jsme sepsali, se o to už postará."

„Takže abych to shrnul," řekl Jestřáb. „Kromě nás tu je Hardcastle se svými žoldnéři, militantní Bratrstvo oceli a hrstka nezávislých se všemi rváči a rabiáty, které si mohou dovolit. Adamante, to nejsou jen volby, to je ozbrojený konflikt. Už jsem bojoval v bitvách, ve kterých jsem se cítil bezpečněji."

„Konečně vám to došlo," usmála se Daniela.

„Tím jsme si myslím ujasnili všechno," řekl Adamant. „A teď, dal by si někdo rychlou svačinu, než se do toho pustíme?"

Jestřáb se podíval s nadějí v očích na Rybářku, ale ta rozhodně zavrtěla hlavou. „Vypadá to, že ne," prohlásil Jestřáb s povzdechem. „Ale stejně děkujeme."

„Nebyl by to problém," řekla Daniela. „Vzkázat do kuchyně a poslat pro ochutnávače by trvalo jen minutku."

Jestřáb se na ni podíval. „Ochutnávače?"

„Ustavičně se mě někdo snaží otrávit," vysvětlil Adamant a pokrčil rameny. „Reforma má mnoho nepřátel v Havenu obecně a v Terasách zvlášť. Mortis dohlíží na to, aby se nikdo z nich nedostal až do kuchyně, takže ochutnávače tu mám jen pro jistotu. Stejně byste nevěřili, co mě stojí peněz za rizikové povolání."

„Myslím, že se nebudeme žádnou svačinou zdržovat," řekl Jestřáb. Rybářka se nešťastně podívala na zbytek vína ve své sklenici.

„Dejte se k nám, kapitáne Jestřábe," řekl Medley a zašklebil se. „A my vám poskytneme zevrubné školení o politickém systému v Havenu. Je trochu složitější, než na první pohled vypadá."

„To zjišťuji," povzdechl si Jestřáb.

3

VLCI VE STÁDU OVCÍ

Pekelný dvůr stál hrdě a osamoceně uprostřed svých pozemků obklopených vysokou kamennou zdí popsanou ochrannými runami. Za masivní železnou bránou hlídaly ozbrojené stráže a po otevřených prostranstvích volně pobíhali hlídací psi. Říkalo se, že psy krmili lidským masem, aby si zvykli na jeho chuť. V zahradě kdysi rostly jabloně, ale Hardcastle je nechal vyrvat i kořeny: skýtaly úkryt potenciálním zabijákům.

Cameron Hardcastle byl velmi opatrný muž. Nevěřil nikomu a ničemu a měl pro to dobrý důvod. Svého času zničil tím či oním způsobem životy mnoha lidí a na zničení mnoha dalších se podílel. Říkalo se, že nikdo v Havenu nemá tolik nepřátel jako on. Hardcastle tomu věřil a byl na tento fakt patřičně hrdý. Stal se temnou legendou ve městě plném tvrdých a bezohledných lidi. Neustálá hrozba smrti za to nebyla zase tak vysokou cenou.

Dvůr sám byl obrovské kamenné monstrum, které držela pohromadě jen prastará kouzla a nekonečné opravy. V létě v něm bylo horko k zbláznění a v zimě bylo zhola

nemožně ho vytopit, ale po nesčíslné roky to bylo tradiční sídlo Hardcastleů a Cameron by se ho nevzdal za žádnou cenu. Hardcastleové se nikdy nevzdávali ničeho, co jim patřilo. Kdysi pravděpodobně sehráli rozhodující úlohu při zakládání města a to možná bylo důvodem, proč byla valná část rodiny přesvědčena, že by mu měli vládnout.

Kariéra Camerona Hardcastlea začala v armádě Dolních
království. Jeho rodina a třída, kníž patřil, to od něj očekávaly a on nenáviděl každou minutu, po kterou byl nucen ve vojsku zůstat. Odešel po necelých sedmi letech a na poslední chvíli se tak zachránil před polním soudem. Říkalo se, že obvinění proti němu se zakládala na jeho nepřiměřené krutosti, ale nikdo to nebral vážně. Nepřiměřená krutost byla v armádě Dolních království nutným předpokladem služebního postupu. Její vojáci bojovali tak dobře právě proto, že se báli více svých důstojníků než nepřítele.

Mnohem závažnější bylo, že se šeptalo o krvavých obřadech za zamčenými dveřmi důstojnické jídelny, ale nebylo záhodno se o tom zmiňovat nahlas.

Hardcastle sám byl nevysoký podsaditý muž s rozložitým hrudníkem a svalnatými pažemi. Hříva černých vlasů
a nepěstěný knír mu dodávaly jistý drsný a pochmurný
půvab. Bylo mu přes čtyřicet a vypadal na to, ale už po
krátkém setkání s ním jste cítili, že z něj vyzařuje moc
a síla. Ať už se o něm říkalo cokoliv - říkalo se toho opravdu hodně a většina z toho byla značně nelichotivá – jedna věc se mu nedala upřít. Tento muž měl silně kouzlo osobnosti. Když vešel do přeplněné místnosti, všichni rázem ztichli.

Když se smál, jeho smích zněl hlasitě a hřmotně, ačkoliv jeho smysl pro humor byl poněkud drsný. Většina lidí
se chodila bavit do divadla, zatímco Hardcastleova představa o dobré zábavě spočívala ve sledování veřejných poprav. Vyžíval se v pěstních zápasech a ve štvaní psů na uvázaného medvěda. Vydržoval si půl tuctu psů na lov krys. Jednou, když měl dobrou náladu, přibil krysí ocásky na zadní dveře pro výstrahu jejich přátelům.

Hlásil se ke konzervativcům, protože i jeho otec byl
konzervativcem a protože to pro něj bylo výhodně z obchodního hlediska. Hardcastleové měli šlechtický původ a nikdy nedopustili, aby se na to zapomnělo. Později si začali vydělávat hlavně pronájmem a bankovními machinacemi, ale nikdo nebyl tak šílený , aby s nimi jednal jako s kupci či obchodníky. Dokonce ani z legrace. To by opravdu nebylo zdravé. Když už Hardcastle přemýšlel o politice, což se nestávalo příliš často, vždycky skončil u přesvědčení, že by všichni měli držet hubu a krok. Tvrdil, že zavedení všeobecného volebního práva byla hrozná chyba, a měl v úmyslu ji napravit při první vhodné příležitosti.
Reformu pak nepovažoval za nic jiného než za nemoc
v těle politiky a hodlal ji v brzké době vyléčit. Počínaje
tím zatraceným Adamantem.

Hardcastle seděl ve svém oblíbeném křesle ve své pracovně, hleděl z okna ven a zuřivě se mračil. S Adamantem budou problémy. Ten chlap se těšil široké podpoře veřejnosti, dokonce mnohem větší než kterýkoliv minulý reformní kandidát, a vypořádat se s ním bude náročný a nákladný úkol. Hardcastle velmi nerad utrácel peníze zbytečně. Naštěstí tu byly ještě jiné možnosti. Odtrhl svůj pohled od okna a obrátil se na svého čaroděje, Vlka.

Čaroděj byl vysoký, měl široká ramena a ušlechtilý profil hlavy, která se k jeho tělu zdála být snad trochu příliš velká. Husté kaštanové vlasy mu sahaly až po ramena
a všemožně se vlnily a kroutily. Obličej měl úzký a protáhlý se silnými lícními kostmi. Jeho temné oči měly neustále zadumaný výraz. Černý čarodějnický plášť s kápí nikdy neodkládal a byl tak trochu perfekcionista.

Vlk byl v Havenu nový a až dosud svou moc příliš nepředvedl, ale nebylo pochyb o tom, že ji má. Před několika týdny ho napadli čtyři pouliční rváči. Městské hlídce pak trvalo skoro týden, než se jí podařilo sehnat dostatečně silného koně a natolik pevnou káru, aby mohli odstranit z ulice čtyři těžké kamenné sochy. Nakonec je složili v Ulici bohů. Návštěvníci kolem nich zapalovali vonné tyčinky, ale sochy stále tiše kvílely.

Cameronova žena Jillian Hardcastleová seděla tichounce v koutku se skloněnou hlavou a s rukama sepjatýma
v klíně. Bylo jí stěží víc než pětadvacet let, ale vypadala
o dvacet let starší. Kdysi bývala svým nezapomenutelným
způsobem hezká, ale život s Hardcastlem ji těžce poznamenal. Její tvář teď postrádala jakýkoliv charakter, zbyl z ni jen stín, rysy, které se člověku vytratily z paměti okamžitě poté, co ji ztratil z očí. Měla na sobě drahé a bohaté šaty, protože to od ní její manžel očekával, ale stejně vypadala přesně na to, čím byla: ubohá šedá venkovská myška, kterou zavlekli do města a vymlátili z ní každou jiskřičku osobnosti. Ti kdo se pohybovali v Hardcastleově společnosti, se brzy naučili nekomentovat modřiny a podlitiny, které se občas objevily na její tváři, ani rána, kdy nemohla vstát z postele a celý den ležela a odpočívala.

Byli manželé už sedm let. Byla to domluvená svatba.
Domluvil ji Hardcastle.

Dlouho si Vlka prohlížel, a když nakonec promluvil, jeho hlas zněl zdánlivě klidně a vyrovnaně. „Říkal jsi, že tvá kouzla dokážou prolomit každou bariéru, kterou by si Adamant mohl opatřit. Jak mi tedy vysvětlíš, že je ještě naživu?“

Vlk sotva znatelně pokrčil rameny. „Musel si najít nového čaroděje. Divím se, že se pro něj ještě někdo odvážil pracovat po tom, co jsem udělal jeho minulému čaroději, ale na druhé straně, jsme přece v Havenu. Tady se vždycky někdo najde, pokud mu dobře zaplatíte. Z dlouhodobého hlediska to nehraje žádnou roli. Může chvilku trvat, než se objeví vhodná skulinka, ale pochybuju, že by mi ten nový čaroděj dělal větší potíže než ten minulý.“

„Další zdržení,“ řekl Hardcastle. „Nemám rád zdržení, čaroději. A ani výmluvy, když na to přijde. Chci, aby byl James Adamant mrtev a měl jsem ho z cesty, než dojde k hlasování. Rozumíme si, čaroději?“

„Samozřejmě, Camerone. Ujišťuji tě, že není žádný důvod k obavám. O všechno se postarám. Doufám, že všechno ostatní probíhá hladce.“

„Zatím,“ zavrčel Hardcastle. „Plakátovači jsou v ulicích už od rána a moji žoldnéři si vedou ve střetech s těmi Adamantovými vcelku úspěšně, i když se do toho míchá Městská hlídka. Pokud je Adamant dost velký blázen, aby se odvážil organizovat nějaké pouliční shromáždění, moji lidé se postarají, aby netrvalo příliš dlouho. Civilové nemají dost odvahy se jim postavit. Stačí trocha krve na dlažbě a rychle se rozutečou.“

„Máš naprostou pravdu, Camerone. Není tu nic, čeho bychom se měli bát. Všechno jsme promysleli a jsme připraveni na každou možnost. Nemůže se nám to vymknout z rukou.“

„Máš mě za blázna, čaroději? Vždycky se může něco vymknout z rukou. Ani Adamant není blázen. Neinvestoval by do své kampaně tolik peněz a času, kdyby nebyl přesvědčen, že proti mně přece jen nějakou šanci má. On něco ví, Vlku. Něco, co my nevíme. Cítím to ve všech kostech.“

„Když myslíš, Camerone. Ještě po tom budu pátrat. Ale mezitím, někdo by se s tebou chtěl sejít.“

„Nezapomněl jsem,“ řekl Hardcastle. „Ten tvůj král žoldáků. Ten, co jsi s nim dělal takově tajnosti. Tak dobře, kdo je to?“

Vlk se napřímil a řekl: „Roxana.“

Hardcastle se prudce vztyčil ve své křesle. „Roxana? Ty jsi přivedl tu ženskou do mého domu? Ať už je venku!“

„Všechno je v naprostém pořádku, Camerone,“ spěchal s odpovědí Vlk. „Dohlížejí na ni dva naši nejlepší muži.

Myslím, že zjistíš, že její pověst je trochu přehnaná. Je to ta nejlepší žoldnéřka, s jakou jsem se kdy setkal. S mečem v ruce je neporazitelná a ve strategii je hotový mistr. Pracuje výborně samostatně i jako velitelka oddílu. Zatím pro nás odvedla skvělou práci s minimálními ztrátami. Je skutečně fenomenální.“

„A taky je šílená!“

„Ano, to nejspíš je. Ale v práci jí to nepřekáží.“

Hardcastle se znovu posadil, ale mračit se nepřestal. „Dobrá. Přijmu ji. Kde je?“

„V knihovně.“

Hardcastle si odfrkl. „No, tam alespoň není co zničit.

Jillian, běž a přiveď ji.“

Jeho manželka tiše přikývla, vstala a odešla z pracovny.
Přitom si dala velice záležet, aby za ní na odchodu nepráskly dveře.

Hardcastle se odvrátil od okna a zahleděl se na obraz
svého otce, který visel na protější zdi. Temný a pochmurný portrét temného a pochmurného muže. Gideon Hardcastle nestál jako otec za nic a Cameron na jeho pohřbu neuronil jedinou slzu, ale v křesle radního se udržel třicet čtyři let. Cameron Hardcastle se rozhodl, že ho překoná. Křeslem v radě to teprve začínalo. Měl velké plány. Měl v úmyslu proslavit jméno Hardcastle po celých Dolních královstvích, aby se všichni třásli už při jeho vyslovení.

Za každou cenu.

Roxana nervózně přecházela po Hardcastleově knihovně
sem a tam a její boty se neslyšně nořily do vysokých koberců. Dva žoldněři, kteří ji měli hlídat, ji ustrašeně pozorovali z opačné strany místnosti. Roxana se na ně nepřestávala usmívat, jen aby je udržela ve střehu. Byla vysoká, i bez bot měřila šest stop a tři palce, a měla pružnou a svalnatou postavu. Nosila citrónově žluté kalhoty a košili, přes kterou měla přehozenu ošoupanou koženou kazajku. Vypadala jako zlomyslný kanárek. Na boku se ji houpal meč v notně obnošené pochvě.

Na první pohled byla velmi přitažlivá. Byla jí sotva
víc než dvacet let, její tvář měla ostře řezané rysy, jiskrně
černé oči a honosila se kadeří hustých černých vlasů, které měla vzadu sepnutě koženou sponou. Ale v Roxaně bylo cosi, co nahánělo hrůzu i tomu nejzkušenějšímu žoldákovi.
Snad to bylo způsobeno jejím upřeným pohledem a zneklidňujícím úsměvem. A bezpochyby také její pověstí.

Roxana o sobě dala poprvé vědět jako žoldněř v krevních mstách spojených s Hedvábnou stezkou. Její oddíl
byl přepaden ze zálohy a pobit do posledního muže a ona
si musela sama probojovat cestu zpátky přes nepřátelské
linie. Té noci zabila sedmnáct mužů a žen a mohla to dokázat - vzala si s sebou jejich uši. Lidé, kteří ji viděli, jak se nad ránem vrací do tábora se smíchem a zpěvem na rtech, ověnčená náhrdelníkem z lidských uší, přísahali, že nikdy v životě neviděli nic tak strašného.

Během tří let prošla tuctem různých žoldnéřských ležení a všude byli navzdory jejímu šermířskému mistrovství
velice rádi, když ji viděli odcházet. Dokud dostávala pravidelně svůj plat, byla věrná, statečná a vždy v čele útoku, ale bylo až příliš zřejmé, že Roxana nemá všech pět pohromadě. Když široko daleko nebyl žádný nepřítel, do kterého by se mohla pustit, vyvolávala šarvátky mezi svými vlastními lidmi, jen aby se trochu pobavila. A když se opila, bylo to ještě horší. Ti, kdo ji znali, se rychle naučili rozeznávat první příznaky a včas prchali k nejbližšímu východu. Roxana měla odpornou povahu a poněkud zvláštní smysl pro humor. Její představa o dobře strávené noci zahrnovala souboj na nože, terorizování místního obyvatelstva a vypálení hospody, kde trvali na zaplacení účtu.

Ne že by se ve žhářství omezovala jen na hospody. Poměrně často podpálila jeden či dva stany ve svém vlastním
táboře, z důvodů, které chápala snad jen ona sama. Roxana měla ráda pořádný oheň. Také ráda sázela vše, co měla, na jediný vrh kostky, ale když prohrála, nikdy nezaplatila.
Uctívala boha, o kterém nikdy nikdo neslyšel, měla zcela
scestné představy o pravdě a neustále vyvolávala potyčky
s jeptiškami. Říkala, že urážejí její smysl pro řád světa.
Pokud Roxana měla nějaký smysl pro řád světa, byla to
naprostá novinka pro všechny, kdo ji znali.

Všichni se shodli na tom, že by to Roxana mohla dotáhnout daleko, a čím dřív odtáhne, tím lépe.

Poté, co se v Jaspertownu nepohodla s kapitánem stráží
ohledně cen v jistém krámě, skončila v Havenu. Když jí
kdosi vysvětlil, že právě zabila syna místního starosty,
usoudila, že nadešel čas poohlédnout se po nějakém jiném zaměstnavateli. Proto hodila kapitánovu hlavu oknem do starostovy kanceláře, zapálila poštu, aby zmátla stopy, a zamířila do Havenu tak rychle, jak jen to rychlost koně, kterého ukradla, dovolovala.

Roxana bloumala Hardcastleovou knihovnou, brala do
rukou nejrůznější předměty a zase je pokládala. Poprvé ve svém životě viděla pohromadě tolik šeredného malovaného porcelánu. A nebylo tam vůbec nic, co by stálo za to ukrást. Rozbila několik kousků, jednak z principu, jednak proto, že při nárazu o zeď vydávaly příjemný tříštivý zvuk. Oba žoldáci se nervózně zavrtěli, ale neřekli nic. Údajně tam byli proto, aby se nedostala do problémů, a také proto, aby nic nepodpálila, ale Roxana dobře věděla, že neudělají vůbec

nic, pokud nebudou opravdu muset.
Báli se jí. Většina lidí z ní měla strach, zvláště když se usmívala. Roxana se na žoldnéře široce zazubila. Oba viditelně zbledli a Roxana se spokojeně odvrátila. Znovu začala pochodovat sem a tam a poklepávat prsty po jílci svého meče. Nedokázala chvíli postát na jenom místě. Na to v sobě měla příliš mnoho energie.

Dveře do knihovny se otevřely, Roxana se prudce otočila s rukou na jílci meče, který pustila, až když viděla, že vchází bledá nevýrazná žena. Roxana ji nejdříve považovala za služku, ale jediný letmý pohled na její šaty ji ujistil, že musí patřit do vyšší společnosti, i když se podle toho nechová. Žoldnéřům nevěnovala sebemenší pozornost, a aniž by zvedla oči z podlahy, obrátila se přímo na Roxanu.

„Můj manžel vás přijme," řekla tichým a dokonale bez výrazným hlasem. „Prosím, následujte mě, zavedu vás k němu."

Žoldnéři se po sobě podívali a jeden z nich si rozpačitě i odkašlal. „Odpustěj, milostpaní, ale my s ni musíme zůstat."

Jillian Hardcastleová na něho plaše pohlédla a pak znovu sklopila zrak. „Můj manžel chce vidět Roxanu. O vás se nezmiňoval."

Žoldnéř se nejistě zamračil. „Opravdu si myslím, že bychom měli..."

„Zůstanete sedět na zadku," prohlásila Roxana. „Na chlast ani nesáhnete a nebudete nic rozbíjet. Jasný?"

„Jasný," řekl žoldnéř. „Ani se odtud nehneme." Druhý žoldnéř rychle přikývl.

Roxana vyšla s Jillian z knihovny na chodbu. Byla to veliká chodba a každý zvuk se v ní hlasitě rozléhal. Roxana se ze všech sil snažila dávat najevo, jak je jí všechno lhostejné. Brzy zjistila, že si s tím nemusí dělat starosti, protože Jillian nikdy nezvedla oči ze země před sebou. Roxana si ji zamyšleně prohlížela. Tahle ustrašená šedá myška že byla Hardcastleová žena? Možná, že na tom, co se o něm říkalo, přece jen bylo něco pravdy.

Jillian otevřela dveře do pracovny a zdvořilým gestem ji vybídla, aby vešla první. Roxana poslechla a vstoupila dovnitř pyšným krokem s palci furiantsky zastrčenými za opasek. Hardcastle a Vlk vyskočili na nohy. Hardcastle si Roxanu dlouze změřil. Roxana se na ně usmála a neunikl jí lehký stín neklidu, který přelétl po jejich tvářích. Byla si moc dobře vědoma, jaký účinek její úsměv na lidi mívá. Proto ho ostatně používala. Rychle přelétla pohledem pracovnu. Docela ušla. Svým způsobem skoro luxusní. Ze všech sil se snažila, aby vypadala, jako by svého času viděla mnohem lepší.

„Vítej v mém domě, Roxano," řekl Hardcastle hlubokým hlasem. „Vlk mi řekl, že ses v mých službách již osvědčila. Za odměnu dostaneš zvláštní úkol. Většinou na něm budeš pracovat sama, ale dostaneš příplatek pět set dukátů navrch."

„To zní dobře," odpověděla Roxana. „Jaký je v tom háček?"

Hardcastle se zamračil. Roxana si koutkem oka všimla, jak se Jillian na okamžik zachvěla, hned vzápětí její rysy opět pozbyly jakéhokoliv výrazu a její tvář byla opět prázdná. Roxana se bezostyšně uvelebila v nejpohodlnějším křesle a přehodila si nohu přes jeho polstrované opěradlo. Hardcastle na ni chvíli hleděl, pak si přitáhl své křeslo a posadil se naproti ní. Vlk a Jillian zůstali stát. Hardcastle na okamžik zkřížil pohled s Roxanou, ale brzy odvrátil zrak.

„James Adamant kandiduje ve volbách proti mně," řekl nakonec. „Chci, abys ho zastavila. Je mi jedno, jestli ho zraníš, nebo zabiješ. Vezmi si peněz, kolik potřebuješ, použij taktiku, jakou si zamaneš. Kdyby se něco zvrtlo, z Havenu tě dostanu pohodlně a včas."

„Ten háček?“

„Adamant má u sebe dva kapitány Městské hlídky jako svou tělesnou stráž,“ řekl Hardcastle klidným hlasem. „Říkají si Jestřáb a Rybářka.“

Roxana se usmála. „Slyšela jsem o nich. Prý jsou dobří. Velmi dobří.“ Vesele se zasmála. Byl to nepříjemný, zneklidňující zvuk. „Poslyš, Hardcastle, skoro bych do toho šla i zadarmo, jen pro tu šanci rozdat si to s těmi dvěma.“ „O ně mi nejde,“ řekl Hardcastle ostrým hlasem. „Pokud máš s nimi nějaké nevyřízené účty, vyřeš si to ve svém volném čase.“

„Samozřejmě,“ kývla Roxana.

„I bez těch dvou je Adamant dost tvrdý oříšek. Má své vlastní žoldnéře a nového čaroděje. Pochopil jsem, že máš mezi jeho lidmi svůj vlastní osobní kontakt, takže detaily nechám na tobě. Ale nemáš na to moc času.“ Pozvedl sklenici. „Jillian, přines mi nějaké víno.“

Jillian bez meškání přiběhla, vzala mu sklenici z ruky a odešla k řadě karaf na vedlejším stole.

„Můžu počítat s nějakou podporou, nebo v tom jedu úplně sama?“

„Použij lidí, kolik potřebuješ, ale dej si pozor, aby ke mně nevedly žádné přímé stopy. Oficiálně jsi jen další z mých žoldnéřů.“

Jillian přinesla sklenici vína. Hardcastle na ni pohlédl a ani se jí nedotkl. „Jillian, co je to?“

„Tvoje víno, Camerone.“

„A jaké víno to je?“

„Červené víno.“

„A jaké víno obyčejně piju, když mám hosty?“

„Bílé víno.“

„Tak proč jsi mi přinesla červené víno?“

Jillian se začaly trochu třást rty, ale její tvář zůstávala bezvýrazná. „Já nevím.“

„Je to tím, že jsi pitomá, vid?“

„Ano, Camerone.“

Jillian se vrátila ke stolu s karafami. Hardcastle se podíval na Roxanu, která si ho zamyšleně prohlížela. „Chtěla bys snad něco říct, žoldnéřko?“

„Je to vaše žena.“

„Ano, je.“

Jillian se vrátila se sklenicí bílého vína. Hardcastle si ji od ni vzal a postavil ji na stůl, aniž by ochutnal. „O tom si spolu promluvíme později, Jillian.“

Přikývla a bez jediného slova se postavila za jeho křeslo. Ruce svírala tak křečovitě, až jí zbělely klouby.

„Je čas promluvit ke svým lidem, Camerone,“ řekl Vlk měkkým hlasem. „Potřebujeme je dostat do ulic tak rychle, jak jen to bude možné, a je nutné, abys k nim promluvil, než odejdou.“

Hardcastle nevlídně přikývl a vstal. Podíval se na Roxanu. „Měla bys tam být taky. Mohla by ses něčemu přiučit.“

„.To bych si nenechala ujít za nic na světě,“ řekla Roxana.

Hlavní síň Pekelného dvora byla nepříjemně rozlehlá.
Uprostřed síně visely dva obrovské lustry s tlustými sví-cemi, které vrhaly mohutně kužely světla na podlahu pod sebou, a stěny byly lemovány olejovými lampami. Ale přesto byly osvětleně oblasti hustě obklopeně temnými stíny. Ticho těžce doléhalo na každého v síni a zdálo se, že i ten nejtišší zvuk se vrací v nekonečně ozvěně znovu a znovu. Poděl stěn stáli v pravidelných odstupech zbroj-noši tupě zírající před sebe a právě díky své naprostě ne-hybností působili ještě nebezpečněji. V horní části síně se táhla vyvýšená galerie, na kterou vedlo několik řad schodů. Na galerii stál v uvolněném postoji Hardcastle a na tváři mu pohrával letmý úsměv v předtuše toho, co mělo následovat. Jillian byla po jeho boku, zamlklá, poddajná, s hlavou sklopenou a s nepřítomným pohledem, jako by chtěla přesvědčit sama sebe, že tam vlastně vůbec není.

Roxana stála trochu stranou, ukrytá ve stínu galerie.
Vedle ní seděl v křesle Vlk, s pohodlně zkříženýma nohama a rukama volně složenýma v klíně. Vypadal, jako by čekal na pozdní zákusek nebo na objednanou sklenici vína, ale ve vzduchu kolem něj visela jakási zlá předtucha... něco nezdravého. Roxana si na něj dávala bedlivý pozor a neustále ho sledovala koutkem oka. Nedůvěřovala čarodějům. Ne že by důvěřovala komukoliv jinému, když na to přijde, ale její špatné zkušenosti s čaroději byly opravdu velmi bohaté.

Konečně dal Hardcastle znamení dvěma žoldnéřům na konci sálu, aby odstranili závory a otevřeli masivní hlavní dveře. Dav stoupenců konzervativní strany se nahrnul dovnitř, usměrňován zdvořilými, ale nesmlouvavými sloužícími. Lidé drželi vlaječky a transparenty a ve vzduchu viselo jakési očekáváni, ale nikdo z nich nevypadal nijak zvlášť nadšeně z toho, že tam musí být. Roxanu napadlo, jestli všechny ty stráže mají udržet lidi venku, nebo naopak uvnitř. Za posledním účastníkem shromáždění se zavřely dveře. Hardcastle přejel dav pohledem a hlasitě si odkašlal. Síň okamžitě ztichla.

Později si Roxana nikdy nebyla schopna plně uvědomit, o čem ten projev vlastně byl. Byla to skvělá řeč, o tom nebylo sporu, ale nebylo jí jasné, co na ni vlastně bylo tak uchvacujícího. Byla si jistá jen jediným. Jakmile začal Hardcastle mluvit, stal se z něj magnet. Nemohla od něj odtrhnout oči a natahovala uši, aby jí neuniklo jediné slovo. Dav jím byl doslova posedlý, jásal a nadšeně mával vlaječkami při každé jeho odmlce. Dokonce i sloužící a žoldnéři byli jako u vytržení. Když projev konečně skončil, následoval bouřlivý potlesk. Hardcastle shlížel z výšky na uchvácený dav, pak se lehce pousmál a zvedl ruce. Jásot a vřava postupně umlkly.

„Moji drazí přátelé, máte ve svém středu někoho, kdo dokázal, že je hoden zvláštní pozornosti. Joshuo Steele, vystup.“

Rozhostilo se ticho a z davu vystoupil vyfintěný mladík, který podle oděvu patřil mezi drobnou šlechtu. Zůstal stát na prvních schodech a i z dálky bylo Roxaně jasné, že má strach. Ruce držel u těla sevřené v pěst a byl smrtelně bledý. Hardcastleův úsměv se trochu rozšířil.

„Steele, zadal jsem ti úkol. Nic příliš obtížného. Jediné, co jsem po tobě chtěl, bylo, abys využil svých kontaktů a zjistil, jestli je James Adamant stále pod magickou ochranou. Řekl jsi mi, že není. Ale to nebyla pravda, že, Steele?“

Mladík se rychle kousl do rtu a přešlápl z jedné nohy na druhou. „Udělal jsem, co se dalo, pane radní. Čestné slovo. Jeho starý čaroděj, Maska, je mrtvý a Adamant nepodnikl žádné kroky, aby ho nahradil. Moji informátoři si tím byli velmi jistí.“

Hardcastle pokýval smutně hlavou. „Lhal jsi mi, Steele. Zradil jsi mě.“

Steele se náhle otočil a dal se na útěk. Zatímco se zoufale prodíral davem k východu, Hardcastle se obrátil na Vlka a lehce kývl. Čaroděj se zamračil a soustředil se.

Steele srdceryvně vykřikl, padl na zem a dav kolem něj
se v hrůze rozestoupil. Ležícímu mladíkovi prýštila z nosu a uší krev, vzápětí mu začaly krvácet i oči. Křečovitě zkřivené prsty si vrazil do obličeje a pak se chytil za břicho.
Na haleně se mu začaly objevovat krvavé skvrny. Z masa
všude po těle mu vyrazily malé zubaté tlamičky, jak si
začaly stovky krvavých červů prokousávat cestu ven. Jeden z nich překousal Steelovi krční tepnu a sprška krve pokropila nejbližší účastníky shromáždění. Lidé křičeli
odporem, ale nedokázali odtrhnout oči od té hrůzné podívané. Steele sebou ještě chvíli trhal a svíjel se, pak naposledy chraptivě vydechl. Jeho tělo se i po smrti nepřestalo chvět a škubat sebou, jak si další a další červi prožírali cestu ven. Někteří lidé z davu začali po těch příšerných stvůrách šlapat, ale ukázalo se, že červi stejně začali umírat sami. Jakmile opustili svého hostitele, nemohli sami dlouho přežít.

Roxana se zamyšleně podívala za Hardcastleova záda
a potom na čaroděje Vlka. Tohle by si měla zapamatovat.
Pokud by si někdy měla začít něco s Hardcastlem, musí
nejdříve zabít toho čaroděje. Znovu pohlédla na dav. Byl
velmi tichý a ve vzduchu visel vzdor. Jejich nadšená nálada byla ta tam. Hardcastle znovu pozvedl hlas a začal znovu řečnit.

A jeho nepřekonatelné řečnické umění slavilo znovu
dokonalý triumf. Za několik okamžiků měl dav znovu na
své straně a zanedlouho opět všichni podupávali a skandovali Hardcastleovo jméno jako prve. Zdálo se, že úplně zapomněli na mrtvého muže ve svém středu. Hardcastle naplnil jejich srdce a jejich mysli dobrou náladou a poslal je do ulic, aby bojovali za jeho stranu. Lidé se hrnuli ze sálu a živě mezi sebou diskutovali. Brzy nebyl v sále nikdo kromě sloužících a žoldnéřů. Hardcastle shlédl dolů na mrtvé tělo ležící uprostřed sálu.

„Ať někdo uklidí ten hnus," řekl chladným hlasem a opustil galerii následován Vlkem a Jillian. Roxana se dívala na roztrhané a zkrvavené tělo pod sebou.

Hardcastle vešel do své pracovny a nalil si velkou sklenici vína. Projev dopadl dobře a ten hlupák Steele dostal, co si zasloužil. Možná, že na světě přece jen je nějaká spravedlnost. Zrovna usedal do svého oblíbeného křesla, když nastal ten zmatek. Na chodbě někdo křičel a ozývaly se zvuky běžících nohou a všeobecně paniky. Hardcastle vyskočil z křesla a jeho pohled okamžitě přelétl k velikému rodinnému meči visícímu na stěně nad krbem. Už to bude hezkých pár let, co naposledy tasil v hněvu, ale měl silný pocit, že než volby skončí, bude ho ještě potřebovat. A protože Vlkovy útoky na Adamantův dům se začaly rychle stupňovat, dalo se jen očekávat, že jim to Adamant oplatí stejnou mincí. Hardcastle hněvivě zavrčel, odložil sklenici a tasil dlouhý meč z pochvy. Takže Adamant konečně přestal dětinsky trvat na tom, že se bude hrát podle pravidel.
V politice platilo jen jediné pravidlo, vyhrát za každou
cenu.

S mečem v rukou se znovu cítil dobře. Strávil příliš
dlouhou dobu v zakouřených pokojích handrkováním s pitomci o peníze a podporu, která mu stejně právem náležela. Zmatek na chodbě začínal nabývat na hlasitosti. Hardcastle zachmuřeně přikývl. Ať si přijdou. Ať si přijdou klidně všichni. Ukáže jim, že představuje sílu, se kterou je nutně počítat. Vrhl rychlý pohled na Jillian, která stála nejistě u dveří s jednou rukou napůl zdviženou k ústům. Zatracená nanicovatá ženská. Celou dobu se snažil něco z ní udělat, a k ničemu to nevedlo. Jemným gestem jí naznačil, aby odstoupila ode dveří, a ona utekla k nejbližšímu křeslu a schovala se za ně. Ve dveřích stál čaroděj Vlk, prováděl rychlé pohyby rukama a něco si polohlasně mumlal.

„No?" zeptal se netrpělivě Hardcastle. „Co je tam venku? Jsme napadeni?"

„Ne magií, Camerone. Mé bariéry stále drží, útok musí
probíhat v čistě fyzické rovině. Možná žoldnéři." Náhle
se zarazil a zavětřil. „Necítíš kouř?"

Podívali se jeden na druhého a oba je současně napadlo
totéž. Nemuseli ani vyslovovat její jméno. Hardcastle vyběhl na chodbu následován Vlkem. Roxana se opírala zády o zeď s napřaženým mečem a proti ní stáli dva Hardcastleovi žoldáci. Široce se šklebila. Žoldnéři měli strach, ale tvářili se odhodlaně. Veliká tapisérie na zdi opodál byla celá v plamenech. Několik sloužících se ji pokoušelo uhasit vědry s vodou.

Hardcastleova tvář nebezpečně zrudla. „Roxano! Co má
tohle znamenat?"

„Jen si užívám trochu legrace," pronesla Roxana lehkým tónem. „Šlo mi to docela dobře, dokud se do toho

nezačali míchat tihle dva troubové. Hned budu u vás, jen
co si to s nimi vyřídím.“

„Roxano,“ vložil se do toho rychle Vlk, než mohl Hardcastle říci něco neuváženého, „prosím, odlož ten meč. Tito muži patří tvému zaměstnavateli, radnímu Hardcastleovi.
Jsou pod jeho ochranou.“

Roxana si nespokojeně povzdechla a zasunula meč do
pochvy. Také oba žoldnéři schovali své zbraně a vypadali, že se jim ulevilo víc než jen trochu. Vlk je propustil pohybem ruky a v okamžiku byli pryč, aby si to snad ještě nerozmyslel. Vlk si Roxanu káravě změřil.

„Když jsi podepisovala pracovní smlouvu s Hardcastlem, byla v ní zvláštní pasáž, že nebudeš zakládat žádné požáry, s výjimkou těch, o které tě požádá.“

Roxana pokrčila rameny. „Vždyť víš, že neumím číst.“

„Přečetl jsem ti to nahlas.“

„Stejně to byla dost škaredá tapisérie.“

„To je možné. Ale dokud budeš pracovat pro pana radního, budeš se řídit smlouvou. Nebo tím chceš říct, že tvé slovo je bezcenné?“

Roxana se na něj zahleděla. Vlk začal mít velmi nejistý
pocit okolo žaludku, ale vytrval. Znal nepřeberné množství kouzel, která by ji zastavila, než by stačila udělat krok, ale nemohl se zbavit vtíravého podezření, že nezávisle na tom, co by jí udělal, by stejně přežila tak dlouho, dokud by ho nezabila. To, že se jí postavil tak záhy, s sebou neslo jistě riziko, ale bylo to nezbytné. Buď se cítila vázána svým slovem, nebo nikoliv. A pokud se vázána necítila, byla příliš nebezpečná, než aby se dala jako zbraň vůbec použít. Musel by ji propustit a doufat, že se mu podaří zabít ji
bezpečně na dálku.

Roxana náhle pokrčila rameny a opřela se zády o zeď
s rukama založenýma na prsou. „Tak dobře, žádné další ohně. Vaši lidé nemají vůbec smysl pro humor.“

„Jistě že ne,“ řekl Vlk. „Tohle je politika.“
„Jestli už jste skončili,“ poznamenal Hardcastle kysele,“ možná byste se mohli obtěžovat a doprovodit mě do mé pracovny. Očekávám jisté významné hosty a chci, abyste oba byli u toho. Pokud se vám to tedy hodí.“

„Ale zajisté,“ řekla Roxana rozverně. „Vy jste tu šéf.“
Hardcastle ji probodl pohledem a spolu s nimi se vrátil zpátky do své pracovny. Bratři DeWittové už tam na ně čekali. Hardcastle v duchu slíbil svému sluhovi krutou a pomalou smrt za to, že ho neupozornil, pak se na ně zdvořile usmál a vykročil jim v ústrety, aby jim stiskl ruku. V poslední chvíli si uvědomil, že stále drží v ruce svůj meč, a podal ho Vlkovi, aby ho pověsil zpátky na stěnu.
Ještě že Jillian měla dost rozumu a nalila jim sklenici vína. Možná, že se situace ještě dá zachránit.

Marcus a David DeWittové měli oba kolem čtyřiceti
a vypadali na první pohled úplně stejně: vysocí, štíhlí, elegantní a arogantní. Černé vlasy a tmavé oči způsobovaly, že se jejich tváře zdály bledé a dodávaly jejich netečným výrazům podobu divadelních masek. V jejich ledovém a neochvějném klidu byla jakási nevyřčená hrozba, všemu, co by se je snad opovážilo vyrušit. Své meče stejně jako své tělesné strážce nechali na znameni důvěry u vstupních dveří, ale Hardcastle nebyl takový blázen, aby věřil, že nejsou ozbrojeni. Bratři DeWittové měli hodně nepřátel a nenechávali nic náhodě. Dokonce ani v domě předpokládaného spojence.

Marcus a David DeWittové vlastnili třetinu doků v Havenu a spravovali je podle starého principu: minimální náklady - maximální zisky. Jejich doky byly notoricky
známé tím, že šlo o nejhůře udržovaná a nejnebezpečnější pracoviště v celém Havenu. Pokud se to bratrů DeWittových vůbec nějak dotýkalo, dokázali to mistrně skrývat.
Život neměl v Havenu příliš velkou cenu a život dělníka

byl pokud možno ještě lacinější. A bratři DeWittové měli zatraceně nízké náklady, což znamenalo, že nikdy neměli o zákazníky nouzi. Ale teď je ochromovala stávka v docích, navzdory pracovní síle zombií. Mrtví lidé byli dostatečně levní a nikdy se neunavili, ale nebyli zrovna bystří ti potřebovali neustálý dohled. A také byli snadným terčem pro přepadové oddíly dokařských dělníků vyzbrojených ohněm a solí.

Rada ovládaná konzervativci by podpořila bratry DeWittovy v boji proti Gildě dokařských dělníků, i kdyby došlo k otevřenému násilí a zastrašování. Reformisté by naopak podpořili Gildu. Takže bratři DeWittové obcházeli před volbami radní a kupovali si jejich hlasy. Naneštěstí pro ně oni potřebovali Hardcastlea mnohem víc než on je. Takže pokud chtěli jeho podporu, museli mu za ni zaplatit předem a na dřevo.

Vlk se pohodlně opřel v křesle a tiše si bratry DeWittovy prohlížel. Byli každým coulem nepříjemná dvojice, ale už měl co do činěni s horšími. Například s Hardcastlem. Zvíře a surovec, ani zdaleka tak chytrý, jak si o sobě myslel. Za všechna ta léta i Vlk sám udělal mnoho nepříjemných věcí - styl jeho magie to vyžadoval. Ale on je dělal proto, že byly nezbytné. Hardcastle tyhle věci prováděl, protože se v nich vyžíval. Byl jedním z těch lidí, kteří znají jen jeden způsob, jak si dokázat, že jsou důležití:
Ukázat všem ostatním, jak nedůležití jsou oni. Takoví lidé jsou nebezpeční - svému okolí i sami sobě.

Ale pro tuto chvíli byl u moci, vycházející hvězda, muž na vrcholu kariéry. Vlk to mohl někam dotáhnout, když se spojí s takovým mužem. A když Hardcastleova hvězda začne zapadat, může Vlk kdykoliv odejít. I on sám měl jisté ambice. Hardcastle byl koneckonců jen prostředek.

„Dvacet tisíc dukátů," řekl Marcus DeWitt klidným a chladným hlasem. Vytáhl z kapsy kabátu zmuchlaný bankovní šek a pečlivě ho položil před sebe na stůl. „Věřím, že to stačí."

„Prozatím," řekl Hardcastle. Lehce pokynul Vlkovi, který se naklonil a šek shrábl.

„James Adamant má venku v ulicích spousty stoupenců," řekl David DeWitt, otevřel malou šňupací krabičku a vytáhl špetku bílého prášku. Jemně si popotáhl a pomalu vzdychl, když se prášek dostal do jeho organismu. Usmál se a upřeně se na Hardcastlea zahleděl. „Jak si chcete poradit s tímhle velice oblíbeným reformistou, pane Hardcastle?"

„Tradičními metodami," odpověděl radní. „Penězi a silou zbraní. Cukr a bič. To funguje vždycky, pokud se to umí správně používat. Moji lidé už jsou venku v ulicích."

„Adamant má peníze," řekl Marcus. „Má také Jestřába a Rybářku."

„Nejsou neomylní," opáčil Hardcastle. „Blackstonea před smrtí nezachránili."

„Chytili jeho vraha," poznamenal David DeWitt. „A postarali se, aby se nedožil procesu."

„Není důvod k obavám," řekl Vlk. „I my máme svoje eso. Pánově, dovolte, abych vám představil legendární Roxanu."

Usmála se na ně a oba trochu znejistěli.

„Ach tak," řekl Marcus. „Když jsme sem přicházeli, zdálo se mi, že se něco pálí."

„Vždycky jsem si myslel, že je vyšší," řekl David. „Vyšší a potřísněná čerstvou krví."

Vlk se usmál. „Je taková, jak to říkají pověsti, a ještě něco navíc."

Marcus DeWitt se zamračil. „Ví Adamant, že pro vás pracuje?"

„Ne," odpověděl Hardcastle. „Ještě ne. Schováváme si ji jako malé překvapení."

Čaroděj, známý jako Šedý závoj, se choulil v rohu opuštěného chrámu a třásl se zimou. Už se tu skrýval několik hodin a pokoušel se dát dohromady, co zbylo z jeho magických schopností. Nemohl uvěřit, jak rychle se mu všechno sesypalo jako domek z karet. V jednu chvíli byl mocnost, se kterou se muselo počítat, čaroděj, který ovládal stovky slabších myslí, a pak se do toho vetře nějaká hlídka a teď je jeho moc zlomena a on sám musí prchat jako zloděj, aby si zachránil holý život. Jeho otroci byli znovu volni a z něj byl hledaný zločinec, na jehož hlavu byla vypsaná odměna.

Na začátku se to zdálo tak jednoduché. Vstoupí do voleb jako kandidát a pak ovládne dost lidí na to, aby z nich byla armáda voličů. Jakmile by se stal radním, všichni mocní lidé by se mohli stát jeho dalšími obětmi. Jednoduchý plán. Tak jednoduchý, že snad ani nemohl selhat. Měl počítat s tím, že se něco může pokazit. Vždycky se něco pokazí. Čaroděj si přitáhl kolena k bradě a kolébal se na patách sem a tam. Nemohl přijít na to, jak se hlídce podařilo ho objevit. Ale na tom už opravdu nezáleželo. Všechno, co měl, vsadil na jednu kartu a nezbylo mu nic, s čeho by mohl začít znovu. Bude rád, když vyvázne z Havenu živý a zdravý.

Zahalil se těsněji do svého pláště. Měl vědět, že to tak dopadne. V celém svém životě vždycky pokazil všechno, na co sáhl. Narodil se v těžce zadlužené rodině, která postupem času klesala stále níž a níž do hlubin bídy. Do práce ho strčili tak brzy, jak jen to šlo: nastoupil, když mu bylo sedm. Dětství strávil v robotárnách v Ďáblově spáru, i během dospívání se bezcílně potloukal od jednoho mizerného zaměstnání ke druhému doufaje v nějakou šťastnou náhodu, která změní jeho život. Veškeré peníze, jež vydělal, vložil do svých plánů, nápadů a zoufalých pokusů, ale nikdy mu nic nevyšlo. Dokonce i dívka, kterou miloval si vzala někoho jiného.

A pak potkal toho starce, který v něm objevil nadání pro magii. Dřel do úmoru, aby si u něj mohl zaplatit lekce čarodějnictví, a když to nestačilo, ukradl, co potřeboval, svým přátelům. Jakmile získal dostatečnou moc, starého pána zabil a vzal si jeho grimoáry a nástroje moci. Tak se stal Šedým závojem a na svou vlastní krev přísahal, že ať se stane cokoliv a cokoliv pro to bude muset udělat, už nikdy nebude chudý.
Závoj se hořce zasmál. Měl to vědět hned. Smolař zůstane vždycky smolařem, ať už si změní jméno jak chce. Zhluboka si dýchl do dlaní, aby si zahřál své zkřehlé prsty.
Ve svatyni Odpornosti bylo velice chladno.
Na Ulici bohů bylo mnoho opuštěných chrámů.
Moc Jsoucen mohla pominout, mohli je opustit jejich stoupenci, nebo se prostě jen změnila móda a chrám, ve kterém až doposud zněly velebné zpěvy a cinkání mincí v obětních miskách, zůstal doslova přes noc prázdný a opuštěný. Někdy se do budovy nastěhovala jiná církev uctívající jiného boha a život šel dál. Ale některé opuštěné chrámy zůstaly prázdné, protože z duchů číhajících ve stínech šla hrůza.
Svatyně Odpornosti, prostá čtverhranná budova na dolním konci Ulice bohů, stála opuštěná celá staletí. Nebyla příliš rozlehlá a při pohledu zvenčí připomínala spíš velikou hrobku než chrám. Měla jen jeden vchod a žádná okna. Nebyla ani zamčená ani zapečetěná. Svatyně Odpornosti měla špatnou pověst dokonce i na Ulici bohů. Lidé, kteří vstoupili dovnitř, už nikdy nemuseli vyjít ven. Šedému závoji to bylo jedno. Potřeboval místo, kde by se mohl schovat a kde by nikoho nenapadlo ho hledat. Na ničem jiném mu nezáleželo.
Pomalu si uvědomoval, že ve svatyni není taková tma, jaká by měla být. Když se tam vplížil, zavřel za sebou dveře a jinudy dovnitř světlo proniknout nemohlo. Tehdy mu černočerná tma vyhovovala, protože nekonečná noc ho mohla lépe skrýt před pátrajícíma očima. Ale teď dokázal bez potíží rozeznat vnitřní obrysy chrámu, se vším, co v něm bylo. Nebylo toho k vidění mnoho, jen holé kamenné stěny a prasklý kamenný oltář, umístěný přibližně uprostřed lodi. Závoj se zamračil. Odkud se tedy bralo všechno to světlo?
Zvědavost ho nakonec vyhnala z jeho úkrytu v koutě a on se po dlouhé době zase postavil na nohy. Udělal několik opatrných kroků a tiše zasténal, když jeho ztuhlé klouby nesouhlasně zapraskaly. Všechny ty drobné zvuky se v chrámovém tichu hlasitě rozléhaly. Venku na Ulici bohů se vzduchem od rána do večera neslo vyvolávání stovek kněží, podbarvované zpěvy a kvílením věřících, ale za tlusté kamenné zdivo nepronikl ani sebemenší hlásek. Závoj se rozhlédl, ale zdálo se, že temný namodralý přísvit nepochází z žádného konkrétního zdroje. Podíval se pod nohy, aby zjistil, kterým směrem míří jeho stín, a v tu chvíli se mu zastavilo srdce. Žádný stín neměl. Jeho srdce sevřela studená ruka a na okamžik zalapal po dechu.
Musel přece mít stín! Kolem něj bylo plno stínů. Některé z nich se pohybovaly. Závoj klopýtavě ucouvl a rychle se kolem sebe rozhlédl. Ale kromě něj ve svatyni nikdo nebyl a její ticho vůbec nic nerušilo. Zhluboka nabral vzduch do plic, na chvíli zadržel dech a pak ho pomalu vypustil ven. Teď si opravdu nemohl dovolit popustit uzdu své

představivosti. Kvůli tomu světlu si určitě není třeba dělat starosti. Na místě, jako bylo tohle, musela na každý pád zůstat nějaká zbytková magie.
Přinutil se dojít ke kamennému oltáři. Zblízka nevypadal nijak impozantně. Jednoduchý kamenný kvádr hrubě přitesaný přibližně do tvaru a velikosti rakve. Ten příměr jím vnitřně otřásl a začal pomalu oltář obcházet. Byl prasklý od jednoho konce k druhému a kdosi do něj vytesal dlátem runy moci. Závojovy rty se pomalu pohybovaly, když se dobíral jejich smyslu. Runy byly součástí zadržovacího kouzla, jehož účelem bylo udržet něco uvnitř kamene.

Závoj se zamračil. O řádu Odpornosti nevěděl o nic víc než kdokoliv jiný. Před stovkami let, kdy město bylo ještě mladé, rozbujel se na Ulici bohů kult smrti a čehosi ještě horšího než smrt. Všechna ostatní Jsoucna se spojila, aby zničila Odpornost i se všemi jejími vyznavači. To už se ale stalo hodně dávno a dnes už si nikdo skoro ani nepamatoval, že nějaká Odpornost vůbec existovala. Veden náhlým impulzem položil Šedý závoj ruce na oltář, vyvolal zbytky své moci a pokusil se z kamene přečíst veškeré dojmy, které v něm dosud přetrvávaly.

Příval moci ho zaplavil jako přílivová vlna, zaslepil a ohlušil ho svou nesmírnou intenzitou. Jako opilý se potácel sem a tam, zmítán podivnými pocity a myšlenkami, z nichž žádná nebyla jeho. Jeho myslí proletěly vzpomínky kněží a kněžek a zmizely stejně rychle, jako se objevily. Vzplanuly jasným plamenem a pak uhasly, jako svíce pohlcené nemilosrdnou temnotou. Bylo jich tolik, že bylo nemožné je spočítat, ale všichni sloužili Odpornosti a to jim poskytlo moc nad zemí a nade vším, co na ní žilo.

Závoj pomalu pozvedl hlavu a rozhlédl se. V chrámu bylo světlo jako za jasného dne. Cítil, jak v něm koluje moc a netrpělivě čeká, až ji uvolní. Použije ji, aby nashromáždil stoupence a přivedl je k Jsoucnu, které v něm sídlilo. A pak to Jsoucno, které lidé kdysi nazvali Odpornosti, procitne a znovu vyroste do síly.
Samozřejmě, že to nebylo její pravé jméno. Závoj věděl, co Odpornost ve skutečnosti je. Věděl to celý svůj život. Hlasitě se rozesmál a stěny chrámu zaburácely tisícinásobnou ozvěnou toho strašného zvuku.

PRAVDY A PRAVDY

Jestřáb a Rybářka bloumali po Adamantově pracovně a netrpělivě čekali, až se Adamant převlékne. Už měli být v ulicích a agitovat, ale Adamant jim slíbil, že nejdříve dostanou příležitost si s každým promluvit. Jestřáb a Rybářka o sobě sice v první řadě uvažovali jako o tělesné stráži, ale stále tu byl nevyřešený problém se zrádcem v Adamantově nejbližším okolí. Jestřáb se rozhodl, že mu přijde na kloub. Neměl zrádce rád.

Rybářka vzala nejbližší karafu, dolila si sklenici až po okraj a tázavě se podívala na Jestřába. Jestřáb zavrtěl hlavou. „Už bys neměla pít, Isobel. Dnes budeš potřebovat čistou hlavu.“

Rybářka pokrčila rameny a přelila polovinu své sklenice zpátky do láhve. „Kde ten Adamant sakra je? Slíbil, že nám na ten výslech dá nejméně hodinu.“

„To zvládneme,“ řekl Jestřáb. „Možná bychom mohli začít u někoho jiného. Adamant má zrovna teď plnou hlavu jiných věcí.“

„Ty ho máš docela rád, viď?“ řekla Rybářka.

„Ano, připomíná mi Blackstonea. Bystrý, nadšený a naprosto oddaný své věci. Nechtěl bych ho ztratit jako Blackstonea, Isobel.“

„Nenech se do toho zatáhnout,“ řekla Rybářka. „Uvědom si, že jako příslušníci Městské hlídky máme být přísně neutrální. Musíme být nestranní. Chráníme člověka, ale nebojujeme za jeho stranu. Jestliže se chceš zbláznit do reformy, dělej si to ve svém volném čase.“

„Ale no tak, Isobel. Copak tobě Adamant nezvedá krevní tlak ani trošičku? Představ si, co všechno může vykonat, až ho zvolí.“

„Jestli ho zvolí.“

Oba rychle ztichli, protože dveře do pracovny se náhle otevřely. Adamant je pozdravil energickým kývnutím hlavy a předstíral, že si nevšiml sklenice v Rybářčině ruce. „Promiňte, že jsem se opozdil, ale Medley mi předkládá stále nové a nové problémy a trvá na tom, že všechny vyžadují mou pozornost. Co pro vás mohu udělat?“

„Potřebujeme více podrobností o tom úniku informací, výhrůžkách a zpronevěrách,“ řekl Jestřáb. „Začneme s výhrůžkami.“

Adamant se posadil na okraj svého stolu a zamyšleně se zamračil. „Zpočátku jsem jim nevěnoval příliš pozornosti. Výhrůžky a dopisy od bláznů tu jsou na denním pořádku. Reforma má mnoho nepřátel. Ale potom začaly výhrůžky být velice konkrétní. Oznámili mi, že všechno živé v mé zahradě zemře, a to se stalo. Potom následovala celá řada magických útoků, včetně toho, při kterém zahynul Mortis. Poslední výhrůžka říkala, že pokud neodstoupím, zemřu. Žádně podrobnosti, jen holý fakt.

O zpronevěrách vám toho mnoho neřeknu. Můj účetní na ně narazil náhodou. Podrobnosti vám poví Medley. Domluvil se s ním, že o tom pomlčí, dokud zrádce nenajdeme, ale nemůže čekat příliš dlouho. Pracuje pro stranu, ne pro mě osobně.“

„Únik informací,“ připomněla Rybářka.

„Po těch defraudacích jsem si začal zpětně procházet své záznamy a zjistil jsem, že to, co původně vypadalo jako sled nešťastných náhod, bylo ve skutečnosti něco mnohem závažnějšího. A zlověstnějšího. Někdo donášel konzervativcům informace o mých plánech a pohybech. Davy lidí, ke kterým jsem se chtěl obrátit, někdo těsně předtím rozehnal, potencionální spojenci byli zastrašováni a shromáždění narušovali najatí hrdlořezové. K takovým informacím nemá předem přístup každý. Musel to být někdo z mého okolí.“

„Předpokládejme, že toho zrádce odhalíme,“ řekl Jestřáb pomalým hlasem. „Co když se ukáže, že je to člověk, který je vám hodně blízký?“

„Předáte ho spravedlnosti,“ odpověděl Adamant prostě.

„I kdyby to byl váš přítel?“

„Zvlášť kdyby to byl můj přítel.“

Čaroděj Mortis seděl sám a sám v temném sklepení mezi kusy ledu a cítil, jak jeho tělo podléhá zkáze. Bolest, která jím zmítala, strašná a nekonečná, pomalu nahlodávala jeho odvahu a duševní zdraví. Zpočátku ho před bolestí a bezvýchodnosti jeho situace chránila nutnost koncentrovat svou mysl, aby udržel bariéry kolem Adamantova domu v činnosti. Po celé ty nekonečně dny a noci nemohl dělat nic jiného než sedět, přemýšlet a cítit.

Už prošel stadiem hněvu, smíření a hrůzy a teď přetrvával od minuty k minutě ve stavu tichého zoufalství. Už dávno se vzdal veškeré naděje. S radostí by se poddal šílenství, kdyby se nemusel neustále ovládat, aby mohl Adamanta chránit. Ale i tak odolával se stále většími obtížemi. Jeho myšlenky těkaly stále častěji a jeho pozornost kolísala.

Už dlouhou dobu ho nikdo nepřišel navštívit. V podstatě to chápal. Ve sklepě byla třeskutá zima a všichni měli plnou hlavu starostí. Důležitých starosti. Ale v temnotě se čas vlekl pomalu a nikdo za ním nepřišel už příliš dlouho. A Adamant, jeho dobrý přítel James Adamant, přicházel nejřídčeji ze všech.

Mortis seděl sám a sám ve studeném sklepení, potmě a sžírán bolestí a vědomím, že s tím nemůže udělat vůbec nic.

Medley vpadl do pracovny se složkou papírů v ruce, pak uviděl Jestřába a Rybářku a zarazil se.

„A zatraceně! Vy jste se mnou chtěli mluvit, že? Omlouvám se, ale James mě prohání už od rána. Co pro vás můžu udělat?“

„Pro začátek nám povězte něco o zpronevěrách," řekl Jestřáb. „Kolik peněz se přesně ztratilo?"

„Poměrně slušná částka," odpověděl Medley a posadil se na roh Adamantova stolu. „Celkem něco kolem tří tisíc dukátů v průběhu tři měsíců. Začalo to menšími obnosy, ale postupně to narůstalo."

„Kdo má přístup k financím?" zeptala se Rybářka.

Medley se zamračil. „To je ten problém. Poměrně hodně lidí. James a já, samozřejmě. Pak Daniela, sluha Villiers, půl tuctu dalších sloužících a samozřejmě někteří lidé ze strany, kteří se přímo podílejí na naší kampani."

„Budeme potřebovat seznam jmen," řekl Jestřáb.

„Postarám se, abyste ho dostali."

„Jakým způsobem se ty peníze ztratily?"

„To přesně nevím," přiznal Medley. „Účetní byl první, kdo si všiml, že něco nehraje. Chcete nahlédnout do účetních knih?"

Jestřáb a Rybářka si vyměnili pohledy.

„Snad později," řekl Jestřáb. „Řekněte mi, jak reagoval Adamant na ty výhrůžky?"

„Dost klidně. Nesetkal se s tím poprvé a ani naposledy. Je to součást politického života v Havenu. Magické útoky mu pochopitelně dělají starosti. Na Mortise už není takové spolehnutí jako dřív."

„Proč si nenajme nového čaroděje?" zeptala se Rybářka.

„Mortis je Jamesův přítel. A položil za něj život. James ho nemůže jen tak opustit. A navíc, když je ve formě, je Mortis stále jedním z nejmocnějších čarodějů v Havenu.

Chvíli mlčky seděli a vyčkávavě se dívali jeden na druhého.

„Pokud už nemáte nic dalšího..." začal Medley.

„Vy máte na starosti Jamesovy záležitosti. Kdo podle vás vynášel ty informace?"

„Já nevím," řekl Medley. „Musel to být někdo, kdo má na Jamese pořádný vztek, ale ať se propadnu, jestli vím kdo. James je jeden z nejčestnějších a nejváženějších lidí které znám. Nemá žádné nepřátele, kromě politických A teď, jestli mě omluvíte..."

Položil papíry na stůl, rychle na hlídku kývl na znamení že rozhovor je u konce, a odešel z pracovny. Jestřáb ho nechal jít. Prolistoval papíry ležící na stole, ale nic mu neřekly.

„Na politického poradce je buď velmi taktní, nebo ne příliš bystrý," poznamenala Rybářka. „Mě napadá hned několik možných nepřátel, které by Adamant mohl v okruhu svých blízkých mít. Začněme třeba s Mortisem. Zachránil Adamantovi život a díky tomu skončil jako hnijící mrtvola ve sklepě. Pak tu máme jeho ženu, Danielu. Nebyla by první ženou, která se na svého muže naštvala, protože ho zajímala víc jeho práce než ona. A nakonec, co takový Medley sám? Má na starosti každodenní chod volební kampaně, měl by někdo lepší možnost zpronevěřit nějaké peníze tak, aby je nikdo nepostrádal?"

„Počkat, počkat," zarazil ji Jestřáb. „Mortis a Daniela to beru, ale Medley? Jaký by mohl mít motiv?"

„Pokud jsem to dobře pochopila, tak dříve než začal pracovat pro Adamanta, bojoval čas od času na obou stranách politické barikády. Možná, že ještě stále figuruje na výplatní listině konzervativní strany jako vnitřní škůdce."

Jestřáb pokrčil nešťastně rameny. „Takže tu máme další choulostivý případ. Pokud bychom ukázali prstem na nesprávnou osobu, anebo třeba i na správnou osobu, ale bez dostačujících důkazů, mohli bychom skončit až po uši v problémech."

„To máš tedy pravdu," přikývla Rybářka.

Daniela seděla elegantně na posteli v Adamantově ložnici a kritickým pohledem sledovala, jak jí její muž ukazuje jednu ze svých košil a čeká na její souhlas. Nevypadala o nic lépe než ty předchozí dvě, ale usoudila, že bude lepší, když mu ji schválí, jinak by se mohl rozzlobit. Dokázala by přenést přes srdce, kdyby jednoduše zrudl v obličeji a začal na ni křičet, ale Adamant měl spíše sklony tvářit se strašně ublíženě a ukřivděně, přičemž se k ní choval s ledovou zdvořilostí. Pokud ovšem právě nefňukal. Daniela zjistila, že občas mimovolně vyhledává střety se služebnictvem, jen aby si na někom mohla vylít zlost. Uvědomila si, že Adamant ještě stále trpělivě čeká, a tak se rychle usmála a kývla na souhlas. Usmál se a oblékl se.
Daniela se kousla do rtu. Raději by mu to měla říct hned, dokud je v dobré náladě. „Jamesi, co si myslíš o Rybářce a Jestřábovi?"

„Podle mě jsou poměrně schopní. A překvapivě inteligentní na to, že pracují u hlídky."

„Ale myslíš si, že své práci rozumějí? Že budou dobrá ochranka?"

„Samozřejmě."

„Takže už nejsme odkázáni na Mortise, nebo ano?"
Adamant na ni vrhl ostrý pohled a ona rychle pokračovala, dříve než mohl něco říct. „S Mortisem budeš muset něco udělat, Jamesi. Už nikdy to nebude takové, jaké to bylo.

Potřebujeme skutečnou magickou ochranu. Bylo něco jiného, když jsme neměli nikoho dalšího, komu bychom mohli důvěřovat, ale teď, když máme Jestřába a Rybářku..."

„Mortis je jeden z nejmocnějších čarodějů v Havenu," řekl Adamant prostě.

„Býval, ale teď je to jen mrtvola a pouhý stín bývalé velikosti. Nedokáže se soustředit, Jamesi. Ty krvavé příšery nebyly to jediné, co proniklo kolem jeho bariér, nebo ano?"

„Je to můj přítel," řekl Adamant tichým hlasem. „Položil za mne život. Nemohu se k němu jen tak obrátit zády."

„Kdy ses na něj byl naposledy podívat, když nepočítáme dnešek?"

Adamant přistoupil blíž a sedl si na postel vedle ní.
Náhle vypadal velmi unaveně. „Neunesu pohled na něj, Danny. Jen se na něj podívám a je mi zle, zuřím a zároveň se cítím provinile. Kdyby prostě jen zemřel, truchlil bych pro něj a smířil bych se s tím. Ale on není ani živý, ani mrtvý... Mráz mi běhá po zádech, jen za ním do toho sklepa sejdu. Čaroděj Maska byl mým přítelem, ne ta rozpadající se věc ve tmě! Ale byl to můj přítel, a kdyby nebylo jeho, už bych tu nebyl. Ach, Danny, já nevím, co k němu vlastně mám cítit!"

Daniela ho objala kolem ramen a konejšivě ho kolébala.
„Já vím, lásko, já vím."

Daniela přišla do studovny jen několik minut poté, co pro ni Jestřáb s Rybářkou poslali. Zářivě se na obě stráže usmála a půvabně se usadila ve svém oblíbeném křesle.

„Doufám, že to nebude trvat příliš dlouho. James už je

skoro připravený k odchodu.“

„Jen si potřebujeme ujasnit několik věcí,“ řekl Jestřáb lehkým tónem. „Nebude to nic těžkého. Do jaké míry jste zapojena do vedení Adamantovy kampaně?“

„Nijak zvlášť. O všechno se stará Stefan. Nemám hlavu na organizační záležitosti, proto to raději nechávám na těch dvou. Má úloha spočívá v tom, že stojím Jamesovi věrně po boku a usmívám se na každého, kdo vypadá na to, že by ho mohl volit. V tom jsem opravdu dobrá.“

„A co finanční záležitosti?“ zeptala se Rybářka.

„Obávám se, že ani s čísly to moc neumím. Mám co dělat, abych zvládla rodinnou pokladnu. Jednou jsem překročila rodinný rozpočet jen o pár set dukátů a James se na mne hrozně rozčílil. Veškeré peníze související s kampaní má na starosti Stefan. Patří to k jeho práci.“

„Promluvme si o drbech,“ řekl Jestřáb.

Daniela na něho upřela bezelstný pohled. „O jakých drbech?“

„Ale no tak,“ usmála se Rybářka. „Vždycky se něco šuška a vy jste v ideálním postavení, abyste o tom mohla něco vědět. S vámi si sloužící promluví i o věcech, se kterými by za Adamantem ani za Medleyem nešli. Natož za námi.“

Daniela se na chvíli zamyslela a pak pokrčila rameny. „Tak dobře, ale sama nevím, co je na tom pravdy. Stefan byl poslední dobou trochu... roztržitý. Očividně si našel nějaké děvče a má ho moc rád, ale snaží se to uchovat v tajnosti, protože Jamesovi by se to nelíbilo. Zdá se, že patří k nižší šlechtě, pravděpodobně z velmi konzervativní rodiny se silnými vazbami s Hardcastlem. Dovedete si jistě představit, co by z toho bulvární plátky udělaly, kdyby se to dostalo ven.“

„Jak dlouho už to trvá?“ zeptal se Jestřáb.

„Nejsem si jistá. Asi měsíc, řekla bych.“

„Začalo to až poté, co se začaly ztrácet peníze?“

„Ano, dlouho potom. A kromě toho, Stefan by Jamese nikdy nezradil. Na to je příliš velký profesionál.“

Jestřáb si všiml důrazu na posledním slově a povytáhl obočí. „Měl jsem za to, že právě proto si ho Adamant najal.“

„Člověk může být i příliš velký profesionál. Stefan svou prací žije, jí a dýchá. Jeho slovo vždycky platí a svou pověst hájí stejně zarputile, jako si jiní hájí svou čest. A co víc, pracuje od rána od noci a od Jamese očekává, že to bude dělat stejně. Mám co dělat, abych je donutila jíst alespoň trochu pravidelně. Budu opravdu ráda, až tahle zatracená kampaň skončí a všichni zase začneme žít normální život.“

„Je tu ještě něco, co byste nám mohla říct?“ zeptal se Jestřáb. „Stalo se poslední dobou něco neobvyklého?“

„Myslíte kromě toho, že moje zahrada přes noc zmizela a v mé hale pršela krev?“

Jestřáb zachmuřeně přikývl. „Chápu, kam tím míříte.“

Daniela se postavila. „No, povídalo se mi s vámi moc hezky, ale ted mě prosím omluvte, James už čeká.“

Vyklouzla z pokoje, aniž by počkala na svolení k odchodu. Jestřáb počkal, až se za ní zavřou dveře, a pak se otočil k Rybářce. „Takže Medley má milenku, která se hlásí ke konzervativcům. To by mohlo být důležité. Možná je v tom i trocha vydíráni.“

„Možná, ale zpronevěry začaly několik měsíců předtím, než se poznali.“

„Tím si nemůžeme být jisti. Mohli se scházet už dlouho předtím, než se to služebnictvu doneslo.“

Rybářka pokrčila rameny. „Zdá se, že se nám případ pěkně komplikuje, máš taky ten pocit?“

Stefan Medley seděl sám v knihovně, hleděl na stěnu plnou knih a neviděl je. Snad měl Jestřábovi a Rybářce říct o své nově přítelkyni, ale neudělal to. Nemohl. Nepochopili by to.

Láska byla pro Medleyho něčím novým. Až dosud byla jeho jedinou vášní práce. Kdysi dávno dospěl Medley k závěru, že rozhodně postrádá vše, co ženy na mužích přitahuje. Nebyl nijak pohledný, měl velice malé společenské postavení a s penězi byl na tom ještě hůř, a práce kterou si zvolil, nebyla zrovna okouzlující. Nechtěl od života téměř nic, chtěl jen někoho, kdo by se o něj staral, aniž by musel, někoho, kdo by dal jeho životu smysl. Chtěl jen to, co měli všichni kolem, co všichni považovali za samozřejmost a co on nikdy nepoznal.

A teď si někoho našel - nebo spíš ona si našla jeho - a byl rozhodnut se jí nevzdát. Za žádnou cenu. Byla vším, co měl. S výjimkou Jamesova přátelství. Medley tiše poklepával pěstí o opěradlo svého křesla. James mu uvěřil, učinil z něj svého přítele a svou pravou ruku, důvěřoval mu víc než komukoliv jinému. A on tu teď stál a sobecky tutlal tajemství, které by Jamesovu kampaň zničilo, kdyby mělo vyjít najevo.

Ale musel to udělat. James by to nikdy nepochopil. Na světě je tolik žen, a on se musí zamilovat zrovna do ní... jenomže on si to nezvolil. Prostě se to... stalo. Medley si vždycky představoval, že zamilovanost bude jemná a romantická. Ale mnohem více se to podobalo přepadení. Doslova přes přes noc byl jeho život vzhůru nohama.

Medley seděl klidně, ale jeho myšlenky běžely jako o závod, zoufale těkaly všemi možnými směry a hledaly cestu z pasti, kterou si sám postavil. Dříve či později si bude muset zvolit mezi svým přítelem a svou láskou a on opravdu nevěděl, jak by se měl zachovat. Nedokázal se vzdát žádného z nich. Jeho duše měla dvě tváře a obě ho trhaly na kusy.

„Čím dál víc mi to připomíná Blackstoneův případ,“ řekla Rybářka. „Stane se něco strašného. Oba to cítíme ve vzduchu, ale vůbec nic s tím nemůžeme udělat.“

„Tehdy jsme měli alespoň hrstku podezřelých, ze kterých jsme si mohli vybrat,“ povzdechl si Jestřáb. „A teď tu máme jen dva. Jamesovu manželku a jeho nejlepšího přítele. Přitom to jediné, čeho se můžeme chytit, je podezření, že se Medley možná tajně schází s dívkou z konzervativní rodiny. Což se dá těžko považovat za přesvědčivý motiv pro zradu, nemyslíš?“

„Na mě se nedívej,“ řekla Rybářka. „Na přemýšlení jsi tady ty, já dělám tu špinavou práci. Z intrik mě bolí hlava.“

„Dobře,“ pokrčil Jestřáb rameny. „Pořád tu ještě máme sluhu Villierse. Možná, že něco ví. Sluhové vždycky vědí leccos.“

Rybářka se na něj kysele usmála. „Jestli se mu o tom bude chtít mluvit, je druhá věc. Já bych řekla, že je ten typ ze staré školy - věrný až za hrob a ještě dál, pokud je to nutné. Budeme mluvit o štěstí, když z něho dostaneme, kolik je hodin.“

Jestřáb se na ni podíval. „No to je skvělé. Proč nemůžeš myslet pozitivně?“

Oba ztichli, protože se otevřely dveře a vešel Villiers.
Zdvořile se oběma strážím uklonil, zavřel za sebou a postavil se do pozoru, aby si poslechl, co se po něm bude chtít. Měl záda rovná jako pohrabáč a trpělivý, povznesený výraz v jeho tváři mu dodával vzhled takové důstojnosti, že ji nedokázaly zcela podkopat ani rozčepýřené chomáče bílých vlasů, které mu rašily za ušima a ostře kontrastovaly s jeho jinak naprosto holou lebkou. Jeho oblek byl zvolen s maximální péčí a nevypadal by nepatřičně ani v sídle nějakého lorda.

Jak tedy bylo možně, že pracoval pro zástupce obyčejných lidí?

„Posaď se," vybídl ho Jestřáb.

Villiers potřásl hlavou slabě, ale rezolutně. „Raději ne pane."

„Proč ne?" zeptala se Rybářka.

„To se pro mne nesluší," odpověděl, „madam." Poslední slovo připojil snad jen trochu pozdě.

„Jak dlouho už pracuješ jako sluha Jamese Adamanta?" zachraňoval situaci Jestřáb.

„Devět let, pane. Předtím jsem sloužil jeho otci. Rod Villiersů slouží Adamantově rodině již po tři generace."

„Dokonce i když na ně přišly těžké časy a oni přišli o všechno?"

„Každá rodina si občas prožije zklamáni."

„Co si myslíš o Adamantových politických aktivitách?" zeptala se Rybářka.

„To mi nepřísluší soudit, madam. Mou povinnosti je sloužit panu Adamantovi a Villiersové vždy svým povinnostem dostáli."

„Jak vycházíš s paní Adamantovou?" otázal se Jestřáb.

„Skvělá mladá dáma z velice dobré rodiny. Je panu Adamantovi pevnou oporou. Její zdraví bylo poslední dobou poněkud choulostivě, ale nikdy nedopustila, aby to narušilo její povinnosti k manželovi a domácnosti. Paní Adamantová je velmi energická mladá dáma."

„Co bylo s jejím zdravím?" chtěla vědět Rybářka.

„To mi není známo, madam."

„Co si myslíš o Stefanu Medleym?" zeptal se Jestřáb.

„Zdá se, že pan Medley dokonale rozumí své práci, pane."

„A co se týče jeho soukromého života?"

Villiers se lehce zamračil. „Do toho mi nic není, pane," řekl pevným hlasem. Nepotrpím si na pomluvy a zásadně je nešířím."

„Děkuji, Villiersi," řekl Jestřáb. „To bude vše."

„Děkuji, pane." Villiers se uctivě uklonil Jestřábovi, zdvořile kývl Rybářce a na odchodu za sebou tiše zavřel dveře.

„Ještě jsem nepotkal sluhu, kterého by nevyléčil poctivý

kopanec do zadku," poznamenal Jestřáb.

„Máš pravdu," přikývla Rybářka. „Jsou to snobové, jeden jako druhý. I kdyby něco věděl, stejně by nám to neřekl. Nebylo by to vhodné."

„Možná, že není co říct," pokrčil rameny Jestřáb. „Možná, že tu žádný zrádce ani není a celá tahle aféra je jen promyšlený plán konzervativců, jak Adamanta znejistět a podkopat jeho sebedůvěru."

Rybářka zastěnala. „Bolí mě hlava."

„Neber si to tak," řekl Jestřáb. „Odpověď tady někde
je, stačí jen kopat dostatečně hluboko. Ty krvavé stvůry
byly až příliš skutečně. Ať se propadnu, jestli nechám Adamanta zemřít tak, jako zemřel Blackstone. Adamant zůstane naživu, i kdybych měl všechny jeho nepřátele pobít osobně."

„Teď promluvil Jestřáb, kterého znám," usmála se Rybářka.

Ani všechny přípravy a rady, které si Jestřáb s Rybářkou
během dne vyslechli, je nedokázaly dostatečně připravit
na realitu volební agitace v terénu. Adamant vyrazil časně dopoledne. Měl s sebou Medleyho, Danielu, Jestřába a Rybářku spolu s menší armádou žoldnéřů, stoupenců a pisatelů projevů. Přítomnost žoldáků se Jestřába trochu dotkla - zdálo se mu, že tím Adamant dává najevo obavy, že on a Rybářka mu nejsou schopni zajistit bezpečnost sami. Ale jakmile se dostali do ulic, obklopil je dav tak hustý a hlučný, že jen žoldnéři mohli Adamanta zachránit před ušlapáním. Jestřáb a Rybářka se spokojili s tím, že každý z nich šel Adamantovi po jedné straně a vrhali zlé pohledy nu každého, kdo se přiblížil příliš blízko.

V kolotoči ulic, davů a projevů jim dopoledne rychle
uběhlo. Adamant kráčel od sálu k sálu, od jednoho veřejného shromaždiště či náměstí k druhému, všude dlouho řečnil a přiváděl davy do horečnaté extáze, zaséval žhavou touhu hlasovat pro reformu a doufal, že jim vydrží alespoň do večera, kdy dojde k vlastním volbám. Adamantovi stoupenci rozdávali mince plnými hrstmi každému, kdo byl dost chytrý a nastavil prázdnou dlaň, a pivo teklo plným proudem. Pisatelé měli plné ruce práce s upravováním projevů tak, aby vyhovovaly konkrétním oblastem, a často vrazili Adamantovi do rukou čerstvě dopsaný projev až těsně před tím, než měl promluvit. Přesto se mu nějakým způsobem vždy podařilo naučit se jej včas a sypal ze sebe jednotlivé věty tak, jako by ho právě napadly. Na Jestřába to udělalo mocný dojem. A ačkoliv byly Adamantovy projevy pečlivě připravené a on sám to s lidmi uměl,
kdykoliv promluvil, sálala z něj obrovská upřímnost a dav to poznal. Věřil ve svou věc a přenesl svou víru na lidi.

V úhoří ulici narazili na majitele domu, který svým
nájemníkům pod hrozbou vystěhování diktoval, jak mají
hlasovat. Adamant přednesl půlhodinový projev o bezcharakterních utlačovatelích a o výhodách tajného hlasování a Rybářka vyrazila majiteli domu několik zubů. Nedaleko odtud, v Pekařské ulici, nasadil Hardcastle magicky vylepšeného Adamantova dvojníka, aby pronášel výroky a projevy, které by poškodily reformu. Měl smůlu, že se příliš zamiloval do zvuku svého hlasu a neopustil své místo dostatečně rychle. Adamantovi žoldnéři se postarali o dvojníkovu ochranku a Jestřáb s Rybářkou ho dostihli dřív, než stačil uběhnout byť jen několik kroků. Adamant přednesl strhující projev o nutnosti postavit špinavé triky v politice mimo zákon a Jestřáb s Rybářkou střídavě dloubali dvojníka do žeber, dokud nepřiznal, kdo ho najal.

Pak se na Adamanta přilepila tlupa ošuntěle oděných
individuí a doprovázela ho z místa na místo. Vykřikovali
drzé otázky a vůbec se mu snažili jeho projevy co nejvíce
znepříjemnit, ale Adamant je ignoroval. Jestřáb a Rybářka se na ně dívali se stále rostoucí nevolí. Jako první si varovných příznaků všiml Medley.

„To jsou novináři," vysvětlil jim rychle. „Prosím, neubližujte jim."

„Netlučeme každého, kdo se nám nelíbí," řekla Rybářka.

„Samozřejmě, že ne," usmál se Medley. „Jen to tak vypadá. Podívejte se, potřebujeme mít tisk na své straně. Dva hlavní deníky jsou možná psány šlechtou a pro šlechtu a pro vyšší střední vrstvy, ale i tihle lidé mají volební právo, a navíc mají i mocný vliv na to, jak budou hlasovat ostatní. Máme štěstí, že Hardcastle vždycky tisk nenáviděl a nijak se s tím netajil. Takže se musíme snažit, abychom vypadali co nejlépe, protože až to vyjde v novinách, bude to další hřebík do Hardcastleovy rakve. A kromě toho, značná část těch novinářů je na volné noze a přispívá do bulvárních plátků. V žádném případě si je nechceme popudit."

Adamant právě skončil svůj projev o otevření malé nemocnice pro chudé a potřebné a dav odpověděl bouřlivým potleskem. Nato Adamant formálně prohlásil nemocnici za otevřenou, přestřihl sametovou pásku, jejíž účel zůstal Jestřábovi naprostou záhadou, a dav začal znovu šílet. Jestřáb dospěl k přesvědčení, že politice nikdy rozumět nebude. Mohutný a svalnatý provokatér v doprovodu dvou žoldnéřů v plné zbroji se prodral až k samému okraji davu. Začal Adamanta urážet hlasitým a velmi nevybíravým způsobem. Dav znepokojeně zahučel, ale dva ozbrojenci budili značný respekt a nikdo si nedovolil postavit se jim otevřeně. Adamantovým žoldnéřům se do davu příliš nechtělo z obavy, aby nevyvolali paniku. Jestřáb s Rybářkou si vyměnili pohledy a tasili zbraně. Boj netrval ani minutu a provokatér zůstal sám. Náhle už nevypadal tak sebejistě a nešťastně hleděl na Rybářčin meč, který se mu houpal před nosem.

„Být tebou," poradil mu Jestřáb, „okamžitě bych zmizel. Jinak ti Rybářka ukáže jeden trik, kterým často baví společnost na večírcích. A my opravdu nemáme čas vytírat potom tu krev."

Provokatér krátce pohlédl na dvě mrtvoly u svých nohou, nasucho polkl a zmizel zpátky v davu. Lidé ho nechali jít, protože chtěli využít šance položit Adamantovi několik otázek, dokud k tomu měli příležitost. Většina jejich dotazů se týkala kanalizace nebo spíš skutečnosti, že žádná není, ale celkem se dalo říct, že dav byl v dobré náladě. Poté, co viděli, jak byli Hardcastleovi muži zahnáni na útěk, bylo jim málem do zpěvu. Adamant zodpověděl jejich otázky věcně a promyšleně, s právě takovou mírou odbornosti, aby se dav dobře bavil a aby neuhasí plamen, který se v nich pokoušel rozdmýchat.

Jestřáb se opřel o blízkou zeď a sledoval situaci před sebou. Zdálo se, že je všechno v pořádku. Dav byl klidný a zdálo se, že žádní další Hardcastleovi muži v něm už nejsou. Jestřáb spokojeně přikývl a využil příležitosti ke krátkému odpočinku. Jejich volební pouť ulicemi byla už teď náročná a únavná a pořád ještě měli mnoho míst před sebou. Rozhlédl se kolem sebe, aby se podíval, jak tu námahu snášejí ostatní.

Rybářka vypadala klidně a vyrovnaně, ale tu jen tak něco neporazilo. Adamant byl ve svém živlu a nikdy nevypadal lépe. Naproti tomu Daniela si našla převrácený sud a posadila se. Ve tváři byla bledá a ztrhaná, ramena měla shrbená únavou a třásly se jí ruce. Jestřáb se zamračil. Villiers říkal něco o tom, že byla nemocná...

Rozhodl se, že na ni dohlédne. Pokud brzy nechytí druhý dech, bude ji Rybářka muset doprovodit domů. Poslední věc, kterou teď Adamant potřeboval, byly další starosti.
S Rybářkou bude Daniela v naprostém bezpečí, možná by si mohla s sebou vzít i několik žoldnéřů, jen pro jistotu. Rozhlédl se kolem, aby našel Medleyho a řekl mu, k čemu se rozhodl, a zamrazilo ho v zádech, když si uvědomil, že po něm není ani vidu ani slechu. Rychle se obrátil na Rybářku, ale ta se jen krátce usmála.

„Klid, jen si odskočil do krčmy přes cestu na jedno pivo. Než se hneme dál, bude zpátky. Stárneš, Jestřábe. Dřív by ti něco takového neuniklo."

„Máš pravdu," přikývl. „Až tyhle volby skončí, bude ze mě vetchý stařec."

Hospoda nebyla nijak honosná, dokonce ani na poměry v Horních terasách. Lampy, které ji osvětlovaly, byly natolik začouzené, že ve výčepu panovalo stálé šero, v němž se všechny obrysy rozplývaly do neurčitosti. Většina místních štamgastů to tak měla ráda - koneckonců, ani na ně nebyl pěkný pohled. Byla už to taková čtvrť. Medleymu to nevadilo, ani co by se za nehet vešlo. Tady se poprvé setkal se svou láskou a toto místo pro něj bude už navždy výjimečně. Kývl na netečně se tvářícího výčepního za špinavým barovým pultem a zamířil k soukromým místům v zadní části krčmy. Byla tam, jak slíbila, a čekala na něj.
Jako obvykle se mu při pohledu na ni rozbušilo srdce. Posadil se vedle ní a uchopil ji za ruce. Dlouhou chvíli tak seděli a hleděli si navzájem do očí a Medleymu se zdálo, že dosud nikdy v životě nebyl tak šťastný.

„Nemůžu se zdržet dlouho," řekl nakonec. „Takže, co je to za důležitou věc, že bylo nutné, abych přišel právě dnes? Víš, že tě vždycky rád vidím, ale se všemi Adamantovými lidmi hned za patami..."

Usmála se a stiskla mu ruku. „Vím, odpusť. Ale musela jsem tě vidět. Nevím, kdy se mi zase podaří dostat se ven. Jak pokračuje vaše kampaň?"

„Jde to, jde to. Podívej, nemůžu se zdržet dlouho, nebo mě začnou hledat a přijdou sem. A nemůžeme si dovolit,

aby nás viděli, jak spolu mluvíme.“

„Já vím. Nepochopili by to. Už by nám nedovolili se vídat.“

„To bych nepřipustil,“ řekl Medley. „Nic na světě pro mě nemá větší cenu než ty.“

„Říkáš mi ta nejkrásnější slova, jaká jsem kdy slyšela.“

„Miluji tě.“

„A já miluji tebe, Stefane,“ odpověděla Roxana.

Cameron Hardcastle kráčel energicky a cílevědomě Horními terasami a ulice byly lemovány zástupy lidí, kteří přišli, jen aby ho viděli procházet. Neustále ho obklopovali ozbrojení žoldnéři, kteří dávali pozor, aby si davy udržovaly uctivý odstup. Místy se z davu přihlížejících ozval potlesk, ale skoro nikdo nejásal. Prapory, které dal vyvěsit, visely v naprostém bezvětří jaksi zplihle, a přestože jeho lidé rozdali transparenty a vlajky konzervativní strany po celých tuctech v dostatečném předstihu, mával jimi jen málokdo. Kdyby jeho stoupenci nezpívali za pochodu volební písně, panovalo by v ulicích trapné ticho. Hardcastle se škrobeně pousmál. To se brzy změní. Jako vždy, když začal mluvit.

Jillian mlčky spěchala za ním s očima sklopenýma jako obvykle. Hardcastle by ji s radostí nechal někde vzadu, ale to by bylo politicky nepřijatelné. Silné manželství a stabilní rodina byly ústřední zásady volebního programu konzervativců, takže se se svou ženou na veřejnosti ukazovat prostě musel. Očekávalo se to od něj. A nebylo třeba se obávat, že by mu udělala ostudu. Neodvážila by se.

Čaroděj Vlk kráčel několik kroků za nimi, převlečený za žoldnéře. Nemohl si dovolit, aby někdo na veřejnosti poznal, že je Hardcastleův čaroděj. Za prvé by to popudilo lid. Veřejnost neměla důvěru v magii ani v ty, kdo s ní byli nějak spojeni. Většinou oprávněně. Za druhé, jeho činnost zde byla protizákonná. A za třetí, pro mnohé by byl příliš velkým pokušením. Měla na něj spadeno velká spousta lidí. Ale z těhož důvodu nemohl nechat Hardcastlea, aby vyšel do ulic bez ochrany. Jeho smrt si přálo snad ještě víc lidí. A tak se veliký čaroděj Vlk plahočil ulicemi v Hardcastleově stínu a nesnesitelně se potil ve vojenské drátěné košili. A stejně tam musel být. Bez něj by Hardcastleovy projevy nebyly ani zdaleka tak působivé.

Hardcastle sám byl v překvapivě dobré náladě. Jeho projevy zatím vycházely velmi dobře a podle prvních zpráv jeho žoldnéři vítězili prakticky v každém střetu s Adamantovými. Došel k tribuně, kterou pro něj jeho lidé postavili, a vystoupil po schůdcích nahoru. Jillian jej následovala, postavila se po jeho boku a bezvýrazně se usmála do davu. Volební píseň se chýlila ke konci, lidé mu provolávali slávu a přitom jedním okem pošilhávali po jeho žoldnéřích. Hardcastle pozvedl paže, aby si zjednal ticho, a nacpaná ulice v mžiku zmlkla. Začal řečnit a dav ho upřeně sledoval. Nemohl od něj oči odtrhnout. Brzy dav zachvátila vlna jakési euforie, lidé stále častěji propukali v nadšený křik a jásali na konci každé věty. Než jeho projev skončil, patřil mu dav do posledního muže. Mohl by jim rozkázat, aby vytáhli do bitvy nazí a neozbrojení, a poslechli by ho. Hardcastle se usmíval nad jásajícím davem a vychutnával si moc, kterou nad ním získal.

Na jedné straně zástupu to trochu zašumělo, když si někdo začal razit cestu davem směrem k Hardcastleovi. Politik ztuhl, ale pak se trochu uvolnil, když poznal Roxanu. Rychlým gestem ji vybídl, ať vystoupí k němu na tribunu.

„Začínal jsem se po tobě shánět,“ řekl tiše a stále vrhal do davu jeden úsměv za druhým. „Kde jsi byla?“

„Pracovní záležitost,“ odpověděla Roxana.

„Myslím, že bych tě mohl docela dobře představit, když už jsi tady.“ Hardcastle se jí elegantně uklonil, jako by ji byl očekával, a pak si znovu sjednal klid. „Přátelé, chci vám představit nejnovější přírůstek do našich řad, proslavenou bojovnici Roxanu. Jsem si jist, že její skvělá pověst je vám všem dobře známa!“

Odmlčel se, aby udělal pauzu pro jásot, žádný se však

neozval. V davu to znechuceně zašumělo. „Skvěle," ozval se něčí anonymní hlas, „pošlete někdo pro hasiče, dokud je ještě čas."

Jeden ze žoldáků rychle přikročil, aby ho umlčel úderem okované pěsti do ledvin, ale co bylo řečeno, už nikdo vzít zpátky nemohl. Nálada davu se rychle změnila. Většina lidí o Roxaně slyšela, a ačkoliv na ně nepochybně udělala mocný dojem, působila jim zároveň velké starosti. Pokud je rovnou neděsila. Její pověst ji spolehlivě předcházela. Přehlédla dav s pozdviženým obočím, ale měla dost rozumu, aby se neusmívala. Vlk se nenápadně rozhlédl kolem a zhodnotil náladu davu. A to, co zjistil, se mu ani trochu nelíbilo. Euforie, která tu ještě před chvilí panovala, zmizela beze stopy jako mávnutím kouzelného proutku. Vlk pokrčil rameny. Takže někdy příště. Nenápadně se přiblížil až k tribuně a vzhlédl nahoru k Hardcastleovi.

„Myslím, že bychom měli raději jít, Camerone. A pro příště bude moudřejší držet Roxanu stranou."

Hardcastle mlčky přikývl. Otočil se, aby vydal povel k odchodu, ale dav najednou propadl šílenství. Všichni začali ječet, křičet a kopat kolem sebe. Pak se rozprchli všemi směry tak rychle, jak jim jen nohy stačily. Hardcastle se nechápavě rozhlížel, tvářil se rozzuřeně a zmateně zároveň. Pak si všiml krys, které lezly mezi lidmi v davu. Byly to celé stovky krys všech druhů a velikostí. Některé měly ještě hladkou zplihlou srst lesknoucí se slizem ze stoky. Pobíhaly sem a tam a zuřivě kousaly do všeho, co se přiblížilo na dosah jejich zubů. Hardcastle zrudl v obličeji a sevřel ruce v pěst. Existovalo jen jediné vysvětlení pro to, jak se mohlo najednou tolik krys objevit ve stejnou dobu na jednom místě. Magie. Nějaký čaroděj je musel teleportovat do davu. Adamantův čaroděj...

Vlk se prodral směrem k lešení. „Musíme odtud zmizet, Camerone. Je jich příliš mnoho! Nemůžu s tím nic udělat!" Hardcastle prkenně přikývl a dal znamení svým žoldnéřům, aby mu uvolnili cestu šílícím davem. Sestupoval z tribuny s Jillian a Roxanou v zádech a přitom jím zmítaly vlny nekontrolovatelného hněvu. Ať tak či tak, za tuhle urážku mu Adamant zaplatí... za každou cenu.

Když Hardcastle dorazil na další shromaždiště, zjistil, že se dav už sešel a že naslouchá někomu jinému. Zarazil svůj doprovod a divoce posunkem přivolal jednoho ze svých důstojníků.

„Mám dojem, že jste mi hlásili, že jste tuhle oblast od reformistů vyčistili."

„To ano, pane. Já tomu nerozumím. Moji muži byli skutečně důkladní. Nechal jsem tady svoje lidi s přísným příkazem nepouštět sem žádné další řečníky. Jestli dovolíte, pane, půjdu a podívám se, co se děje."

Pohybem ruky k sobě zavolal půl tuctu svých žoldnéřů. Ti tasili meče a následovali jej do davu. Náhle se Vlk po Hardcastleově boku zachvěl.

„Máme tu problém, Camerone. Hodně ošklivý problém."

Hardcastle se temně pousmál. „Moji lidé se o to postarají."

„Myslím, že ne," zavrtěl hlavou Vlk. „Tentokrát ne. Cítím tu moc a nelíbí se mi. Je to stará magie, divoká magie."

Hardcastle se netrpělivě zamračil, otočil se k němu a probodl ho pohledem. „O čem to, u všech čertů, mluvíš, Vlku?"

Čaroděj se zahleděl na muže, který k davu promlouval, a Hardcastle neochotně pohlédl tímtěž směrem. Ten muž byl vysoký, vyzáblý a zahalený do šedého odřeného pláště, který zjevně už ledacos pamatoval. Byl od Hardcastlea příliš daleko, takže neslyšel, co říká, ale o účinku, který jeho slova na zástup měla, se nedalo pochybovat. Mohli na něm oči nechat. A přece nebylo slyšet žádný jásot ani potlesk, který vždy provázel Hardcastleovy projevy. Dav byl takřka až nepřirozeně ztichlý a naprosto pohlcený řečníkovými slovy. Náhle si Hardcastle uvědomil, že žoldnéři, které poslal do davu, se nevrátili. Rychle se rozhlédl kolem sebe, ale nikde po nich nebylo ani stopy. Ozvalo se tiché zasvištění

kovu na kůži, jak Roxana tasila meč z pochvy.

„Jsou pryč nějak dlouho," zašeptala. „Mám je jít hledat?"

„Ne, sama ne." řekl Hardcastle. „Jillian, ty zůstaneš tady
s mými lidmi. Vlku, ty a Roxana půjdete se mnou. Podíváme se trochu blíže na tenhle... fenomén."

Kývl na dva ze svých žoldnéřů a ti mu začali klestit
cestu napříč davem. Do zástupu se vmísilo ještě několik
žoldnéřů, kteří kryli záda Hardcastleovi a jeho skupině.
Nikdo z davu jim nevěnoval sebemenší pozornost a dál
upírali strnulý pohled na vyzáblou postavu stojící na tribuně. Na mé tribuně, pomyslel si Hardcastle rozmrzele. Po žádném ze zmizelých žoldnéřů nebylo stále ani stopy.

„Jsem Pán propastí," řekl Šedý závoj. Oči měl strnulé
a široce otevřené a ve tváři měl výraz studeného a děsivého údivu. „Dal mi moc, jakou si nedokážete ani představit, a dá ji také vám. Stačí jen přijít a sklonit se před ním a on vás učiní pány lidstva. Je prastarý a velkolepý, starší než sám lidský rod a jeho čas znovu nadchází."

Hardcastle se zamračil a rozhlédl se. Ten šedivý panák
neříkal nic nového, a být to na Ulici bohů, nikomu by nestál za pozornost. Tak proč byli všichni tak uchváceni?
Proč se z davu neozvali žádní provokatéři? Zamumlal několik rozkazů nejbližšímu žoldnéři, který přikývl a vydal se zpátky skrz dav, aby předal instrukce ostatním. Brzy nato se do ticha začaly ozývat posměšné výkřiky, urážky a pískání a dav znervózněl.

Šedý závoj se pomalu otočil a pohlédl na posměváčky
a mnohým žoldnéřům se zachvěl hlas. Závoj přestal řečnit a pozvedl ruce nad hlavu. Den náhle potemněl. Hardcastle zvedl oči a spatřil, že se nebe černá těžkými, zlověstnými mraky, které zakryly slunce a vrhly na zástup temný stín. Hardcastle znejistěl. Mohl by přísahat, že ještě před chvílí bylo nebe jako vymetené. Znovu stočil pohled na šedou postavu, právě včas, aby zahlédl, jak z nebe sjel blesk přímo do jejích vzpažených rukou. Čarodějovy ruce vzplály zlověstným světlem a přeskočil mezi nimi praskavý výboj. Pak z nich vyšlehl oslnivý záblesk, který srazil k zemi všechny Hardcastleovy muže, kteří volali posměšné poznámky. Dav vykřikl hrůzou a ucouvl o několik kroků zpátky, protože zasažení žoldnéři vzplál a padli mrtví k zemi. Vzduchem zavanul zápach spáleného masa, ale lidé, místo toho, aby se rozprchli, zůstávali na svým místech, zcela v moci Závojovy vůle. Čaroděj nechal své ruce poklesnout a nebe se znovu začalo rozjasňovat.

Závoj se usmál na Hardcastlea a upřel na něj vyzývavý
a zneklidňující pohled. „Co byste ještě chtěli, abych udělal? Mám přivolat déšť nebo rozpoutat uragán? Mám naplnit vaše plíce vodou nebo vám uvařit krev v žilách?
Nebo snad mám uzdravovat nemocné a křísit mrtvé? Mohu udělat všechny tyhle věci a ještě mnoho dalších. Pán propastí mi dal moc, která daleko přesahuje vaši ubohou představivost."

„Mám ho zabít?" zeptala se Roxana.

„Neušla bys ani pár kroků," sykl Vlk. „Camerone, já
to s ním vyřídím."

„Udělej to," řekl Hardcastle. „Nikdo nebude vraždit
moje lidi a věřit, že mu to projde."

„Neměl bych o nic větší šanci než Roxana," řekl Vlk.
„Říkal jsem ti, že v něm sídlí divoká magie."

„Tak co budeme dělat?" řekl Hardcastle.

„Když budeme mít štěstí, dohodneme se s ním."

Vlk prošel mlčícím davem a zamířil k tribuně. Chvíli
se Šedým závojem o něčem mluvil, pak se mu uklonil
a vrátil se k Hardcastleovi a Roxaně. Dával si záležet, aby výraz jeho tváře zůstával neproniknutelný, přesto ale byl smrtelně bledý a po čele mu stékaly stružky studeného
potu.

„Tak co?" zeptal se Hardcastle.

„Souhlasil, že se s námi setká osobně," odpověděl Vlk.
„Myslím, že se dohodneme."

„Kdo to u všech čertů je? A co to žvanil za nesmysly
o Pánu propastí? Nikdy jsem o nikom takovém neslyšel."

„Není divu," řekl čaroděj. „Je to velmi staré jméno.
Možná ti řekne víc jméno Odpornost."

Hardcastle si ho ostře změřil. „Odpornost byla zničena.
To ví každý školák. Její chrám v Ulici bohů je opuštěný
už stovky let."

„Není pochyb, že se vrátila. Není tak mocná, jako byla
kdysi, protože to by neměl zapotřebí se s námi vůbec bavit."

Hardcastle přikývl, na tomhle poli byl jako doma.
„Dobře, co chce?"

„Právě tohle budeme muset prodiskutovat." Vlk se na
Hardcastlea tvrdě podíval. „Camerone, budeme ho muset
získat na svou stranu. Za každou cenu. Se svou mocí by
nám mohl naservírovat volby na stříbrném podnosu."

„A co když bude cena příliš vysoká?" řekla Roxana.

„Žádná cena není příliš vysoká," řekl Hardcastle.

HARLEKÝN A OSTATNÍ
JSOUCNA

Oblečen do černobíle kostkovaného kostýmu, s bílou tváří klauna a maskou domina, Harlekýn tančí
na Ulici bohů. Nevrhá žádný stín a jeho oči nikdy
nikdo neviděl. Tančí s velkolepou lehkostí a půvabem
a provádí nádherné piruety v rytmu hudby, kterou slyší
pouze on. A nikdy nepřestane.

Ráno, v poledne i v noci Harlekýn tančí na Ulici bohů.

Každý potřebuje něco, v co by věřil. Lidé potřebují pocit,
že jsou v bezpečí, že je někdo chrání a že na nich někomu
záleží. Ta potřeba je tak naléhavá, že jsou ochotni se vzdát čehokoliv a všeho už jen pro mlhavý příslib. Platili by zlatem, poslušností a utrpením nebo čímkoliv jiným, co má nějakou tržní hodnotu. Proto je náboženství v Havenu tak výhodným obchodním artiklem.

V samém středu města, v centru hustě obydlené oblasti,
leží Ulice bohů. Stojí tu vedle sebe tucty různých kostelů
a chrámů a ostentativně se navzájem ignorují. Pak jsou
zde menší a důvěrnější místa, kde se scházejí přívrženci
méně známých nebo pochybnějších náboženství a kde se
ve většině případů platí tvrdě a na dřevo. A nakonec jsou
zde pouliční kazatelé. Nikdo neví, odkud přicházejí nebo
kam jdou, ale každý den jich Ulici bohů lemují celé stovky a zvěstuji Slovo každému, kdo je ochoten naslouchat.

V Ulici bohů nejsou nikdy žádné potíže. Za prvé, Jsoucnům by se to nelíbilo a za druhé to neprospívá obchodu. Obyvatelé Havenu pevně věří, že na zisk má právo každý člověk.

A prorok.

Jestřáb a Rybářka, kteří provázeli Adamanta do Ulice
bohů, si je zvědavě prohlíželi. O téhle části Havenu toho
nevěděli mnoho, ale věděli dost, aby si dávali dobrý pozor.
Na Ulici bohů se mohlo přihodit cokoliv. Nebylo to poprvé, co si Jestřáb pomyslel, zda bylo rozumné vypravit se sem

bez žoldnéřů, ale Adamant na tom trval. Nesměli s ním jít ani jeho stoupenci. Zůstali s ním jen Medley, Daniela a jeho osobní stráž.

Jsme zde, abychom požádali o laskavost, vysvětlil mu Adamant. To znamená, že přicházíme jako prosebníci a ne v čele soukromé armády.

Kromě toho, řekl Medley, jsme tady, abychom uzavírali dohody. Žádné svědky nemůžeme potřebovat.

Ulice samotná byla příšerná směsice. Nejrůznější chrámy a kostely se ostře lišily velikostí, tvarem i architektonickými styly. Budovy postavené podle vkusu jednoho století stály vedle budov podle gusta a nevkusu století dalších. Vzduch naplňovalo žalostně kvílení pouličních kazatelů a všude hlučně zněly zvony, činely, zvířecí rohy a hlas zástupů, zpívajících chvalozpěvy a lkajících prosby. Ulice sama vedla tak daleko, kam až Jestřáb dohlédl, a zamrazilo ho v zádech, když si uvědomil, že je podstatně delší, než udávaly oficiální mapy. Podělil se o svůj postřeh s Medleym a ten jen pokrčil rameny.

„Ulice je právě tak dlouhá, aby se do ni všechno vešlo. Všude kolem je na sebe namačkáno tolik kouzel a magie a Jsoucen moci, že se není co divit, že se tady čas od času dějí podivné věci."

„Máte pravdu", řekl Jestřáb a se zaujetím pozoroval, jak si pouliční kazatel propichuje kovovou jehlou maso na těle. Nedal najevo žádnou známku bolesti a z rány mu nevytekla ani kapka krve. Další kazatel se polil olejem a zapálil. Počkal, dokud oheň nedohoří, a pak to udělal znovu.

„Nevšímejte si jich," řekl Adamant, „jsou to exhibicionisté. Tady takové divadýlko nemůže nikoho zaujmout."

Podíval se nedočkavě na Medleyho. „Jaké jsou nejnovější zprávy, Stefane?"

Medley si urovnal hromadu papírů se zprávami o vývoji denních událostí, které mu doručili poslíčkově. „Není to zase až tak špatné. Hardcastleovi žoldnéři zametají s těmi našimi, kdykoliv na ně narazí, ale nemohou být všude najednou. Všechny serióznější předvolební průzkumy ukazují, že držíme krok s Hardcastlem, což je zatraceně dobrá zpráva vzhledem k tomu, že kampaň sotva začala. V průběhu dne se to může dokonce ještě zlepšit. Počkáme, až vyprchá alkoholické opojení a dojdou peníze na úplatky, a pak se uvidí, kolik voličů si konzervativci doopravdy koupili...

Mortis je pořád v jednom kole. Podle všeho rozehnal několik shromáždění organizovaných konzervativci tak, že do davu teleportoval hejna krys. Zdá se, že mu jeho smrt velmi vytříbila smysl pro humor.

Pokud jde o ostatní kandidáty: Generál Longarm pronesl několik strhujících projevů. Zdá se, že si získal hodně přívrženců mezi členy Městské hlídky. Megan CTBrien se nehýbe z místa. Dokonce ani jeho straničtí kolegové nevěří, že by mohl vyhrát. A lord Arthur Sinclair byl naposledy spatřen, jak pořádá divokou pitku v hotelu U Chromé pumy a zpíjí se do němoty. Žádné překvapení."

Chvíli šli dál mlčky. Na Ulici bohů kolísal i sám čas, takže místy šli za světla a místy jim na cestu svítil měsíc. Chvíli jemně sněžilo a z nebe pršely žáby, pak zase hvězdy na nebi svým svitem zastínily slunce. Chrlice ronily krvavé slzy a sochy se neklidně vrtěly na svých podstavcích. Jednou se Jestřáb podíval dolů do boční ulice a uviděl kostlivce držícího pohromadě díky měděnému drátu, jak znovu a znovu tluče lebkou proti kamenné zdi. Chvíli Adamantovu skupinu sledovalo hejno hořících ptáků, kteří pronikavě zpívali v jazyce, jejž Jestřáb nedokázal zařadit. Adamant se za všech okolnosti díval vždy přímo před sebe a ignoroval vše kolem. Po chvíli se Jestřáb a Rybářka přišli na to, že je to tak lepši.

„Kolik božstev tu vlastně je?" zeptala se nakonec Rybářka.

To nikdo neví," odpověděl Medley. „Jejich počet se neustále mění. Pro každého se tu něco najde."

„V co věříte vy?" zeptal se Jestřáb Adamanta.

Adamant pokrčil rameny. „Byl jsem vychován v ortodoxním Bratrstvu oceli. Mám za to, že jsem stále věřící. Vyhovují mě pragmatické povaze a na rozdíl od většiny církví mě pořád neobtěžují kvůli sponzorským darům.“

„Je to tak,“ řekl Medley, „když jedenkrát za rok zaplatíte desátky a jedenkrát za měsíc se ukážete na schůzi, nejspíš vám dají pokoj. A patřit do téhle církve se opravdu vyplatí. Skrz Bratrstvo se dají získat velice užitečné kontakty.“

„Povězte mi něco o Bratrstvu,“ řekl Jestřáb, „Isobel ani já s nimi do styku moc nepřijdeme a na severu, kde jsme vyrostli, příliš známí nejsou.“

„Jsou vcelku dost přímí,“ řekl Adamant. „Je to částečně militantní, částečně mystická organizace založená na víře v bojujícího člověka. Původně to bylo náboženství válečníků, ale od té doby dost rozšířili své pole působnosti. Uctívali chladné zbraně všech druhů a učili, že všichni muži, kteří prošli bojovým výcvikem, si jsou rovni. Je to mimořádně prakticky založené náboženství.“

„To ano,“ přikývl Medley. „A jestli získáme jejich podporu, bude nás volit každý ozbrojenec v Horních terasách.“

„Myslela jsem, že takový Hardcastle pro ně bude mnohem zajímavější,“ namítla Rybářka.

„Za normálních okolností by tomu tak bylo,“ přisvědčil Adamant. „Ale naštěstí pro nás Hardcastle nejen že neplatil své povinné každoroční desátky, ale ještě měl tu drzost, že na území, které spadá pod jeho správu, vymáhá na Bratrstvu zvláštní daň. A navíc, nedávno se dvě frakce nepohodly, do jaké míry by se Bratrstvo mělo politicky angažovat. Nová militantní odnož už má jedno křeslo v radě: Doliny.

V Horních terasách za ně kandiduje generál Longarm. Jdeme navštívit vrchního velitele ortodoxní frakce a uvidíme, zda pro sebe dokážeme získat nějakou podporu, jako součást jejich zápasu s militanty.“

„Skvěle,“ řekla Rybářka. „Přesně tohle nám tu chybělo. Další komplikace.“

Adamant se podíval na Jestřába. „A co vy kapitáne?

V co věříte vy?“

„Já věřím v peníze na dřevo, studené pivo a sekeru s dobrým ostřím.“ Chvíli šli mlčky a pak Jestřáb pokračoval. „Byl jsem vychován jako křesťan, ale to už je dávno.“

„Křesťan?“ Daniela zvedla namalovaně obočí. „Nu, na světě nejspíš musí být všechny druhy lidí.“

„Za kým vlastně jdeme?“ zeptala se Rybářka, aby změnila téma hovoru.

„Je tady jen několik Jsoucen, jež s námi budou mluvit,“ řekl Adamant. „Většina z nich se odmítá plést do havenské komunální politiky.“

„Proč?“ zeptal se Jestřáb.

„Protože kdyby to udělalo jedno z nich, přidala by se i ostatní a zanedlouho budeme mít na krku válku bohů. To nechce nikdo a nejméně ze všech Jsoucna sama. Daří se jim tu dobře a žádné nechce narušit rovnováhu. Je zde ale několik Jsoucen, jež si vyvinula smysl pro více či méně očividné tahání za nitky. Vtip spočívá v tom oslovit je dříve, než to udělá Hardcastle. Myslím, že začneme s Mluvícím kamenem.“

Ukázalo se, že Mluvící kámen je obrovský, rozeklaný žulový blok, ošlehaný větrem a zvětralý tak, že postrádal jakýkoliv tvar či podobu. Po celou dobu Adamantovy návštěvy ho prostě oblečení mniši střežili s tasenými meči. Po tom všem, co Jestřáb na Ulici bohů viděl, byl pro něho Mluvící kámen zklamáním. Ze všech sil se snažil vycítit nějakou posvátnou atmosféru nebo mystickou auru, ale Kámen mu připadal jako obyčejný balvan, který se v ničem nelišil od kteréhokoliv jiného kusu skály. Adamant na Kámen nějakou dobu mluvil, ale pokud mu něco řekl také Kámen sám. Jestřáb to neslyšel. Adamant se netvářil ani potěšeně ani zklamaně, a pokud se během své návštěvy něco dozvěděl, nechal si to pro sebe.

Madona mučedníků měla špatnou pověst. Její chrám stál trochu stranou ode všeho ruchu, který na Ulici bohů panoval. Na budově nebyly žádné nápisy, které by sdělovaly, co se v objektu nachází. Kdo sem potřeboval najít cestu, ten však nikdy nezabloudil. K Madoniným dveřím proudily nepřetržitě zástupy prosebníků, lidé ztracení a osamocení, zlomeni a zrazení. Přicházeli k Madoně s těžkými srdci a ona jim poskytovala, oč žádali: konec jejich utrpení. Po své smrti vstali z mrtvých a zůstali jejími služebníky tak dlouho, dokud je nepropustila. Někteří ji nazývali bohem a jiní ďáblem. Na Ulici bohů v tom často nebyl příliš velký rozdíl.

Ukázalo se, že Madona samotná byla prostá, příjemná žena, oblečená do pestrobarevného roucha. Vedle sebe měla podnos s nechutně vyhlížejícími sladkými likéry a po celou dobu jejich návštěvy jeden z nich hlasitě usrkávala. Jim nenabídla, čemuž byl Jestřáb upřímně rád. Její komnatou se z neznámých důvodů neustále šourali mrtví muži i ženy. Jejich tváře byly ochablé a bezvýrazné, ale jednou nebo dvakrát se Jestřábovi zdálo, že v nich postřehl náhlý záblesk prokletí či utrpení. Jeho ruka neustále spočívala na sekeře a oko na nejbližším východu.

Adamant a Madona uzavřeli dohodu. V případě, že odepře svou podporu bratrům DeWittovým, povolí Adamant Madoně přístup do nemocnic v Horních terasách. Nebylo to tak vypočítavé gesto, jak se zdálo. Madoně její přirozenost nedovolovala vzít si někoho, kdo si to nepřál ze své svobodné vůle, a v každé nemocnici se našel někdo, kdo uvítal smrt jako vykoupení od bolesti. Ale i tak... Jestřáb si Adamanta pozorně prohlížel. Od počátku tohoto politika podezíral z nelítostných sklonů. Když odcházeli, vyhledal očima Medleyho, ale poradce jen pokrčil rameny.

La Belle Dáma Du Rocher, Krásná dáma z útesů, se s nimi odmítla setkat. Stejně tak Soror Mariům, Sestra moře. Obě byly staré patronky Havenu a Adamant byl viditelně zklamán. Stejně každé z nich pro všechny případy přinesl oběť.

Oběšenec byl zdvořilý, ale neřekl jim nic určitého. Plačící mršina byla příliš drahá a odpověď Popínavé fialky nedávala vůbec žádný smysl. A tak to bylo se vším na Ulici bohů. Ani těch několik málo Jsoucen, která se uvolila s Adamantem setkat, jeho problémy obvykle vůbec nezajímaly. Měla své vlastní aféry a vedla své vlastní krevní msty. Adamant zůstal i přesto klidný a zdvořilý, zatímco Jestřáb nepouštěl topůrko sekery ani na okamžik z ruky.

Jsoucna sama byla dost zneklidňující, ale z jejich stoupenců mu šel mráz po zádech. Všichni měli tentýž prázdný a strnulý pohled fanatiků.

A na konec, když už navštívili všechna Jsoucna, zavedl Adamant svůj doprovod k Bratrstvu oceli. Jejich hlavní velitelství vypadalo spíš jako hala než jako chrám. Jeho kamenné zdi zdobené dřevoryty vyšly z módy teprve před několika stovkami let, takže chrám v porovnání s ostatními stavbami na Ulici bohů působil takřka moderním dojmem. Vchod do budovy hlídala ozbrojená stráž, ale když poznala Adamanta, uctivě mu ustoupila z cesty. Jestřáb se na něj ostře podíval.

„Vy tady nejste jen náhodný návštěvník, že?“

„Už jsem měl s Bratrstvem co do činění,“ řekl Adamant. „Tak jako každý politik.“

Zjizvený ozbrojenec v nablýskané kroužkové zbroji je vedl labyrintem rozlehlých chodeb a nakonec je zanechal v impozantní knihovně. Rybářka si našla nejpohodlnější křeslo, usadila se do něj a s úlevným povzdechem si natáhla své dlouhé nohy. Jestřáb byl v pokušení učinit totéž. Nohy ho nesnesitelně bolely. Ale všechny jeho instinkty ho nabádaly k opatrnosti. Každý, koho na velitelství viděli, měl u pasu meč a vypadal, že ho nemá jen na ozdobu. Kdyby je náhodou Hardcastle předběhl a dohodl se s Bratrstvem dříve než oni, mohla by cesta ven z velitelství být podstatně obtížnější než cesta dovnitř. Usadil se na opěradle Rybářčina křesla a upřel na Adamanta pevný pohled.

„Dobrá, pane Adamante. Na koho zde čekáme?“

„Na Jeremiáše Rukkera, to je zdejší velitel. Není to špatný chlap, dá se s ním mluvit.“

„Co si myslí o reformě?“

„Nezajímá ho ani, co by se za nehet vešlo. Podle něj jsme jeden jako druhý. Oficiálně je Bratrstvo nad politiku

povzneseno. Vlastně budou pracovat pro kohokoliv, pokud se to udrží v tajnosti a dostanou dobře zaplaceno. A Bratrstvo není nijak levné.“

„Řekněte mi něco o tom Bratrstvu,“ řekla Rybářka. „Jak velký vliv v Havenu ve skutečnosti mají.“

„Větší, než byste řekli,“ odvětil Medley. „V podstatě každý muž, který umí zacházet s mečem nebo sekerou, může požádat o členství v Bratrstvu. Jakmile je přijat, může se učit technickým a taktickým dovednostem, které byly nashromážděny během celých staletí, a stát se součástí mystického společenství, jehož členové si mohou být jisti svou věrností k sobě navzájem. Pokud to Bratrstvo vyžaduje, vzepřou se jeho členové jakémukoliv zákonu, vládci nebo náboženství.“

„A Bratři jsou všude,“ dodal Adamant. „V radě, v Městské hlídce i na všech politických úrovních.“

Jestřáb se zamračil. „Jak si tím můžete být tak jistý?“

„Nezapomínejte, že jsme v Havenu. Tady se nic dlouho neutají.“ Adamant se na Jestřába upřeně zadíval. „Mám informace, že se Bratrstvo rozšířilo po celých Dolních královstvích, a proniklo dokonce i mezi královské rádce. Zatím se jim podařilo zabránit čistce prohlášením, že jsou politicky naprosto nestranní, ale jejich nová militantní frakce to může všechno změnit.“

„Tak proč jsme vlastně tady?“ zeptal se Jestřáb. „Proč by mělo ortodoxní Bratrstvo uzavírat dohody s reformisty?“ Pak se náhle zarazil a jeho tvář se rozzářila. „Samozřejmě, teď je pro ně nejdůležitější, aby militanti prohráli volby. V případě Horních teras to znamená, že musejí podpořit buď Hardcastlea, nebo vás a vědí, že Hardcastleovi se nedá důvěřovat. Mám pocit, že už do toho začínám pronikat.“

„Politika je víc než jen být dostatečně cynický,“ ozval se ze ním hluboký, zvučný hlas. Jestřáb se prudce otočil a ruka mu sjela k sekeře u pasu. Ve dveřích do knihovny stál vysoký čtyřicátník impozantní svalnaté postavy a usmíval se. Chvíli počkal, dokud si nebyl jistý, že si ho všichni důkladně prohlédli, a pak vešel do místnosti. Jeho nablýskaná kroužková zbroj se ve světle lamp jasně třpytila a nad levým ramenem mu vyčníval jílec dlouhého meče. Meč, který měl pověšený na zádech, dosahoval málem až k podlaze. Vlasy měl černé jako uhel a jeho ostré klasické rysy byly snad až příliš dokonalé, než aby se dal považovat za přitažlivého. Na tváři mu hrál zářivý úsměv, ale jeho oči byly studené. Jedno s druhým, Jeremiáš vypadal rozhodně víc jako politik než sám Adamant. Jestřáb nabyl dojmu, že kdyby si s ním musel potřást rukou, měl by si potom přepočítat prsty. Varovně na nově příchozího kývl a ten mu věnoval krátký úsměv, než se zdvořile uklonil Adamantovi.

„Jeremiáš Rukker, znovu k vašim službám, pane Adamante. Jsem velmi rád, že vás zde opět vidím. Představíte mi svou společnost?“

„Samozřejmě, veliteli. To je má žena Daniela, mého poradce už znáte a tito dva strážci jsou kapitáni Jestřáb a Rybářka. Možná, že jste o nich už slyšel.“

„Ano,“ přikývl Rukker. „Slyšel jsem o nich.“

Jestřáb postřehl chlad v Rukkerově hlase a zpozorněl. „Máme tu nějaký problém, veliteli?“

„Nemáme,“ řekl Rukker opatrně. „Vaše pověst válečníka vás předchází. Ale vaše žena si také dělá nároky na práva válečníka a to je nepřijatelné.“

Rybářka prudce vyskočila a postavila se vedle Jestřába, ruku volně opřenou o jílec meče. Rukker se vztyčil ve své plné výšce a upřel na ni chladný pohled.

„Ženy nepoužívají zbraně,“ řekl kategoricky. „Nejsou k tomu stvořeny. Nevědí nic o slávě oceli.“

„Máte hezký meč,“ řekla Rybářka uvolněně. „Nechcete

si dát pár kol?“

„Isobel...“ řekl Jestřáb rychle.

„Neboj se, moc ho nepomuchlám. Jen mu vezmu trochu
větru z plachet. Tak co, Rukkere, jdeme na to? Pojedeme
do pěti bodů a dva vám věnuju do začátku. Jen aby se šance trochu vyrovnaly.“

Adamant zíral nejdříve na ni, pak na Jestřába. „Kapitáne, kdyby vám nevadilo...“

„Na mě se nedívejte,“ řekl Jestřáb. „Má svou vlastní
hlavu. Je už taková. Kromě toho, pokud je Rukker natolik hloupý, že ji vezme za slovo, zaslouží si vše, co se mu stane. Být vámi, poslal bych pro doktora. A pro smeták.“

Rukker upřel na Rybářku povýšený pohled. Jeho účinek
však trochu pokazilo, že k ní musel vzhlížet zdola. „Bratři nebojují se ženami,“ řekl chladně. „Není to vhodné.“

„Aha,“ řekla Rybářka. „Jistě.“

Otočila se a znovu se usadila do křesla. Rukker ji ignoroval a znovu se zdvořile naklonil k Jestřábovi.

„Slyšel jsem, že jste během svého posledního případu
pracoval s legendárním Adamem Lovcem, kapitáne Jestřábe. Byl to skvělý muž. Jeho smrt je pro nás všechny obrovskou ztrátou.“

„Není pochyb, že nám bude chybět,“ řekl Jestřáb. „Byl
členem Bratrstva oceli?“

„Samozřejmě. Jako všichni slavní hrdinové. Měl byste
zvážit, zda se k nám sám jednoho dne nepřipojíte. Díky
vašim dovednostem a pověsti byste byl velmi uznávaným
členem.“

„Díky,“ řekl Jestřáb. „Ale nejsem právě společenský
člověk.“

„Neodmítejte nás tak lehkomyslně, kapitáne. Máme co
nabídnout.“

Rukker upřel na Jestřába planoucí pohled a jeho hlas
zněl naléhavě a přesvědčivě.

„Bratrstvo je oddáno slávě oceli. Je symbolem, který
sjednocuje celé lidstvo a umožňuje nastolit pořádek v krutém a necitelném světě. Ocel nám dává vládu nad světem i nad námi samými. Kdo se nauči ovládat své tělo a zbraně, získává kontrolu nad svou mysli a svým osudem.

Přemýšlejte nad tím, co vás můžeme naučit, kapitáne.
Z našich knihoven a od našich instruktorů se můžete naučit každý pohyb, každý trik a každou bojovou techniku, které kdy byly vymyšleny. Naši bojovníci jsou nepřemožitelni a naši válečníci mohou radit králům. My jsme budoucnost, my určujeme, kam se svět bude točit.“

„Díky, ale mám dost starostí s přítomností. Kromě toho
Isobel a já jsme sehraný tým. Pracujeme spolu. Vždycky.“

„Právě proto zůstanete navždy pouhou Městskou hlídkou,“ řekl Rukker. „Škoda, mohl byste to dotáhnout dál, Jestřábe, kdyby nebylo vaší ženy.“

Jestřáb se náhle usmál. „Veliteli, ledacos vám toleruji,
protože jsem zde jako Adamantův host. Ale jestliže ještě
jednou urazíte mou ženu, zpřerážím vám kosti. Nebo ještě lépe. Nechám Isobel, aby to udělala sama. A teď buďte hodný chlapec a pěkně si vyřiďte svou záležitost s Adamantem.“

Rukker zrudl a jeho ruka spočinula na jílci meče nad
jeho ramenem. Než ho však stačil uchopit, byli Jestřáb

a Rybářka už na nohou a se zbraněmi v rukou. Adamant se rychle postavil mezi ně.

„To stačí! Jestřábe, Rybářko, schovejte zbraně. To je rozkaz. Přijměte mou omluvu, veliteli. Měli jsme velmi náročný den a obávám se, že nám chvílemi trochu povolují nervy."

Rukker toporně přikývl a dal ruku pryč z meče. Na tvářích mu hořely velké rudé skvrny, ale když promluvil, jeho hlas byl dokonale klidný. „Samozřejmě, Jamesi. Chápu. Přejděme k obchodu, ano? Co přesně pro vás mohu udělat?"

„Hardcastleovi žoldáci se snaží rozdrtit mou kampaň," řekl Adamant. „Moji lidé se prozatím drží, ale bez ozbrojené podpory dlouho nevydrží. Potřebuji vaši pomoc, Jeremiáši, potřebuji vaše muže."

Rukker zamyšleně sešpulil rty. „Jamesi, víte, že Bratrstvo je nestranné. Jsme nepolitičtí. Musíme být."

„Militanti to vidí jinak."

„Jsou to blázni. Jedině když budeme podporovat stejnou měrou obě strany, nechají nás na pokoji. Ještě nejsme dost silní, abychom si mohli dovolit vystupovat jako samostatná politická síla. Přežíváme, protože jsme užiteční, ale vládnoucí třída by nás zničila v okamžiku, kdy by měla pocit, že jsme nebezpeční. Ne, Jamesi. V minulosti jsme spolupracovali, protože naše záměry byly shodné, ale nemůžeme si dovolit hlásit se otevřeně k vaší straně."

„Nemůžete si dovolit to neudělat," řekl Adamant. „Podle všech zpráv, si Generál Longarm a jeho militanti momentálně vedou velmi dobře. Nemají na to, aby volby vyhráli sami, ale kdyby se spojili s Hardcastlem, vytvořili by neporazitelnou koalici. A Hardcastle je dostatečně zneklidněn mým i jejich úspěchem, takže by s takovým spojením souhlasil."

„To je dobrý argument, Jamesi. Ale ne dost dobrý. Longarm je bezpochyby velmi ambiciózní, ale není tak hloupý, aby uvěřil Hardcastleovým slibům."

„Kdo tu mluvil o důvěře? Zatím se potřebují navzájem, ale jakmile volby skončí, může se stát cokoliv. Kromě toho, Hardcastle se drží u moci díky síle zbraní. Tedy díky síle, kterou by v budoucnosti měl pod kontrolou výlučně generál Longarm... Ale zdá se, že vám uniklo, v čem spočívá pointa, Jeremiáši. Ta pointa zní: Odvážíte se sázet na to, že Longarm s Hardcastlem takovou alianci nevytvoří?"

„Ne," připustil Rukker. „To se neodvážím. Dobrá, Jamesi. Poradím se s vrchním velitelem, ale jsem si celkem jistý, že bude souhlasit. Nemůžeme připustit, aby generál Longarm tyhle volby vyhrál. Muže, které potřebujete, budete mít v několika hodinách. A měli bychom být schopni odvolat většinu Hardcastleových žoldnéřů. Značná část jich patří k Bratrstvu. Podpoříme vás, Jamesi. Ale měl byste si dát zatracený pozor na to, abych neměl důvod toho někdy litovat."

Venku na Ulici bohů, odbíjely troje různé hodiny třetí hodinu odpolední, ačkoliv bylo stále stěží poledne. Díky tomu, že Jestřáb už byl nějakou dobu vystaven vrtochům téhle ulice, pociťoval dokonce jakousi mírnou úlevu, že se nedělo nic horšího. Obezřetně se rozhlížel kolem sebe a pojednou si všiml, že níže na Ulici bohů vládne určitý ruch. Rybářka si všimla jeho reakce a její ruka spočinula na jílci meče.

„Nějaké potíže, Jestřábe?"

„Možná, že ano. Podívej se."

O několik bloků dál, na druhé straně ulice se velmi vysoká žena oblečená do jasně žlutých a obnošených kožešin pustila do půl tuctu jeptišek z kláštera Jasné paní. Jeptišky byly ozbrojeny dřevěnými holemi a dlouhými ocelovými řetězy, ale vysoká žena s nimi holýma rukama zametala dlažbu.

„Kdo to, k čertu, je?" zeptal se Jestřáb.

„To je Roxana," řekl Medley. „Udivuje mě, že jste o ní ještě neslyšeli." Lehce se zachvěl, když Roxana zvedla jednu z jeptišek do vzduchu, jako by to byl hadrový panák, a udeřila jí obličejem o nejbližší zeď.

„Tak tohle je Roxana," řekl udiveně Jestřáb. „Vždycky jsem si myslel, že musí být vyšší."

„Na její hlavu je vypsána slušná odměna," řekla Rybářka.

„Při její reputaci není divu. Nebudu si s ní nic začínat, dokud mi neslíbí zvláštní příplatek."

„Určitě ji přeceňují. Nikdo není tak dobrý."

„Vsadíš se?" zeptal se Jestřáb, když Roxana udeřila jednu jeptišku čelem do obličeje a další sekla malíkovou hranou.

„Dobrá," řekla Rybářka. „Kdo jde první?"

„Budeme losovat."

Rybářka sáhla do kapsy pro minci.

„Počkejte chvíli," řekla Daniela. „Podívejte se."

Jestřáb a Rybářka vzhlédli právě včas, aby spatřili další dvě postavy, jež odtrhly Roxanu od její poslední oběti pravě ve chvíli, kdy se chystala k rozhodujícímu úderu. Bez sebemenších potíží je setřásla, ale nevrhla se na ně. Jestřáb tiše hvízdl, když si uvědomil, že jedna z těch postav je radní Hardcastle. Druhý muž, oblečený v kroužkové zbroji, která mu naprosto nepadla, byl čaroděj Vlk. Jestřáb si ho zamyšleně prohlížel. O Vlkovi už slyšel.

„Ale podívejme se, to je zajímavé," řekl Adamant. „Nevěděl jsem, že Roxana pracuje pro Hardcastlea."

„Už dlouho pracovat nebude." řekl Jestřáb. „Schyluje se k jejímu zatčení."

„Byl bych raději, abyste to nedělal," vyhrkl Medley. „Nechceme na sebe upoutávat pozornost. Oficiálně jsme zde nikdy nebyli. Bratrstvo se bude řídit podle naší dohody jen tehdy, pokud ji uchováme v tajnosti. Vlastně bude lepší, když se odsud ztratíme dřív, než si nás Hardcastle všimne. Nemám pravdu, Jamesi?"

„Obávám se, že je to tak," přikývl Adamant. „Jestliže vám jde o tu odměnu, kapitáne Jestřábe..."

„Nejde o odměnu," odsekl úsečně Jestřáb. „Je proti ní vznesena celá řada obvinění, většinou z vražd a žhářství. Teď ale musí počkat. Dokud nedostaneme jiné rozkazy, má vaše ochrana přednost. Pojďme."

Rybářka neochotně přikývla. Společnost se rychle pustila dál Ulicí bohů a opatrně se držela ve stínu.

„Možná je to tak lepší," řekl Medley. „Roxana je považována za nepřemožitelnou šermířku."
Rybářka si odfrkla. „Zvládla bych ji."
„Tím jsem si jistý," řekl Adamant. „Ale až po volbách."
„No, alespoň se máme na co těšit," řekl Jestřáb.

Roxaně se v Ulici bohů líbilo. Neustálé prolínání různých realit velmi vyhovovalo její těkavé povaze. Cítila se tu skoro jako doma. Samozřejmě, že její pocity nesdíleli všichni. Jillian Ulice bohů děsila do takové míry, že dokonce ani Hardcastleovy hrozby ji nedokázaly přinutit, aby je doprovázela. Musel ji poslat domů spolu se všemi svými stoupenci a žoldnéři. Šedý závoj na tom trval. Připadalo mu, že pokud jde o obchodní jednání, nemá jeho bůh velké publikum v lásce. Roxana nespouštěla čaroděje z očí. Nevěřila mu o nic víc, než by doplivla proti větru.

Závoj je vedl kolem chrámů a kostelů zdobených chrlící v podobě skřetů a démonů. Žádný z nich nevypadal nijak zvlášť bezpečně. Závoj je všechny míjel a Roxana zklamaně špulila rty. Konečně dorazili do svatyně Odpornosti a Závoj se cynicky zašklebil, když si všiml jejich reakcí. Na chrámu toho nebylo mnoho k vidění, byla to prostá kamenná

stavba bez oken, poznamenaná dlouhými roky nezájmu, ale bylo v ní něco, nad čím Roxana zaskřípala zuby.

Závoj pokynul svým hostům, aby vešli. Hardcastle s Vlkem pohlédli na lehce pootevřeně dveře z hrubě otesaného dřeva a pak spočinuli pohledem na Roxaně. Roxana se široce zašklebila, vytasila meč a přistoupila ke dveřím, aby je vykopla. Než to však mohla udělat, dveře se před ní samy otevřely. Roxana se zarazila a chvíli vyčkávala, ale za dveřmi nikdo nebyl, jen strnulé ticho a neproniknutelná temnota. Otočila se zpět k čaroději. Šedý závoj na ni upíral výsměšný zneklidňující pohled. Obrátila se k němu zády a vkročila dovnitř.

Rozlehlý kamenný sál naplňoval karmínově rudý přísvit, který v matných paprscích vyzařoval z prasklého kamenného oltáře. Sál se táhl daleko do ztracena a jeho strop se nad ní tyčil do neuvěřitelně výše. Pomalu postupovala kupředu s mečem napřaženým před sebou. Stíny v temnotách se lenivě plazily kolem ní, ale cestu jí nezkřížil žádný z nich. Roxana zklamaně ohrnula horní ret. V tom za svými zády zaslechla tichý šouravý zvuk. Prudce se obrátila, ale byl to jen Šedý závoj, který uváděl Hardcastlea s Vlkem do svatyně. Roxana se vrátila a připojila se k nim.

Hardcastle se krátce rozhlédl a ze všech sil se snažil nedat najevo, jaký to na něj udělalo dojem. „Dobrá," zabručel nakonec. „Tak jsme tady. A teď mi vysvětlete, proč jsem se vláčel sem do opuštěného chrámu místo toho, abych se obrátil na Jsoucno disponující skutečnou mocí."

„Opatrně, Camerone," zamumlal Vlk. „Nemáš tušení, s čím tu máš co do činění."

„A ty to víš?" zeptal se Závoj.

„Myslím, že ano," přikývl Vlk. „Jsi jedno z Putujících jsoucen, že?"

Šedý závoj se polichoceně usmál. Nebyl to příjemný zvuk. Zdálo se, že jeho ozvěna bude mezi kamennými stěnami obrovského sálu burácet už navždy.

„Co to k čertu je, to Putující jsoucno?" zeptala se Roxana.

„Abstrakce, která dostala tvar a podobu," odpověděl Vlk. „Princip vtělený do masa, krve a kostí. Mají nepředstavitelnou moc, protože se zrodily z divoké magie, a jakmile jednou proniknou do světa lidí, je velmi obtížně je vypudit."

Roxana se zamračila na hubenou postavu zahalenou do šedého pláště, která stála před ní. „Chcete říct, že tady toto je bůh?"

Šedý závoj se zasmál, a když promluvil, jeho hlas zněl trochu odlišně, jako by skrze něj promlouval někdo jiný. „Pán propasti spal po mnoho století, ale záhy se naplní čas a on se znovu zjevi v tomto světě ve své fyzické podobě. Prozatím však potřebuje lidského hostitele, aby mohl kráčet světem lidí."

Hardcastle se nešťastně zamračil. „Jaké Jsoucno jsi?"

Světlo kolem nepatrně potemnělo, jako když se záře zapadajícího slunce pomalu ztrácí v temnotě. Tu a tam se v šeru začaly objevovat matné záblesky světla a rychle vytvořily obrysy průsvitné lidské postavy. Náhle se vyrojily stovky duchů, naplňovali sál bledým přísvitem a bezcílně poletovali sem a tam, jako by něco hledali a nemohli si vzpomenout co. Všichni byli ohyzdně pokřivení a vyzáblí, strávení jakýmsi neukojitelným hladem, který z nich neponechal nic než jen pouhé kožnaté kostlivce s propadlými břichy a zoufalýma, vytřeštěnýma očima. Bylo jich stále víc a víc, až naplňovali chrám od jednoho konce k druhému, a pak se na sebe bez varování vrhli, zuřivě se po sobě sápali svými kostnatými pařáty a vyceněnými zuby. Požírali se navzájem v zoufalém spěchu a tiše přitom kvíleli hrůzou nad svým počínáním, ale polámané kosti a zkažené maso nemohly jejich hlad nasytit.

„Znají mě pod řadou jmen, ale má podstata je jediná," řeklo Jsoucno čarodějovým hlasem. „Nazývejte mě Hlad. Říkejte mi Hladomor."

Duchové náhle zmizeli a svatyně se znovu ponořila do

tichého a poklidného šerosvitu.

„Pán propastí vládne mocí, o jaké se vám ani nesnilo,“ řekl Šedý závoj. „Vyhánějí mě znovu a znovu, ale já se pokaždé vracím. Služte mi, a moje moc bude i vaší mocí.“

„Sloužit ti?“ řekl Vlk. „Jak?“

„Přiveďte mi lidi, aby se mi klaněli. Čím větší zástupy mne budou uctívat, tím větší bude moje moc. Nasytí mne svou oddaností a můj vliv se rozšíří po celé zemi stejně jako kdysi. Můj hostitel však musí být chráněn. Já sám nemohu být zničen ani živým ani mrtvým - tento dar jsem obdržel při svém stvořeni - ale můj hostitel vždy bude.... zranitelný.“

„Můžeš zničit mé nepřátele?“ zeptal se Hardcastle.

„Samozřejmě.“

„Tedy jsme domluveni, ať už jsi cokoliv.“

„Výborně,“ řekl Pán propastí. „Ale tento hostitel už udělal vše, co mohl. Měl dost síly, aby mě probudil, ale je příliš slabý, než aby mě dokázal udržet. Na znamení dobré vůle mi opatříš nového hostitele.“

„Vezmi si mne,“ řekl Vlk. „Dovol mi sdílet tvou moc. Má kouzla jsou dost mocná, abych tě dokázal pojmout do doby, než ti najdeme jiného hostitele.“

Šedý závoj se na něj zadíval, pak se náhle pousmál. „Nuže dobrá, čaroději. Jestli si to opravdu přeješ.“

Hardcastle vrhl na Vlka zamračený pohled. „Jsi si jistý, že víš, co děláš?“

„Samozřejmě, že jsem. Neměj obavy.“

Šedý závoj se divoce zašklebil, pak se jeho úsměv začal náhle rozšiřovat a rozšiřovat, dokud se jeho obličej neroztrhl. Čelisti se mu rozlomily a pod jeho rozpolcenou tváří se objevilo maso a holé kosti. Tvář se sloupla jako maska, maso se obrátilo v prach a odpadlo. Oči se nořily stále hlouběji do očních jamek a nakonec zmizely, zanechávajíce po sobě jen rozšklebenou lebku. Z šedého roucha se vyvalila mračna prachu, pak se roucho naposledy zavlnilo a plavným pohybem se sneslo na podlahu. Čelist kostlivce poklesla v posledním tichém zasmání, pak odpadla od lebky a zmizela zároveň s ní, takže nakonec zbyl jen prach a prázdné šedé roucho. Odkudsi se zvedl vítr a odvál všechen prach pryč.

Vlk si mimovolně zakryl ústa třesoucí se rukou a lehce potřásl hlavou. Oči měl zamlžené, jako by naslouchal nějakému vzdálenému hlasu. Hardcastle se podíval na Roxanu a pak zpět na Vlka.

„Jsem v pořádku, Camerone,“ řekl tiše čaroděj. Nechal svou ruku pozvolna klesnout a usmál se na Hardcastlea. „Na to, že byl bůh, opravdu nebyl příliš bystrý. Sotva se probudil a ještě zdaleka nebyl tak mocný, jak si myslel. Mám ho, pevně ho držím za svými bariérami a veškerá, jeho moc je teď moje. Adamant to ještě neví, ale volby jsme už vyhráli, Camerone. Žádný čaroděj se mi již nemůže postavit. Pojďme.“

Dřevěné dveře se otevřely a Hardcastle s Vlkem vyšli ven na Ulici bohů. Roxana se ještě jednou rozhlédla po opuštěném chrámu a vyšla za nimi. Schovala meč a napadlo ji, jestli bude někdy v nejbližší době čas zastavit se někde na večeři.

PRAVDA A DŮSLEDKY

Odpoledne už se pomalu chýlilo k večeru a Adamant dál vedl svou skupinu rušnými ulicemi Horních teras, přednášel projevy, promlouval ke shromážděním a vůbec všemi prostředky svolával věrné pod prapor reformy. Davy byly teď ještě hustější než předtím, protože se vyhrnuli do ulic všichni ti, kteří až dosud pracovali, a plnými doušky si začali užívat těchto poloficiálních svátků. Pouliční obchodníci vyprodali své zboží, zavřeli stánky a připojili se k oslavám. Kejklíři a šašci už tradičně zajišťovali zábavu, hospodským začínaly docházet zásoby a museli začít vytahovat zaprášené láhve ze zadních regálů a po tmavnoucím nebi se rozprskly kaňky ohňostrojů.

Adamant se nakonec vymanil z davů, které se začaly zajímat více o oslavy než o politiku, a zavedl své lidi do výstavnějších oblastí Teras. Hledal lidi, kteří by ho byli ochotni podporovat, nebo mu přislíbili peněžitou pomoc. Obdržel však jen laskavá slova, přáni všeho nejlepšího a mlhavé přísliby. Přestože občas narazili na někoho, kdo jim nepokrytě dával najevo, že ho jejich návštěva obtěžuje, Adamant nepropadal depresi a pokračoval dál s neutuchajícím nadšením.

Po cestě se k jeho doprovodu připojili další dva členově: Laurence Medvědí dráp a Joshua Kincaid.

Medvědí dráp byl statný, asi padesátiletý muž, se širokými rameny a rozložitým hrudníkem, který se směrem dolů k pasu zužoval jen velmi pozvolna. Slávu si poprvé získal tím, že skolil medvěda pouhým nožem. Na důkaz toho nosil stále na řetízku na krku pověšený medvědí dráp. Jeho po ramena dlouhé vlasy byly stále černé jako uhel a nebylo divu, pravidelně si je barvil. Jako nezávislý žoldnéř se účastnil stovky různých tažení a ze všech se vrátil ověnčen slávou a vavříny. Reforma jako taková mu dohromady nic neříkala, ale Adamanta měl rád a kromě toho mu dělala dobře myšlenka, že pomáhá slabšímu.

Kincaidovi mohlo být něco přes čtyřicet, byl průměrného vzrůstu, měl máslově žluté vlasy a ledově modré oči. Byl sice útlý, ale svalnatý, zřídka se smál a byl ještě nebezpečnější, než vypadal. Svou pověst získal v nechvalně proslulém tažení do Krvavých vrchů po boku legendárního Adama Lovce. V Havenu byl hvězdou první velikosti a poměrně dobře ho znali i mimo Haven. O jeho hrdinských skutcích se vyprávěly legendy a zpívaly písně, které si pod pseudonymem psal Kincaid sám. Stejně jako jeho přítel a občasný spolubojovník Medvědí dráp by se dal Kincaid těžko označit za politicky angažovaného. Ale od jeho posledního tažení uplynula příliš dlouhá doba a už ho znudilo sedět doma a čekat na volání polnice, které stále nepřicházelo. Zahálku nenáviděl, vždy se začínal cítit starý. Pokud nic jiného, zajistí mu spolupráce s Adamantem určitě dost materiálu na další chvalozpěv.

Odpoledne se táhlo a pomalu se začínalo podepisovat na každém z nich. Adamant vypadal energicky jako vždy, ale někteří členové jeho doprovodu se už začínali hroutit.

Obzvláště Daniela s ním držela tempo se stále většími obtížemi. Tu a tam se vytratila, aby se na chvíli posadila a odpočinula si, a pak se znovu objevila osvěžená a plná energie. Ale nikdy jí to nevydrželo dlouho. Začaly se jí dělat černé kruhy pod očima. Medley byl čím dál roztržitější a zoufalá snaha neustále sledovat všechny zprávy o dosavadním průběhu volební kampaně mu začínala přerůstat přes hlavu. Jestřáb a Rybářka se od Adamanta nehnuli ani na krok a oči měli neustále otevřené. Jako členové hlídky byli zvyklí strávit dlouhé hodiny na nohou, ale vražedné tempo se začalo projevovat už i na nich. Situace se jim málem vymkla z rukou, když Adamant navštívil několik šlechticů, kteří bydleli na okraji Teras, aby se ještě na poslední chvíli pokusil získat nějaké prostředky a podporu. Většina z nich jim zabouchla dveře před nosem a zbytek je pozval dál, aby se skrytě bavil na jejich účet, nebo jím zcela nepokrytě vyhrožoval. Rybářka to nesnášela právě nejlépe. Když se na ni někdo díval spatra, mívala tendence brát si to osobně. Přesněji řečeno mívala tendence reagovat velmi podrážděně a uchylovat se k fyzickému násilí. Po jednom zvláště nešťastném incidentu dospěl Adamant k závěru, že bude lepší, když ji nechá čekat venku.

Ale nakonec musel i sám Adamant připustit, že udělali vše, co mohli. Nastával večer a už brzy mělo dojít k hlasování. Dlouhou dobu stál a pozoroval vroucí davy s pohledem upřeným do dáli, pak se usmál, potřásl hlavou a odvedl své lidi domů.

Jestřáb a Rybářka se usadili do nejbližších křesel, hned jak se vrátili do Adamantovy pracovny. Dali si nohy na stůl a se zájmem sledovali, jak Adamant pobíhá po domě, kontroluje své záznamy a plánuje strategii dalšího postupu. Medley se za všech sil snažil pozorně naslouchat, ale nikomu neušlo, že vypadá čím dál roztržitěji. Daniela zmizela nahoře, aby si na chvilku lehla. Jestřáb jí to neměl ani v nejmenším za zlé. On sám měl pocit, že by příštích několik měsíců klidně dokázal jen tak sedět se založenýma rukama a nedělat vůbec nic. Na tváři se mu rozhostil lehký úsměv. Vždycky měl podezření, že by z něj byl výborný důstojník.

Medvědí dráp a Kincaid odešli hledat kuchyni, aby si sehnali něco posilňujícího k snědku. Sluha Villiers chodil sem a tam s oběžníky a vzkazy pro Adamanta a jeho namyšlený výraz prozrazoval, že se nad takovéto věci cítí zcela povznesen. Jestřáb a Rybářka si nalili vína. Medley konečně udělal ve všech těch zprávách a hlášeních alespoň jakýsi pořádek a Adamant se posadil za stůl, aby si je vyslechl. Upřeně hleděl na Jestřába a Rybářku tak dlouho, dokud nesundali nohy ze stolu, a pak vrhl na Medleyho nedočkavý pohled.

„Nejdříve ty dobré zprávy," začal Medley. „Bratrstvo oceli je v ulicích a v plné zbroji. Společně s našimi lidmi dávají Hardcastleovým žoldnéřům pěkně do těla. A také pouliční zločinnost poklesla o šedesát procent.

Megan O'Brien, obchodník s kořením, odstoupil z voleb. Své peníze a podporu věnoval Hardcastleovi výměnou za pozdější výhody. To se dalo čekat.

Lord Arthur Sinclair, kandidující za stranu ‚Žádná daň na alkohol', byl naposledy spatřen, jak se zpíjí do němoty uprostřed bouřlivé pitky, do které se zapojilo několik domovních bloků. Městská hlídka obsadila celou oblast a postavila barikády. Tak či tak je Sinclair oficiálně diskvalifikován, nebo spíš bude, jakmile se někomu podaří ho probudit a udržet vzhůru dost dlouho na to, aby mu to mohl oznámit.

Záhadný kandidát, známý jako Šedý závoj, zmizel. Od poledne po něm není ani vidu ani slechu. Nepochybně se tiše vytratil, aby si zachránil holou kůži.

Teď se dostáváme k těm špatným zprávám. Hardcastle rozjel kampaň stejně tvrdě jako my, ne-li ještě tvrději. Jeho projevy měly velký úspěch a jeho lidé rozdávali peníze a pití, jako by měly vyjít z módy. Navštívil mnoho velmi vlivných lidí a získal si silnou podporu. Šlechta jej v lásce příliš nemá, ale z Jamese Adamanta má panickou hrůzu.
Také se proslýchá, že Hardcastle má podporu nějakého velmi mocného Jsoucna z Ulice bohů. Mortis si není jistý, kdo nebo co za tím je, ale Hardcastleův čaroděj Vlk odnedávna používá mocná kouzla, ke kterým neměl až doposud přístup. Není dost silný na to, aby prolomil Mortisovy bariéry, ale Mortis také není schopen proniknout těmi jeho. Takže, pokud jde o magii, máme tu patovou situaci. Prozatím.

Všechny ostatní špatné zprávy se týkají generála Longarma."

Medley se na okamžik odmlčel, a než znovu pokračoval, žíznivě se napil ze sklenice s vínem. „Longarm a jeho militanti si vedou překvapivě dobře. Není pochyb o tom, že jeho ozbrojení stoupenci používají zastrašování v té jemnější, i v poněkud tvrdší podobě, ale zdá se, že je tu někdo, kdo Longarma podporuje opravdu všemi prostředky. Lidé vcelku rozumně přijímají jeho zásadu, že moc politická by se měla opírat o moc ozbrojenou. Také přislíbil, že jakmile bude zvolen, přijme do militantní frakce Bratrstva oceli každého muže, který nosí meč. Mnoho lidí po tom touží. Členství v Bratrstvu oceli otevírá mnohé dveře a to nejen v Havenu."

Medley nahlédl do svých papírů, aby se ujistil, že nic nevynechal, a pak je položil na stůl před Adamanta. Adamant se zamyšleně zamračil.

„Co víme o generálu Longarmovi, Stefane?"

„Je to profesionální voják každým coulem, nepříliš nápaditý. Až do svého odchodu měl dost slušně záznamy u armády Dolních království. Na politiku se dal až ke sklonku života, a právě proto ji nejspíš bere tak vážně.
S veřejným vystupováním nemá problémy, pokud se drží připraveného textu. Ta nabídka přijetí do militantního Bratrstva zní jako poslední zoufalý pokus. Možná by stálo za to si poslechnout, co na to říkají ostatní militanti, abychom si mohli udělat představu, jestli je to oficiální postoj Bratrstva, nebo jen Longarmova soukromá iniciativa."

Adamant se podíval na Jestřába a Rybářku. „Militanti už mají jedno místo v radě: Doliny. Jak to tam vypadá poté, co se oblast dostala pod kontrolu militantů?"

„Není to přímo náš okrsek," řekl pomalu Jestřáb. „Ale
něco jsem o ní slyšel. Jakmile se radní Weaver dostal v Dolinách k moci, zločinnost v celé oblasti poklesla o více než polovinu. To bylo přijato velmi kladně. Na druhou
stranu je myslím jasné, že militantní Bratři tam vystupují
v roli neoficiální hlídky, a to už zdaleka tak kladně přijato nebylo. Není pochyb, že radikálně zatočili s pouličním zločinem, ale velmi energicky prosazují vlastní názory a s každým, kdo se proti tomu odváží vystoupit, udělají krátký proces. A teď nemluvím jen o rozbitých nosech. Jak se zdá, militanti dokážou být velmi nepříjemní, když jim někdo zkříží cestu. Nemám žádnou představu o tom, jak tam volby probíhají, ale vůbec bych se nedivil, kdyby radní Weaver o své křeslo zase přišel."

„Díky, kapitáne," řekl Adamant. „Možná, že z toho něco půjde použít. Vždycky je lepší, když se může volební proslov opřít o životní realitu."

Dveře se rozlétly a vstoupila Daniela. Vypadala velmi
odpočatě. Mile se usmála na Jestřába a Rybářku, kteří si
stále hověli v křeslech.

„Copak, copak? Pořád unavení? Dnešní hlídka už nic
nevydrží. Jamesi, miláčku, byl bys tak laskav, šel se mnou a domluvil kuchařce? Snažila jsem se ji přesvědčit, aby se držela jídelníčku, který jsme zvolili pro dnešní banket, ale ona mi pořád paličatě odmlouvá."

„Samozřejmě, Danny," řekl Adamant trpělivým hlasem.
Pokynul Medleymu a oběma členům hlídky a nechal se
svou švitořící ženou vytáhnout zpoza stolu a odvést do
haly. Jestřáb se podíval na Rybářku.

„Nechápu, odkud tu energii bere, ale určitě by se mi
taky hodila."

Hardcastle a jeho lidé se dál odhodlaně trmáceli po Horních terasách, pronášeli projevy, potřásali rukama a vůbec dělali vše pro zvýšení kurzu svých barev. Davy se po většinu dne opíjely a byly čím dál neurvalejší, ale Roxana a žoldnéři je udržovali v patřičných mezích. Hardcastleovy projevy měly stále skvělý ohlas. Dokud mluvil, lidé ho zaujatě a s nadšením poslouchali. Hardcastle byl rád, že mu vychází alespoň něco, protože zprávy ze zbytku Horních teras byly takřka bezvýhradně špatné. Adamantovi se nějakým způsobem podařilo dát dohromady armádu ozbrojenců a pustit je z řetězu. Tito muži teď vymetali s Hardcastleovými žoldnéři ulice. Přišel téměř o všechny výhody, které se mu podařilo získat, a v oblastech, jež měl až dosud bezpečně pod palcem, se teď ozývaly písně reformy a na jeho lidi pršelo kamení.

Hardcastle měl co dělat, aby se nepřestal ovládat. Nemohl si dovolit nechat se vyvést z rovnováhy. Neustále musel obcházet vlivné a důležité lidi, lidi s postavením. Ať si Adamant podlézá chudákům a sbírá si jejich umouněné hlasy, v Havenu ve skutečnosti vládne šlechta a velké obchodní společnosti. To oni mají ve svých rukou skutečnou moc. Když tihle lidé promluví, lidé jim naslouchají, pokud vědí, co je pro ně dobré. A tak Hardcastle chodil od domu k domu, klepal na dveře, snažil se přesvědčit sloužící, aby ho vpustili, a stejně se nakonec musel spokojit s mlhavými přísliby a nejasnými vytáčkami. Všem očividně dělalo starosti násilí v ulicích. Hardcastle tiše zuřil.

Byli to stejní lidé, kteří tropili v radě nejhlasitější povyk
kvůli postupu reformy.

Když Hardcastle zamířil na poslední adresu, kterou měl
na seznamu, začínalo už se pomalu stmívat. Jeho poslední přítel a jeho poslední naděje.

Stál před Tobiášovými dveřmi a trpělivě čekal, až mu
někdo otevře na jeho zazvonění. Čekal dlouho. Roxana si
čistila špínu za nehty ošklivě vyhlížející dýkou a Vlk hleděl kamsi do dáli, zcela zabrán do svých snů o moci. Hardcastle pohlédl na své stoupence a žoldnéře, kteří se stáhli do hloučku a pobouřeně si bručeli pod vousy. Podrážděným gestem jim rozkázal, aby se rozptýlili po ulici. I když to nebylo nutné, nerad dával Adamantovi příležitost k náhlému přepadu. Přesně to by Hardcastle na jeho místě udělal. A k návštěvě u přítele armádu stejně nepotřeboval. Pokud s ním ovšem přítel bude chtít mluvit.

Geoffrey Tobias měl pověst lakomce a jeho dům na to
vypadal. Tobias byl jedním z šesti nejbohatších mužů
v Havenu, přesto bydlel v ohyzdné barabizně v jednom
obzvlášť zanedbaném koutě Teras. Její stěny už léta volaly po nové omítce a okna byla i za bílého dne neustále zakryta dřevěnými okenicemi. Tobias byl přesvědčen, že všude kolem je spousta zlodějů a hrdlořezů, kteří všichni jen čekají na příležitost, aby ho mohli okrást. Hardcastle pokrčil rameny. Pravděpodobně tomu tak bylo. Osamělý lakomec

žijící v domě bez jakéhokoliv viditelného zabezpečení byl velmi lákavou obětí. Jeho dům samozřejmě nebyl tak docela nezabezpečený. Hardcastle neměl nejmenší pochybnosti, že ta ohyzdná barabizna ochrannými kouzly přímo překypuje.

Tobias byl vždy velmi spořivý, ale od chvíle, kdy přišel o křeslo v radě, věnoval finančním transakcím veškerý svůj čas. Z muže, který býval jednou z největších opor konzervativní strany, se teď stal zahořklý a tajnůstkářský podivín. Nestýkal se s nikým, pokud to nebylo absolutně nevyhnutelné, a i tehdy až po předchozí domluvě. Ale Hardcastle si byl jist, že ho neodmítne. Byl jeho přítel, a co bylo důležitější, mohl mu nabídnout něco, po čem Tobias toužil. Křeslo v radě.

Pochopitelně cenou by byl nezanedbatelný příspěvek do stranické pokladny.

Dveře se pootevřely a Tobias opatrně vykoukl úzkou skulinkou. Když poznal Hardcastlea, zamračil se a pootevřel dveře o trochu víc. Tobias byl prošedivělý zchátralý muž bledé pleti a s rozcuchanými vlasy, které mu povadle splývaly až na ramena. Šaty, které měl na sobě, byly špinavé a už léta vyšlé z módy a jen opravdu pozorný člověk by si všiml, že pod vrstvou špíny se skrývá luxusní oděv vybraného střihu.

Tobias si Hardcastlea dlouho prohlížel a pak si hlasitě odfrkl. „Vítej, Camerone. Mohlo mě napadnout, že se u mne zastavíš, teď když máš na krku volby. Všichni ti lidé patří k tobě?“

„Ano, Geoffrey,“ řekl trpělivě Hardcastle. „Ručím ti za ně.“

Tobias si znovu odfrkl. „Zůstanou venku, všichni do jednoho. Dovnitř je nepustím.“

Udělal krok zpět, aby mohl Hardcastle vejít, a pak za ním rychle přirazil dveře. Předsíň byla nízká a temná, působila pochmurně a páchla plesnivinou. Ze zdí opadávala omítka a místo řádné podlahy tu byla jen holá dřevěná prkna. Tobias dovedl Hardcastlea na konec chodby a naznačil mu, aby šel dál. Hardcastle poslechl a vešel do pohodlně zařízeného světlého pokoje. Zdi byly pokryty ostěním z lakovaného dřeva a na podlaze ležel měkký koberec. U krbu stálo veliké polstrované křeslo, hned vedle elegantního dřevěného stolku, na kterém ležely papíry a vkusný stříbrný servis. Tobias si všiml Hardcastleova překvapeného výrazu a pobaveně se zašklebil.

„Možná jsem excentrický, Camerone, ale nejsem blázen. Už nemám zapotřebí se chlubit a předvádět, ale pořád si potrpím na určitý komfort.“

Opatrně se usadil do křesla a pokynul Hardcastleovi, aby si proti němu přitáhl poslední zbylé křeslo. Seděli a chvíli se na sebe dívali.

„Už je to dlouho, Geoffrey.“

„Alespoň dva roky,“ řekl Tobias. „Měl jsem hodně práce, tohle a tamto...“

„Slyšel jsem. Říkali mi, že od té doby, co jsi opustil radu, jsi své jmění zdvojnásobil.“

„Opustil? Já jsem nic neopustil a ty to zatraceně dobře víš! Z křesla mě vyhodil ten usmrkanec Blackstone a ti jeho ufňukaní reformisti. Nasliboval jim hory doly a oni mu uvěřili. Ne že by jim to nějak pomohlo. Ten jejich drahý Blackstone je po smrti a jeho nástupce by nedokázal vydělat peníze, ani kdyby na tom závisel jeho život. Jen počkej, až budou Výšinám chybět peníze a on nebude schopen sestavit rozpočet, uvidíš, jak rychle budou volat, abych se vrátil a vytáhl je z toho!“

Intenzita jeho hlasu neustále stoupala a ke konci už

prakticky křičel. Pak mu došel dech, zarazil se a chvíli
těžce kašlal.

„Měl by sis na sebe dávat větší pozor," řekl Hardcastle.
„Zavinil sis to sám."

„Myslím, že to je jeden možný úhel pohledu." Tobias
měl kolem úst krvavé skvrny. Otřel si rty složeným kapesníkem, nezůčastněně pohlédl na látku potřísněnou nachovými flíčky a odložil ho. „Co tady hledáš, Camerone? Já už žádný vliv nemám."

„To se může změnit. Myslím, že s trochou snahy bych
tě pro příští volby mohl dostat na oficiální kandidátní listinu konzervativců za Výšiny. S plnou podporou. Pochopitelně že větší příspěvek do stranické pokladny by tomu mohl napomoci. Tak to na světě chodí."

„Pche, o tom, jak to na světě chodí, vím všechno, Camerone." Tobias se krátce zachechtal. „Je mi líto, že tě musím zklamat, ale mne už Výšiny vůbec nezajímají. Pořád mě ještě jímá vztek, když si vzpomenu, jak se mnou vyběhli, ale nevrátil bych se, ani kdyby si klekli na kolena a prosili.
Mojí Marii vždycky na tom křesle záleželo mnohem víc
než mně. Pořád mi moc chybí, víš..." Hardcastle se zatvářil, jako by mu uletěly včely, a Tobias se znovu rozesmál.
„Nejsi zvyklý nechat se nachytat na hruškách, viď, Camerone? Příliš dlouho jsi měl kolem sebe tlupy poradců.
Poradcům nemůžeš důvěřovat. Vždycky ti říkají jen to, co si myslí, že chceš slyšet."

„Potřebuji je," řekl Hardcastle. „Nemůžu dělat všechno
sám. A moji přátelé nebyli vždycky tam, kde jsem je potřeboval."

„Nikdy jsi mě nepotřeboval," řekl Tobias tiše. „Nikdy
jsi nikoho nepotřeboval. A já jsem měl vlastních starostí
dost."

„Proč jsi mi neřekl, že jsi nemocný? Byl bych za tebou
přišel už dávno."

„Jdu si svou vlastní cestou, Camerone. Dělal jsem to
tak vždycky a vždycky to tak dělat budu. Na nikom nelpím. Neměj obavy, budeš mít své příspěvky. Jen řekni mým právníkům, kolik potřebuješ, a já už dohlédnu na to, abys to dostal. Kup si více žoldnéřů. Kup si, cokoliv potřebuješ a zašlapej tu reformistickou pakáž do prachu. Ať zaplatí za to, co mi udělali."

„Udělám to, Geoffrey, to ti slibuji. Mohu pro tebe udělat
ještě něco?"

„Ano. Nech mě na pokoji. Sbohem, Camerone. Nepráskej za sebou dveřmi, až budeš odcházet."

Jillian Hardcastleová seděla na své posteli v Pekelném dvoře. Opírala se o pelest a kolena měla přitisknutá k bradě.

Její muž se konečně vrátil. Slyšela ho, jak chodí po domě
a mluví s lidmi. Se svými lidmi - ona sama tam neměla
nikoho. Neměla žádné přátele, nikdo ji nechodil navštěvovat, nedovolil jí dokonce ani mít vlastní služku. Jediné, co na světě měla, byl její manžel, velký Cameron Hardcastle.

Podívala se na své holé paže pokryté modřinami, které
nedokázala zakrýt ani tlustá vrstva líčidel. Bude si muset
vzít nějaké dlouhé rukavičky, než sejde dolů. Pořád ji
bolela záda, ale to se dalo vydržet. Alespoň že už neměla
v moči žádnou krev.

Často uvažovala o tom, že odejde, ale neměla ke komu
jít. A ať by se obrátila kamkoliv, mohla si být jistá, že
Cameron by si ji našel. Měl své lidi všude. Občas přemýšlela i o sebevraždě, ale k tomu neměla odvahu. Hardcastle z ní všechnu odvahu dávno vymlátil.

Zaslechla kroky na schodech a strach ji polil jako ledová voda, přimrazil ji na místě. Byl to Cameron a hledal ji. Věděla to. Upřeně hleděla na zavřené dveře do ložnice, stěží se odvažovala dýchat a žaludek se jí chvěl úzkostí. Kroky se blížily ke dveřím, pak je minuly a pokračovaly dál po chodbě. Nebyl to Cameron. Jen jeden ze sluhů.

Měla by sejít dolů a uvítat Camerona v jeho domově.
Očekával to od ní. Jestliže dolů rychle nesejde, půjde ji
hledat a pak se rozzuří. Ale ona nemohla sejít dolů a setkat se s ním. Ještě ne. Počká ještě minutku, potom tam půjde a uvítá ho zdvořilým monologem, který ji učil. Sejde dolů. Za minutku. Nebo za dvě.

Hardcastle se posadil do svého oblíbeného křesla, rozhlédl se po své teplé, pohodlně pracovně a úlevou vydechl. Byl to dlouhý a náročný den a on už nebyl tak mladý jako dřív. Už chtěl poručit Jillian, aby mu přinesla něco k pití, ale pak si uvědomil, že tam není, a zamračil se. Měla by tu být. Její místo bylo po jeho boku, aby mohla plnit jeho přání. Později si s ní bude muset zase trochu promluvit.

Ignoroval bolest v zádech, vstal a nalil si velikou sklenici vína. Ozvalo se zdvořilé zaklepání na dveře. Zabručel
své svolení a vešli Vlk s Roxanou. Znovu klesl do svého
křesla a hořce si uvědomil, že ani jeden z nich nevypadal
nijak zvlášť unaveně. Roxana se opřela o krb s rukama
složenýma na prsou a trpělivě čekala na nové rozkazy.
Hardcastle si udělal v duchu poznámku, že jí nemá nabízet nocleh v pokoji pro hosty. Pravděpodobně by se vzbudili brzy ráno a zjistili by, že celý zatracený Dvůr je v plamenech. Vlk stál před ním a čekal, až mu věnuje pozornost, aby mu mohl podat hlášení o událostech dne. Jen ať čeká.
Prospěje mu, když si uvědomí, kde je jeho místo. Hardcastle si beze spěchu usrkl vína a pak kývl na čaroděje, že může začít.

Větší část hlášení byla přímá a nekomplikovaná. Všichni drobní kandidáti odpadli. To mnohé zjednodušovalo,
nakonec přece jen nebude nutně, aby je dal zničit nebo
zabít. Generál Longarm se do toho stále ještě pletl, ale
nebyl nic víc než vysloužilý voják, žijící ze stínu bývalé
slávy. A vzhledem ke všem těm žoldnéřům, kteří teď nepřetržitě bojovali v ulicích, nebyli vojáci právě teď zrovna populární.

Adamant ještě pořád dělal potíže. Bratrstvo oceli se
postavilo na jeho stranu a teď bylo v ulicích a strkalo nos
do věcí, které se ho netýkaly. Hardcastle se zamračil. Měl
by se raději obrátit na příslušné lidi, aby je odvolali.

Vlk pokračoval dál a dál a jako obvykle se předváděl,
jaký je profesionál, zatímco Hardcastle netrpělivě čekal.
Chtěl se ho na něco zeptat, ale nepřerušoval jej. Nechtěl
dát čarodějovi příležitost, aby se mu vykroutil s výmluvou, že musí probrat ještě další záležitosti. Konečně Vlk skončil Hardcastle se něj upřeně zadíval.

„Říkal jsi, že teď máš moc, Vlku. Skutečnou moc. Že
jsi dost mocný, abys prolomil Adamantovy bariéry a zničil ho i s jeho novým čarodějem. Jak to, že je ještě pořád naživu?“

Vlk pohlédl Hardcastleovi do očí a ani se nezachvěl.
„Bude ještě chvíli trvat, než budu moci použít svou moc
bez nebezpečí. Zatím se musím soustředit na udržení bariér, které zadržují Odpornost uvnitř. Měli jsme štěstí, že když jsme ji objevili, byla po dlouhém spánku ještě poměrně slabá. Kdyby nám teď unikla, soptila by nejspíš vztekem. Zničila by nás, celý Haven a pravděpodobně i většinu Dolních království. To, o čem tu spolu mluvíme, je jedno z Putujících jsoucen, Camerone, ne nějaký nižší démon. Nemůžeme riskovat, že se nám vymkne z rukou.“

„Takže co mám podle tebe udělat s Adamantem?“

„Prozatím nic. Počkáme a uvidíme, jak dopadne hlasování. Pořád máme dost času, abychom zasáhli přímo, jestliže se ukáže, že je to nezbytné.“

Hardcastle ho probodával pohledem. „To nestačí, čaroději.“ Podíval se na Roxanu. „Podle mých zdrojů, plánuje Longarm na dnešní večer přepad Adamantova domu. Použiješ svého vnitřního kontaktu a pronikneš dovnitř. V úkrytu počkáš, až útok začne, potom využiješ zmatku a postaráš se, aby Adamant zemřel. Je to jasné?“

„Samozřejmě,“ přikývla Roxana. „To by mohla být docela legrace.“ Obdařila Hardcastlea zářivým úsměvem
a ten musel sklopit zrak. Jen velmi málo lidi dokázalo vydržet Roxanin úsměv, aniž by se roztřásli. I v případě, že byla na jejich straně.

Večírek v Adamantově sídle byl významnou událostí.

Účastnilo se ho tolik hostů, že je dokonce i velká hodovní síň stěží dokázala všechny pojmout. Obrovský jídelní stůl byl zcela zakrytý tácy s jídly a vinnými láhvemi, nezbylo kolem něho jediné volné místečko. Mohutný lustr a tucet lump rozvěšených po stěnách zaplavovaly hodovní síň jasným světlem a vzduchem se nesl hlasitý hovor a smích hostů. Po všech stránkách to byl banket na oslavu vítězství. O výsledku voleb nepochyboval vůbec nikdo. Dnešní noc bude patřit reformě. Věděli to všichni. Bylo to cítit ve vzduchu a v ulicích.

Na čestném místě seděl samozřejmě Adamant s Danielou po jedné straně a Medleym po druhé. Daniela pilně krmila Adamanta lžičku po lžičce čímsi obaleným v lepkavém rosolu. Dobrá polovina jídla sice skončila na jeho tváři, ale oba dva se tím dobře bavili. Medley byl zcela zaměstnán ochutnáváním několika druhů vín a rozhodováním, které z nich je nejlepší. Oba bojovníci, Medvědí dráp a Kincaid, seděli bok po boku, probírali staré bitvy a pozici jednotlivých útvarů označovali pomocí vidliček a nožů. Zbytek hostů byli Adamantovi stoupenci nebo členové strany, kteří byli pozváním poctěni za své přispění k Adamantově kampani. Sloužící pobíhali sem a tam a nosili na stůl stále další a další chody a moučníky. Adamantův ochutnávač seděl stranou a tiše dloubal do čerstvého salátu a očividně se vzdal naděje, že udrží krok s ostatními.
Po hodovní síni se potulovalo asi tucet psů, užívali si vší té vřavy, pozornosti, kostí a zbytků, které jim přes rameno házeli přející hosté.

Nechyběli ani Jestřáb s Rybářkou, ale hodování se neúčastnili. Byli tam pracovně. Svou večeři dostanou později v kuchyni. Pokud budou mít štěstí. Tak daleko, aby byli přizváni ke stolu, ještě nedošla ani reforma. Jestřáb bral takové věci s nadhledem, byl rád, že ho nic nerozptyluje a může se zcela věnovat strážní službě, ale Rybářka svou rozmrzelost skrývala jen s největšími obtížemi. Jestřáb ji pro jistotu nespouštěl z očí. Měla tendence brát si takové věci osobně. Zrovna teď uloupila kuřecí stehno jednomu rozmrzelému psovi přímo před nosem. Chvíli to vypadalo, že o něj bude bojovat, ale stačil jediný Rybářčin pohled a změnil názor.

„Nehodláš to doopravdy sníst, že ne?“ ujišťoval se Jestřáb.

„To si piš, že hodlám,“ prohlásila Rybářka. „Mám hlad.“
Chvíli stehno přičinlivě okusovala a pak jím ukázala k jídelnímu stolu. „Podívej se na ně, jak se cpou. Není mezi nimi nikdo, kdo by se za dnešek tak nadřel jako my. Doufám, že z toho všichni dostanou větry.“

„Nebuď na ně tak přísná,“ konejšil ji Jestřáb. „Jsem si jistý, že by nás Adamant pozval ke stolu, kdyby mohl, ale to by mu teď vůbec neprospělo a je si toho vědom. Strana se tvrdě zasazuje o politickou reformu, ale bude trvat ještě dlouho, než se pustí do sociální struktury.“

„Já bych se hrozně ráda pustila do jeho struktury,“ zamručela Rybářka. „Nejraději pořádnou palicí.“

„Nejsme přece nijak diskriminováni,“ namítl Jestřáb vcelku rozumně. „Adamant má po domě roztroušených dvacet nebo třicet ozbrojenců a nepozvali ani žádného z nich.“

„My jsme něco jiného,“ trvala na svém Rybářka.

„Možná,“ řekl Jestřáb. „Hej! Kam odchází Medley?“

Jestřáb a Rybářka se zájmem sledovali, jak se Medley omlouvá Adamantovi a odchází od stolu. Vypadalo to, že má docela naspěch, a u dveří už téměř běžel.

„Ta ryba musela být zkažená,“ podotkl Jestřáb.

Rybářka ho obdařila něžným pohledem. „Ve tvé duši není kousek místa pro romantiku, Jestřábe. Už ho tady nepotřebují, proto se nejspíš vytratil za svou tajemnou přítelkyní. Jsem zvědavá, jestli nám ji představí.“

„O tom pochybuju. Hej, teď odchází i Daniela.“

Jestřáb a Rybářka mlčky sledovali, jak se Daniela omlouvá Adamantovi a odchází také.

„Možná je ta ryba přece jen zkažená,“ připustila Rybářka.

„Nevím," řekl Jestřáb zamyšleně. „Byla na nohou celý den. Možná že ji znovu chytá ta její nemoc."

„Nebo se plíží za Medleym, aby si po očku prohlédla jeho přítelkyni."

„Buď je to tak, anebo jim někdo nasypal do jídla jed..."

Vyměnili si pohledy.

„Ne," řekl po chvíli Jestřáb. „Neměli nic, co by ostatní nejedli, a navíc Mortis na celý banket pečlivě dohlíží."

Rybářka pokrčila rameny. „Nepochybně stejně přijdeme na to, co se tady děje. Obvykle přijdeme na všechno."

„To bylo předtím, než jsme se zapletli do politiky."

„Pravda."

Chvíli se dívali, jak hostě hodují. Jestřábovi začalo kručet v břiše.

„Něco není v pořádku," řekla najednou Rybářka.

Jestřáb se na ni otočil. „Co tím chceš říct?"

„Adamantovi lidé nám přece mají pravidelně podávat hlášení o situaci. A nikdo z nich tu nebyl už dobrou půlhodinu."

„To je pravda," uznal Jestřáb. Zamračil se a zamyšleně se kousl do rtu. „Dělej, jako že se procházíš, a postav se poblíž Adamanta. Já rychle vykouknu za dveře a podívám se, jestli tam někdo je. Možná, že si jen Adamantovi lidé dali teď, když máme to nejhorší za sebou, šlofíka, ale..."

„Přesně tak," kývla Rybářka. „Ale."

Jakoby náhodou zamířila směrem k Adamantovi, zatímco Jestřáb se pomalu vydal k hlavním dveřím. Nemělo smysl plašit hosty, dokud to nebylo nutné. Hodovní síň byla umístěna v samém středu sídla a měla jen dva východy. Vzdálenější dveře vedly do kuchyně a sloužily hlavně pro služebnictvo. To si Jestřáb ověřil už dříve. Byly příliš úzké, než aby se jimi dal vést účinný útok. Hlavní dveře vedly na širokou chodbu, která procházela prakticky celým domem a bylo na ní jen několik ohybů. Jestřáb se zamračil. Nelíbil se mu směr, kterým se jeho myšlenky ubíraly. Jakýkoliv útok by musel projít nejdříve přes všechny Adamantovy muže a Mortisovy bariéry. To by museli něco zaslechnout. Pokud ovšem nebyli útočníci dobří. Velice dobří. Jestřáb se zastavil za hlavními dveřmi a naslouchal.
Kvůli rámusu, který se linul od jídelního stolu za jeho zády ale nebylo slyšet vůbec nic. Proč si sakra museli Medley a Daniela vybrat právě tuhle dobu? Natáhl ruku, aby stiskl kliku, a zarazil se, protože klika se začala pomalu pohybovat. Jestřáb ustoupil stranou.

Dveře se rozletěly a dovnitř vtrhlo tucet maskovaných mužů v černých pláštích. Jestřáb varovně křikl na Rybářku a vytáhl sekeru. Hosté u stolu začali povykovat, ječet a kvapně se zvedali ze svých míst. Rybářka se postavila mezi Adamanta a útočníky s mečem připraveným. Medvědí dráp a Kincaid se vztyčili a rozhlíželi se po nějaké zbrani. Ani jeden z nich si ke stolu nevzal meč – Adamant by to považoval za urážku. Medvědí dráp popadl těžký stříbrný svícen a potěžkal ho v ruce. Kincaid uchopil láhev a zkušeným pohybem jí urazil dno.

Útočníci proběhli kolem Jestřába jako řeka, která obtéká balvan ležící v jejím korytě. Jestřáb neustoupil ani o krok a srazil svou sekerou dva z nich. Rychle překročil padlé, aby se vypořádal s dalším vetřelcem, a Kincaid mu přispěchal na pomoc se svou rozbitou láhví a kryl mu záda.
Dva ozbrojenci ho považovali za snadný cíl. Kincaid se jen lehce pousmál, sotva postřehnutelným pohybem podřízl hrdlo jednomu a oslepil druhého. Pak odhodil láhev a chopil se meče, který vypadl mrtvému z rukou. Svižně se pohyboval mezi roztroušenými útočníky a za ním tekly potoky krve, jak se jeho meč míhal sem a tam v učebnicově přesných křivkách a obloucích.

Třem mužům se podařilo proniknout kolem Jestřába i obou bojovníků a zamířili k Adamantovi. Tam však narazili na Rybářku a její meč. První z nich šel k zemi téměř okamžitě a přitom si oběma rukama svíral širokou sečnou ránu na břiše. Druhý zasypal Rybářku přívalem ran a tlačil ji před sebou krok za krokem. Třetí z nich se blížil k Adamantovi. Rybářka se zoufale snažila vyřídit svého nepřítele co nejrychleji, aby se mohla vrátit a bránit Adamanta, ale její protivník byl příliš dobrý, než aby se nechal snadno odbýt. Pak Rybářka udělala trochu unáhlený výpad a přitom klopýtla. Maskovaný muž se na ni vrhl v domnění, že nadešla jeho chvíle, a vzápětí jím Rybářčin meč projel skrz naskrz. Spěšně vytrhla meč a rychle se otočila, právě ve chvíli, když Adamant popadl mísu s polévkou a vychrstl ji zbylému útočníkovi do tváře. Oslepený muž se chytil rukama za hlavu a Adamant ho kopl do rozkroku. Vetřelec klesl k zemi, Adamant mu sebral meč a rozhlížel se po své příští oběti.

Jestřáb srazil svou sekerou další dva. Ostří sekery opsalo široký oblouk a proniklo ukrytou drátěnou košilí, jako by tam vůbec nebyla. Medvědí dráp a Kincaid bojovali zády k sobě a netrvalo to dlouho a poslední dva vetřelci záhy klesli za řinčeni zbraní na zkrvavenou zem. V hodovní síni se náhle rozhostilo ticho, které rušilo jen těžké oddechování bojovníků a vystrašený šepot udivených a šokovaných hostů. Medvědí dráp vytáhl z rukávu pochybně vyhlížející kapesník a ovázal si jím ošklivou ránu na rameni.

„Asi už jsem na to moc starý, Joshuo," prohodil konverzačním tónem. „Svého času by se ke mně nedokázal přiblížit ani na krok."

Kincaid vážně přitakal. „Na druhé straně je třeba neopomenout, že svícen nikdy nebyl tvou oblíbenou zbraní. Popadni jeden z jejich mečů a pojďme se podívat, jestli v domě ještě pár těch prevítů nezbylo."

Hosté se začali nervózně rozhlížet a Adamant spěchal, aby je uklidnil. „Už je to v pořádku, přátelé. To nejhorší máme ze sebou. Prosím zůstaňte na chvíli na svých místech, dokud moji lidé neprohledají dům a nepřesvědčí se, že je bezpečný." Přistoupil k oběma bojovníkům a ztišil hlas: „Joshuo, Laurenci, zjistěte, co se stalo s mými zbrojnoši, a až bude dům znovu bezpečný, přijďte mi podat hlášení. A nezapomeňte se přesvědčit, že Daniela a Medley jsou v pořádku. Šli ven těsně před útokem."

Oba bojovníci mlčky přikývli a odešli ze sálu s tasenými meči. Jestřáb by šel nejradši s nimi, ale věděl, že nemůže. Zašel za Rybářkou, aby se přesvědčil, že je v pořádku. Rozhlédli se po masakru, na kterém se podíleli, a vyměnili si úšklebek. Adamant k nim přistoupil a kývl hlavou na znamení díků.

„Možná to tak nevypadá," řekl tichým hlasem, „ale stejně je to hotová katastrofa. Evokuje mi to celou řadu nepříjemných otázek, počínaje tou, jak se u všech čertů mohli dostat dovnitř. Mortisovy bariéry mají zadržet každého, za koho se osobně nezaručím. A jak to, že nás Medleyho špionážní síť nevarovala, že se na nás chystá útok?"

„Už je to za námi," řekl Jestřáb. „Zvládli jsme to. Napadá vás, kdo by za tím mohl být?"

„Vlastně ani ne," odpověděl Adamant. „Možná to byl poslední Hardcastleův zoufalý pokus. Pojďme se na ně podívat."

Rychle se pohybovali kolem mrtvých těl, strhávali jim masky a pozorně si prohlíželi jejich tváře. Jestřáb a Rybářka nepoznávali nikoho z nich, ale Adamant delší dobu klečel nad mrtvolou prošedivělého muže s tvrdou zjizvenou tváří, jejíž výraz nezmírnila ani smrt. Jestřáb a Rybářka přišli k němu.

„Sám generál Longarm," řekl Adamant. „Vždycky bral politiku příliš osobně."

„Pojďme ještě chvíli hledat," navrhla Rybářka. „Možná budeme mít štěstí a najdeme tu i Hardcastlea."

Adamant se neubránil úsměvu a pak se prudce obrátil, protože se otevřely dveře a vešel Kincaid. Šel rovnou k Adamantovi, který se rychle postavil.

„Možná tu máme problém, Jamesi," řekl Kincaid tichým hlasem. „Nejde o dům, ten už je bezpečný. Vypadá to, že původně tu bylo padesát útočníků. Tvoji lidé se postarali o většinu z nich, než se tihle dostali tak daleko. Nikdo nic neslyšel kvůli tomu hluku na oslavě. Máme poměrně dost raněných a ještě více mrtvých. Tihle lidé se ve svém řemesle vyznali."

„Militantní sekce Bratrstva oceli," usoudil Jestřáb.

Kincaid přikývl, ale nezdálo se, že by to na něj udělalo velký dojem. „No, tak teď jsou z nich mrtví militanti."

„Tak v čem je ten problém?"

„Myslím, že by ses měl na to jít podívat raději sám, Jamesi." Zdálo se, že Kincaid uhýbá, aby se nemusel podívat Adamantovi do očí." „Jde o Danielu."

Adamantovi zesinal, jako by ho někdo udeřil pěstí do žaludku. „Jak vážně je zraněná?"

„Opravdu si myslím, že by ses měl raději jít podívat sám, Jamesi."

„Bez nás nikam nepůjdete," řekl rychle Jestřáb.

Adamant netrpělivě přikývl. „Pojďme."

Kincaid je vyvedl ven na chodbu. Krev a mrtvá těla byly doslova všude. Jakkoliv byl zaměstnán vlastními obavami, našel v sobě Adamant dost citu, aby ho zachvátil žal při pohledu na tolik lidí, kteří zemřeli kvůli němu. Opatrně je překračoval, tu a tam pokýval nad známou tváří a nakonec se zastavil a poklekl u jednoho z nich. Byl to sluha Villiers. Před svou smrtí utržil asi tucet ran a v ruce stále ještě svíral zlomený meč.

„Nikdy v reformu nevěřil," řekl Adamant. „Ale zůstal při mně, protože patřil k naší rodině. Nikdy nás neopustil, ani když nás potkaly zlé časy. Ochraňoval mne, když jsem byl ještě malý. A jaká byla jeho odměna? Zlá smrt v domě, ve kterém měl být v bezpečí." Vstal a pokynul Kincaidovi, aby pokračoval. Šli chodbou dál a dál. Když Adamant znovu promluvil, jeho hlas zněl dokonale klidně. „Neřekli jste mi nic o Stefanovi. Je v pořádku?"

„Tomu nic nechybí," odpověděl Kincaid. „Zamkl se ve vaší pracovně se svou dívkou. Myslím, že ani neví, že se něco stalo. Když jsem zaklepal na dveře, jen na mě zakřičel, ať jdu pryč."

Adamant přikývl, jako by ve skutečnosti ani neposlouchal, co říká. Kincaid je zavedl po schodech nahoru. Tvář měl staženou a pobledlou. Musí být mrtvá, pomyslel si Jestřáb. Kdyby se stalo něco jiného, už by nám to dávno řekl. Zamířili chodbou k Adamantově ložnici. Přede dveřmi čekal Medvědí dráp. Když se podíval na Adamanta, měl ve tváři soucitný výraz. Soucit a ještě něco, co Jestřáb nedokázal identifikovat. Medvědi dráp otevřel dveře a všichni udělali místo, aby mohl Adamant vejít jako první.

Daniela seděla na posteli. Tvář měla rudou studem a neodvažovala se pohlédnout svému muži do očí. Kincaid zvedl z podlahy malou stříbrnou tabatěrku a podal ji Adamantovi. Chvíli na ni nechápavě hleděl a pak ji otevřel. Uvnitř bylo trochu šedobílého prášku.

„Droga," vysvětlil Medvědí dráp. „Právě ji šňupala, když jsme prohledávali tohle patro."

„Skvělé," řekla Rybářka. „To bude vypadat opravdu báječně, až se to rozkřikne."

„Nic se nerozkřikne," řekl Adamant. „Ne před koncem voleb." Podíval se na Danielu a jeho obličej získal tvrdý výraz. „Jak jsi mohla, Danny? Jak jsi mi to mohla udělat?"

„To jsi celý ty, Jamesi. Tobě nevadí, že beru drogy, ty se staráš jen o tu svou zatracenou pověst." Daniela na něj divoce pohlédla a její hlas zněl hořce a vyčítavě. „Beru Snih už od té doby, co jsi začal s volební kampaní v Terasách. Už to trvá trvá skoro tři měsíce a ty sis toho všiml až teď. Stejně je to tvoje chyba. Už jsi na mě neměl vůbec čas. Dokázal jsi mluvit, přemýšlet a snít jen o té své mizerné kampani. Snažila jsem se s tím vyrovnat a jen kvůli tobě jsem se do toho zapojila, ale ty sis nikdy nevšiml, že vůbec existuju.

Všichni nejsme tak silní jako ty, Jamesi. Ty sis šel za svou věcí, už od samého začátku plný energie, plnou rychlostí ses hnal od jednoho ke druhému a všichni ostatní se mohli přetrhnout, aby s tebou udrželi krok. Já už jsem to prostě nedokázala. Byla jsem pořád unavená, opuštěná a deprimovaná. Takže jsem začala šňupat sníh, jen abych se udržela na nohou, abych se cítila jako člověk a mohla jít dál. Jenže kampaň se valila dál a dál a já byla unavená čím dál víc a pořád přibývalo věcí, které bylo třeba udělat pro tu tvou zatracenou stranu. Začala jsem potřebovat stále víc a víc drogy, abych se cítila alespoň trochu normálně a dokázala se přenést přes další den. Dokonce jsem musela sáhnout do tvých peněz, abych ji měla z čeho platit."

„Proč jsi mi nic neřekla?" zeptal se Adamant. Uvědomil si, že stále ještě drží v ruce tabatěrku, a odložil ji na stůl. Podvědomě si utřel prsty do rukávu, jako by byly špinavé.

„Kdy jsem měla naposledy příležitost si s tebou promluvit?" opáčila Daniela. „Už celé měsíce jsme neměli pro sebe ani chviličku."

Adamant chtěl odpovědět něco ostrého, ale rozmyslel si to. Když znovu promluvil, už se opět dokonale ovládal a jeho hlas byl tichý a chladný. „Možná máš pravdu, Danny. Já nevím. Promluvíme si o tom později. Zatím budumuset popřemýšlet, jak to nejlépe udržet v tajnosti. Hodně lidí spoléhá na to, že tyhle volby vyhraju, a já je nechci zklamat. Jestliže to pronikne na veřejnost, je se mnou konec. Svým vystupováním proti obchodu s drogami jsem si znepřátelil spoustu lidí a tenhle skandál by se jim moc dobře hodil, aby mě mohli zničit. Kdo o tom ještě ví kromě nás? Kdo byl tvým dodavatelem?"

Na Danielině tváři se rozhostil téměř triumfální úsměv. „Lucien Sykes."

„Cože?"

„Drogy musejí projít přes doky a on na nich má svůj podíl na zisku. Odkud si myslíš, že bere všechny ty peníze, kterými podporuje tvou kampaň?"

Adamant se odvrátil a na chvíli zavřel oči. Nikdo nic neříkal. Podíval se na Jestřába a Rybářku. „Kolik z toho musíte hlásit?"

„Všechno ne," řekl Jestřáb. „Mlčení o stavu vaší manželky se dá zahrnout pod naše pověření všemožně vás chránit. Ale pokud jde o Sykese, je to něco jiného. Někoho v jeho postavení nemůžeme prostě ignorovat. Ale můžeme počkat, až dnes v noci volby skončí."

„Děkuji vám," řekl Adamant. „Víc toho žádat nemůžu. Danny, trochu se seber a přijď nám dolů pomoct s našimi hosty. Několik lidí je raněných."

„Necháš mi ten sníh?"

„Potřebuješ ho?"

„Ano."

„Tak si ho nech."

Adamant se otočil a odešel z ložnice, všichni ostatní za ním.

„O tom útoku budu muset vydat nějaké prohlášení," řekl jim Adamant na cestě po schodech dolů. „Abych své stoupence ujistil, že jsem v pořádku. V Havenu se fámy šíří rychle jako požár, zvlášť pokud jde o špatné zprávy. Raději si o tom promluvím se Stefanem. Nejspíš ještě bude v pracovně s tou svou dívkou." Lehce se pousmál. „Slíbil jsem, že je nebude nikdo vyrušovat, ale za současných okolností si myslím, že to Medley pochopí."

Zamířil zpátky do své pracovny a energicky zaklepal na dveře. „Stefane, tady je James. Potřebuju s tebou mluvit. Máme tu problém." Chvíli počkal, ale nikdo neodpověděl. Adamant se pousmál, vytáhl klíč a odemkl dveře. Znovu zaklepal a otevřel. Medley a Roxana seděli vedle sebe. Chvíli

se nikdo ani nepohnul a obě strany na sebe upřeně hleděly. Pak Roxana popadla svůj opasek a vytáhla meč.

„Uteč odsud, Stefane! Zabijou nás oba!“

S taseným mečem vyrazila proti Adamantovi, ale náhle se zarazila, protože zpoza něj vystoupili Jestřáb s Rybářkou, aby ho chránili. Medley vstal, ale zůstal na místě a jen upíral na Adamanta vyděšený pohled. Roxana vytáhla z krbu hořící poleno a podpálila tapisérii visící na zdi. Plameny začaly rychle šlehat až ke stropu. Pak dívka popadla Medleyho za ruku a vlekla ho k protějším dveřím. Jestřáb a Rybářka vyrazili za nimi a Medvědí dráp s Kincaidem se pokoušeli uhasit oheň dříve, než se rozšíří. Adamant tam jen stál a díval se.

Roxana ustupovala před Jestřábem a Rybářkou krok za krokem a mávala před sebou mečem, aby si je udržela od těla. Široce se šklebila a z očí jí hleděla smrt. Vrhla rychlý pohled přes rameno, jen aby se ujistila, že Medley už bezpečně prošel dveřmi. Na okamžik zaváhala, ale pak se otočila a rozběhla se za ním. Jestřáb s Rybářkou ji pronásledovali, ale zabouchla jim dveře před nosem a otočila klíčem. Jestřáb pozvedl sekeru, aby se jimi prosekal, ale pak ji zase nechal klesnout. Jeho úkolem bylo chránit Adamanta a ne honit zrádce. Medley a Roxana do zítřka počkají. Schoval sekeru a po krátkém zaváhání i Rybářka zasunula do pochvy svůj meč. Kincaid a Medvědí dráp zatím strhli ze zdi hořící tapisérii a pokoušeli se plameny udupat. Adamant stále ještě stál ve dveřích a hleděl do prázdna. Jestřáb se otočil k Rybářce, která nejistě pokrčila rameny. Váhavě zamířila k Adamantovi, ale politikovy oči znovu získaly svůj jas. Musel několikrát polknout, než byl ze sebe schopen dostat slovo.

„Má žena bere drogy, které jí dodává jeden z mých hlavních sponzorů. Moji hosté byli napadeni v mé vlastní jídelně a většina mých zbrojnošů je po smrti. A teď vyjde najevo, že můj nejbližší přítel mě celou dobu zrazoval. Nikdy jsem netušil, že mě politika přijde tak draze.“ Na chvíli se zdálo, jako by nemohl popadnout dech, a Jestřáb se začal bát, že se rozpláče, ale pak ta chvíle pominula a Adamant se znovu vzchopil. Jeho tvář získala tvrdý výraz, a když zase promluvil, jeho hlas zněl trochu divně, ale pevně.

„O tomhle nikomu ani slovo. Nemůžeme si dovolit, aby se moji sponzoři dozvěděli, jak ošklivě jsme byli zrazeni. Po volbách sice vyjde všechno najevo, ale tou dobou už to vadit nebude, ať už volby dopadnou jakkoliv. Takže se vrátíme zpátky do hodovní síně, uklidníme naše hosty a budeme o tom mlčet.

Ale ať už vyhrajeme či prohrajeme, Stefan Medley je mrtvý muž.“

Medley šel s Roxanou přelidněnými ulicemi, zamlklý a zmatený. Všechno to bylo jako nějaká příšerná noční můra ze které se ne a ne probudit. V jednu chvíli si užíval chvilky, kterou si s Roxanou pro sebe ukradli, a hned nato prchal, aby si zachránil holý život. Nevěděl, kam běží, Roxana vzala všechno do svých rukou záhy poté, co opustili Adamantův dům. Měl pocit, že se nedokáže na nic soustředit, všude viděl jen výraz v Adamantově tváři a jeho oči, které mluvily o zradě. Roxana ho vedla stále užšími uličkami, až nakonec dorazili do hotelu U Ovčí hlavy, tiché a zapadlé hospody, kterou už předtím využívali ke svým občasným schůzkám.

Výčepnímu bylo očividně naprosto jedno, že je zase vidí, ale tak to bylo ostatně vždycky. Byl to jeden z důvodů, proč si vybrali právě tohle místo. Roxana vyzvedla klíč a zavedla ho po zadním schodišti do jejich obvyklého pokojíku v horním patře a poprvé měli znovu příležitost se posadit a podívat se na sebe.

„Celkem vzato, byl to velmi zajímavý den,“ řekla Roxana. „Je škoda, že jsem neměla čas zabit Jestřába a Rybářku, ale ještě není všem dnům konec.“

„To je všechno, co mi k tomu řekneš?“ zeptal se Medley. „Můj život je v troskách, moje pověst už nestojí ani co by se za nehet vešlo a ty dokážeš myslet jen na souboj s párem osobních strážců? Musíme zmizet z Havenu, Roxano. Dokud volby neskončí, James proti nám nic nepodnikne, ale jakmile bude po nich, pošle na nás všechny svoje lidi. Jeho zraněná pýcha mu nedovolí udělat nic jiného. A můžeš

si být jista, že určitě nedostanou rozkaz přivést nás zpátky živě.“

„Můžeme jít k Hardcastleovi,“ navrhla Roxana. „Ochrání nás. Už jenom Adamantovi na zlost.“

„Ne,“ řekl Medley. „V minulosti jsem se ho dost těžce dotkl. Má se mnou nevyrovnané účty. Podívej, Roxano, tohle je naše šance uniknout před tím vším a začít znovu.“

„Ale já nechci odejít,“ řekla Roxana. „Před nikým neutíkám. A kromě toho, práce pro Hardcastlea se mi líbí. Platí dobře a práce je to zajímavá. Já zůstávám.“

Medley na ni dlouho hleděl. „Proč mi to všechno děláš, Roxano?“

„Co ti dělám?“

„Miluji tě, Roxano, ale nemůžu jít za Hardcastlem. Jestli mě máš ráda, nebudeš to po mně chtít.“
Roxana sklopila oči k podlaze a pak se znovu podívala na Medleyho. „Je mi líto, Stefane. Říkala jsem ti, že pracuji pro Hardcastlea. Ty jsi byl jen jedním z úkolů. Hardcastleův čaroděj mi doporučil tebe jako jeden ze způsobů, jak se dostat k Adamantovi. Prozradil jsi mi spoustu užitečných informací, aniž jsi to vůbec věděl. Byla s tebou zábava, ale teď už jsou masky odloženy a hra je u konce. Mrzí mě, že to skončilo tak rychle, ale já už musím jít, Stefane.“

Zvedla se a zároveň vstal i Medley. Podíval se jí do očí. „Takže to všechno byly jen lži, všechno to, co jsi mi řekla? Zradil jsem svého nejlepšího přítele a vzdal se své cti, a to vše pro tebe. A ty mi teď říkáš, že to všechno nebylo doopravdy? Tomu nemůžu uvěřit Roxano. Tomu neuvěřím.“

Pokrčila rameny. „Neber si to tak osobně. Byl to jen obchod. Nic ve zlém?“

Medley se znovu posadil, jako by mu nohy vypověděly poslušnost. „Nic ve zlém, Roxano.“

Krátce se na něj usmála, vyšla na chodbu a tiše za sebou zavřela. Medley hleděl na zavřeně dveře a poslouchal, jak na schodišti doznívá zvuk jejích kroků.

ZOUFALÁ ROZHODNUTÍ

Všechny hodiny v Havenu odbily devátou večerní a konečně začalo hlasování. Světle natřené volební schránky se objevily na předem stanovených rozích ulic přesně v okamžiku, kdy dozněly poslední údery hodin. Stvořené a chráněné magií radních čarodějů byly tak odolné proti korupci, jak jen něco v Havenu mohlo být. Jakmile byla hlas vložen do kovové skříňky, nemohlo se k němu dostat nic než nejmocnější kouzla. Byla zavedena kontrola otisků prstů, aby bylo jisté, že je každý tím, za koho se vydává, a vyloučili se tak dvojníci a homunkulové. Kandidáti v Havenu byli velmi vynalézaví, co se týče podplácení a podvodů.

Hospody a bordely byly stále plné, přestože se už dávno nepilo zadarmo. Někteří z celodenních hýřilů teď spali na hospodských stolech a podlahách a vůbec jim nevadilo, že příležitost volit, kterou tak nadšeně oslavovali, propásnou. Pořád se ještě uzavíraly sázky a kurs se radikálně lišil místo od místa a spekulace vesele bujela. Lidé se tlačili v ulicích, oblečení do svých nejlepších šatů. Volby byly příležitostí, jak se ukázat a být viděn. Zloději a kapsáři měli stále hotové žně. Na každém rohu stáli pouliční zpěváci a pěli nejnovější chvalozpěvy na dva hlavní kandidáty. Byli tu kejklíři, kouzelníci a provazochodci a samozřejmě celé zástupy pouličních kazatelů, kteří si takovou příležitost nemohli nechat ujít. Obraceli se stejně ochotně k celým davům, jako ke komukoliv, kdo vypadal na to, že by mohl postát alespoň tak dlouho, aby vůbec bylo komu kázat.

Volby začaly a Haven si zvolil.

Roxana se uvelebila v křesle, a když jí Hardcastle nalil sklenici svého nejlepšího vína, slastně si natáhla nohy. Na Hardcastleově tváři hrál široký úsměv a vyzařovala z něj dobrá nálada. To se k němu nehodilo. Vlk a Jillian stáli tiše opodál.

„Dobrá práce, Roxano," řekl Hardcastle a nalil si plnou sklenici. „Bez Medleyho pomoci se Adamantova organizace rozpadne ve švech a přijde o všechno, čeho zatím dosáhl. Teď už potřebuje jen párkrát píchnout do správného místa a všechno se mu sesype na hlavu. Je škoda, že se ti ho nepodařilo zabít, ale možná je to tak lepší. Změnil jsem názor. Ještě ho nechci mrtvého. Chci, aby nejdříve trpěl.

Nestačí mi jenom Adamanta zabít. Už ne. Chci ho srazit na kolena, chci toho chlapa ponížit, chci mu v tom vymáchat nos, aby mu došlo, že všichni ti jeho ukňouraní reformisti se nemohou vyrovnat konzervativcům, chci ho zlomit."

Roxana pokrčila lhostejně rameny a upila ze své sklenice. Jeho řeč jí přišla vhod, pozorně si prohlížela Jillian a čaroděje Vlka. Oba dva vypadali vyčerpaně. Jillian měla opuchlá a pohmožděná ústa a neohrabaně držení jejího těla dokazovalo, že stěží skrývá bolest. Vlk vypadal utahaně a přetaženě. Od únavy měl pod očima temné kruhy a jeho pohled byl víc než jen trochu divný. Zdálo se, že je něčím plně zaujatý, jako by naslouchal hlasu, který mohl slyšet jen on sám. Roxana si všimla, že Hardcastle přestal mluvit, a rychle obrátila svou pozornost zpět k němu.

„No dobře," řekla lhostejně. „A co budeme dělat teď?"

„Musíme Adamanta ještě více izolovat," řekl Hardcastle. „Sebrali jsme mu poradce a o koho se ještě může opřít? O ty dva členy hlídky, Jestřába a Rybářku. Přes všechnu jejich okázalou nestrannost jednají, jako by je Adamant platil. Když je odklidíme z cesty, Adamant se nám pěkně sesype a zhroutí."

Roxana přikývla. „Stačím na každého z nich zvlášť, ale zabít je oba najednou by mohl být problém." Náhle se usmála. „Alespoň bude legrace."

„Nechci, aby zemřeli," řekl Hardcastle zřetelně. „Chci, aby byli uneseni. Příliš často se mi pletli do života a teď za to zaplatí. Než s nimi skončím, budou žebrat o smrt."

„Nemůžu ti zaručit, že je oba dostanu živě. Jednoho možná, ale oba dva ne."

„Myslel jsem, že něco takového řekneš," řekl Hardcastle. „A proto jsem ti sehnal posilu."

Zazvonil na zvonek zavěšený nad deskou stolu. Po krátké nepříjemně odmlce se otevřely dveře pracovny a vstoupili Štika a Da Silva. Roxana si je ze svého křesla obezřetně prohlédla.

Štika byl vysoký a svalnatý chlap mezi dvaceti až třiceti s přímou, dobře čitelnou tváří a nepříjemným úsměvem. Nesl svou zbroj, jako by vůbec nic neváţila. Byl to všední typ. V tréninkových školách pro gladiátory bylo takových jako on dvanáct do tuctu. Da Silva byl menší a podsaditý s širokým hrudníkem a na rukou měl svaly mohutně jako zápasník. Byl o několik let starší než Štika a ty roky na něm byly znát. Měl kostnatý, tupý obličej a vypadal by surově i bez hluboké, trvalé jizvy přetínající mu tvář. Kromě meče nosil čtyři stopy dlouhý dubový kyj, zatížený na obou koncích olovem. Každý zvlášť platil za docela dobrého žoldnéře, ale spolu vytvořili tým, který si svými násilnickými činy vybudoval pověst téměř se rovnající Roxanině. Chvíli na ně hleděla a pak se zadívala na Hardcastlea.

„Na co je potřebuješ? Máš mne."

„Chci Jestřába a Rybářku živě," řekl Hardcastle. „A jediný způsob, jak toho dosáhnout bez závažných ztrát na naší straně, je zajistit si výhodu drtivé početní převahy. Štika a Da Silva velí skupině padesáti žoldnéřů. Povedeš je proti Adamantovým lidem. Magickou ochranu zajistí Vlk. Je to jasné?"

Roxana pokrčila rameny. „Ty jsi tu šéf. A co budeme dělat, až je dostaneme?"

„Přichystal jsem pro ně pěkně místečko. Štika a Da Silva ti řeknou podrobnosti. Během půl hodiny by se Adamantovi lidé měli objevit v ulicích. Sledujte je, počíhejte si na ně a odveďte svou práci. A mějte na paměti, že je chci živé. Mám s

Jestřábem a Rybářkou jistě plány.“

James Adamant šel v čele svých lidí po Horních terasách,
rozhodnutý přednést po dobu otevření schránek tolik projevů, kolik jen bude možně. Nikdo z jeho lidí nic neříkal, ale všem bylo jasné, že se potřebuje ujistit o své popularitě.
Proto ho s těžkými srdci a rameny svěšenými vyčerpáním
ještě jednou provázeli po ulicích. Adamant kráčel s Danielou po boku tak, aby byli všem na očích. Jestřáb s Rybářkou šli v těsném závěsu za nimi. Adamantovi stoupenci se po nevydařeném banketu na oslavu vítězství rozprchli, takže Adamanta na jeho poslední výpravě do Teras doprovázelo jen asi půl tuctu žoldnéřů spolu s Medvědím drápem a Kincaidem, kteří mu kryli záda. Rozdíl oproti rozjařenému davu příznivců, který jej doprovázel při jeho první návštěvě, byl obrovský, ale od té doby se také mnohé přihodilo.

Adamant se hnal ulicemi jako o závod, takže s ním jeho
družina sotva stačila držet krok. Vypadalo to, že Adamant chce nechat všechny vzpomínky na nedávné události za sebou a znovu se stát alespoň na chvíli tím sebejistým a sebevědomým politikem, kterým byl ráno. Jestřáb a Rybářka natahovali nohy, aby mu stačili. Kráčeli se zbraněmi v pohotovosti, pro případ, že by se Hardcastle pokusil o úkladnou vraždu na poslední chvíli. Jestřáb starostlivě pozoroval Danielu. Chtěl, aby zůstala doma, ale ona trvala na tom, že půjde s nimi. Bohužel, nebylo pochyb, že v tomto ohledu má pravdu. Její přítomnost mu mohla vyhrát volby,zatímco její absence by vyvolala množství otázek, na které si Adamant nemohl dovolit odpovídat. Než opustili dům,
hodila zbytek drogy do ohně. Adamant jen toporně přikývl a odvrátil se. Teď kráčeli zavěšeni do sebe a usmívali se na zástupy, ale od té doby, co odešli z domu, si nevyměnili ani pět slov.

Jestřáb si v duchu povzdechl. Jako by neměl už tak dost
starostí. Medley se ztratil spolu s pověstnou Roxanou, ale
bylo příliš brzy na to, aby se dalo říct, kolik toho vlastně
Hardcastleovi prozradil. Nejhorší byla rána, kterou zasadil Adamantově sebedůvěře. Adamant Stefanovi Medleymu bezvýhradně věřil a nechával na něm veškerý vývoj a plánování své kampaně. Teď byl Medley pryč a Adamant už nevěděl, na co nebo na koho by se ještě mohl spolehnout.

A jako by to nestačilo, zjistil, že se už dále nemůže
spoléhat ani na Mortise. Longarm a jeho muži se neměli
vůbec dostat do jeho domu. Jenže mysl mrtvého čaroděje
se opět někam zatoulala a ochranné bariéry zmizely. Slíbil, že už se to víckrát nestane, a Adamant předstíral, že mu věří, ale ani jednomu se toho druhého nepodařilo oklamat.

Na dalším rohu pronesl Adamant projev a jako obvykle
se shromáždily davy, aby si jej poslechly. Dokonce i nyní
po tom všem, co se přihodilo, Adamant svým hlasem dokázal dav ovládnout. Možná proto, že i když si už nebyl jistý sám sebou, stále věřil ve svou věc. Projev začal dobře.
Dav nadšeně reagoval a na správných místech mu provolával slávu. Medvědí dráp a Kincaid se nenuceně potulovali kolem, aby se ujistili, že se jim nic nevymkne z rukou.
Jestřáb a Rybářka se unaveně opírali o zeď a cítili se nadbyteční. Ale pouze do chvíle, kdy se z boční uličky vynořila skupina padesáti žoldnéřů se zbraněmi v rukou a radostně výskání davu se změnilo ve vyděšené ječení.

Útočníci si prosekali cestu zástupem, aniž by brali ohledy na to, koho při tom zraní. Medvědí dráp a Kincaid tasili meče a bok po boku se postavili přívalu žoldnéřů. Medvědí dráp držel svůj velký meč oběma rukama a srážel útočníky jednoho po druhém, jako by kosil zralé obilí. Kincaid skákal a tančil, bodal a sekal a jeho čepel svištěla a vířila tak rychle, že se měnila v rozmazanou ocelovou šmouhu. Ale,byli jen dva, většina žoldnéřského oddílu je minula, aniž by ho dokázali vůbec zpomalit. Když se oba válečníci záhy
ocitli v obklíčení, postavili se zády k sobě a pokračovali
v boji. Adamantovi žoldnéři se jim pokusili dostat na kobylku, ale bylo jich jen šest a byli rychle smeteni. Jestřáb s Rybářkou se skokem odlepili od zdi a postavili se mezi útočníky a Adamanta s Danielou. Čekali se zbraněmi v pohotovosti a ponurými výrazy ve tvářích.

První žoldnéř, který se k nim přiblížil, zaútočil na Rybářku v mylném domnění, že pro něj bude snadnějším cílem. Lehce odrazila jeho útok a vzápětí mu proťala hrdlo, a než se k ní dostal další z žoldnéřů, byla opět ve střehu. Jestřáb ze sebe vyrazil severský válečný pokřik a máchal sekerou v krátkých smrtících oblouchách. Brzy se kolem něho začala vršit těla žoldnéřů, kteří neodolali síle jeho úderů. Ulice se změnila v nepřehlednou změť bojujících mužů a blýskajících se čepelí a vzduch se naplnil pachem krve. Adamant tasil meč a držel si útočníky od těla, byl ale vycvičen v soubojovém šermu a s pouličními rvačkami neměl zkušenosti, takže vše, co mohl dělat, bylo hájit svou pozici.

Daniela se krčila za ním, v ruce svírala dýku, kterou ji
dal, a doufala, že najde sílu ji použít, až přijde správný
čas.

Jestřáb a Rybářka bojovali bok po boku a žoldnéři před nimi padali, neschopní čelit jejich obratnosti a zuřivosti. Medvědí dráp a Kincaid se rvali osamoceně, odděleni od ostatních řadou žoldnéřů. Už krváceli z četných ran, ale odmítali se vzdát. Kolem nich se vršily hromady mrtvol.
A potom se odněkud s divokým smíchem vynořila Roxana, její meč se blýskl a proťal šlachu na Kincaidově noze. Mužova ústa se otevřela v němém výkřiku, když se mu zraněná noha podlomila pod jeho vahou. Klesl na jedno koleno, ale stále se pokoušel sekat mečem. Roxana lehce pronikla jeho obranou a zamířila k Jestřábovi a Rybářce. Za ní se hnali Štika a Da Silva. Štika napřáhl meč, aby vykryl Drápův výpad, a Da Silvův těžký kyj se mihl vzduchem a udeřil protivníka do boku. Jeho žebra zapraskala pod silou úderu. Medvědí dráp se zlomil v pase a začal kašlat krev. Klubko žoldnéřů se kolem nich uzavřelo a jejich meče dokončily krvavá jatka.

Roxana proklouzla změtí bojujících a vrhla se na Rybářku. Rybářka se pokoušela odolat, ale neúspěšně. Síla a prudkost nečekaného útoku ji zaskočila a ona byla nucena krok za krokem ustupovat. Jestřáb se k ní snažil dostat, ale současně musel čelit Štikovi a Da Silvovi. Štika zaměstnával jeho sekeru, zatímco Da Silva trpělivě kroužil kyjem a čekal na příležitost k čistému zásahu.

Roxana útočila a kryla se, smála se z plných plic a krok za krokem zatlačovala Rybářku ke zdi, odkud už nebylo kam ustoupit. Rybářka byla s mečem dobrá, ale Roxana byla mistr. Měla nadlidskou sílu a zdálo se, že neví, co je únava.

V jednom okamžiku dodalo zoufalství Rybářce novou sílu a podařilo se jí prorazit Roxanininu obranu a seknout ji přes břicho. Ostří meče proťalo koženou kamizolu a na žoldnéřčiných žebrech se objevil mělký, ale dlouhý podélný šrám. Zdálo se, že Roxana si zranění ani nevšimla, a její odvetný výpad odhodil Rybářku zpět ke zdi. Rybářčina velká šance byla pryč, opouštěly ji síly – celodenní námaha si zjevně začala vybírat svou daň. Zuřivě se snažila odrážet Roxanin meč, když tu se z její nechráněné strany přiblížil žoldnéř a udeřil ji jílcem meče. Z rozbité hlavy se jí po tváři vyřinula krev. Roxana a druhý žoldnéř ji znovu udeřili jílci mečů a ona padla omráčená na zkrvavenou dlažbu, kde zůstala ležet bez hnutí. Roxana ji zuřivě kopla do hlavy.

Jestřáb viděl, jak Rybářka padla, a zařval vzteky. Divoce se sekerou pustil do Štiky, až se žoldnéř musel dát na ústup. Ostří těžké sekery prorazilo Štikovu obranu a srazilo ho k zemi. Jestřáb k němu přiskočil, aby ho dorazil, ale vtom vzduchem zasvištěl Da Silvův kyj a přesným úderem do boku mu vyrazil dech. Jestřáb se zapotácel a chytil se za poraněný bok. Jeho zkřivená ústa bezhlesně vrčela na protivníky výzvu k boji.

Adamant energicky sekal mečem na všechny strany a snažil se udržet si žoldnéře od těla. Nemohl se zbavit pocitu, že se ho z nějakého důvodu pokoušejí spíš zaměstnat než zabít. Ať už k tomu měli jakékoliv důvody, vůbec jim to nebránilo v tom, aby kolem něho nekroužili a neosekávali ho jako špalek dřeva. Už krvácel z mnoha drobných ran a jeho elegantní šaty se barvily do ruda. Vtom za sebou uslyšel Danielin výkřik, a když se ohlédl, uviděl ji zápolit se šklebícím se žoldnéřem. Bleskovým úderem ho probodl a otočil se na zpět, aby se postavil dalším protivníkům.

Smrt druha jejich postoj zjevně změnila a nyní na něj útočili mnohem horlivěji. Zdálo se, že meče ho ohrožují ze všech stran, a on si s neblahým pocitem uvědomil, že takový nápor nemůže už dlouho vydržet. Jeden z žoldnéřů srazil jeho meč stranou a provedl výpad. Daniela vykřikla a vrhla se do dráhy úderu. Ostří zbraně se jí ponořilo hluboko do boku. Žena uchopila čepel oběma rukama a padla k zemi. Adamant chraptivě zařval a jeho meč projel žoldnéřovým tělem. Dva další muži nastoupili na jeho místo, s rozhodným a nemilosrdným výrazem ve tvářích. Adamant zvedl hlavu a vykřikl do temného nebe nad hlavou.

„K čertu s tebou, Mortisi! Slíbil jsi, že ji ochráníš! Pomoz nám!“

Žoldnéři přestali útočit, zatvářili se zmateně a najednou začali prudce zvracet krev. Vzápětí se káceli k zemi, krev se jim řinula z úst a bezmocně sebou škubali v křečích.
Adamant se udiveně rozhlížel kolem sebe a viděl, jak útočící žoldnéři padají jeden po druhém a v trhavých, bolestných křečích vykašlávají životodárnou tekutinu. Během chvilky byli Jestřáb a Adamant jediní, kteří zůstali na nohou, obklopeni mrtvými a umírajícími.

Adamant se k nim otočil zády a poklekl vedle Daniely,

která ležela schoulená u jeho nohou. Ruce měla přitisknuté na krvavou ránu v boku. Vzal ji za ruku a ona ji pevně sevřela. Její dech byl rychlý a trhavý a tvář měla zbrocenou potem.

„Zase ti přidělávám starosti, viď?“ zašeptala.

„Nemluv,“ řekl jemně Adamant. „Musíme tě dostat k doktorovi.“

Daniela zavrtěla hlavou. „Na to už je pozdě, Jamesi. Je mi to líto.“

„Pozdě na co?“

„Na všechno.“

„Nemáš se začomlouvat, Danny. Vůbec za nic. Teď mlč a šetři si síly.“

Náhle Daniela těžce vydechla a chytila se za bok. Adamantovi se málem zastavilo srdce, než mu došlo, že se užasle usmívá.

„Můj bok, už mě vůbec nebolí. Co se stalo, Jamesi?“

Jen dělám svou práci, ozval se v jejich myslích tichý Mortisův hlas. Vyléčil jsem její ránu. Ale raději se vraťte domů, jak nejrychleji to půjde. Jste na samém okraji sféry mého vlivu. Nevím, jak dlouho vás tam budu schopen chránit.

Jeho hlas zeslábl a vytratil se. Adamant pomohl Daniele na nohy a rozhlédl se kolem sebe. Jestřáb si rychle prohlížel mrtvá těla.

„Kde jsou Medvědí dráp a Kincaid?“ zasípal Adamant.

„Jsou mrtví,“ odpověděl Jestřáb.

„A kapitán Rybářka?“

„Vzali ji sebou. Roxana a její dva druzi museli mít vlastní magickou ochranu.“

Adamant si unaveně třel bolavou hlavu.

„To je mi líto. Tolik mrtvých a všichni zemřeli jen kvůli mně.“

Jestřáb se otočil a zadíval se na něho. „Přestaňte plácat nesmysly. Jediný člověk, který je za tohle všechno zodpovědný, je Hardcastle. A Isobel není mrtvá. Když ji zajali, byla ještě naživu. A já ji dostanu zpátky. Dostanete se s Danielou bezpečně domů beze mě?“

„Myslím, že ano. Mortis už nás zase chrání.“

„Dobře. Jděte domů a zůstaňte tam až do vyhlášení výsledků voleb. Já najdu Isobel a potom poctím Hardcastlea svou návštěvou. Tohle už není politická záležitost. Teď je to osobní.“

Stefan Medley seděl na špinavé posteli v slabě osvětleném pokoji a upíral oči do prázdna. Takhle tady seděl po celou dobu, která uplynula od chvíle, kdy Roxana odešla. Snažil se přemýšlet o tom, co teď bude dělat, ale nebyl schopen se na nic soustředit. Během několika okamžiků se mu zhroutil celý svět a zůstal sám v malé špinavé hospodě, která se stala jeho posledním útočištěm.

Nepřipadalo mu to zde tak hrozné, když tu býval s Roxanou. Tehdy měli oči jen jeden pro druhého. Teprve teď viděl, jak je to tu levné a ošuntělé. Stejně jako on. Unaveně si třel spánky pulzující bolestí a pokoušel se myslet. Dokud zůstane v Havenu, nebude v bezpečí. Adamant nebude mít na výběr, uvěří, že jej zradil druhé straně. A Adamant byl

prvotřídní šermíř. I kdyby se mohl spolehnout na to, že Adamant nezabije člověka, který kdysi býval jeho přítelem, ve straně reformy byl jistě dostatek lidí, vždy připravených ztrestat zrádce se zbraní v ruce.

Zrádce. Bylo to odporné slovo, ale jediné, které se k němu hodilo.

Hardcastle po něm půjde také, jakmile mu Roxana
oznámí, že už nebude spolupracovat. Příliš často Hardcastlea urážel a příliš často zmařil jeho plány. A Hardcastle byl dobře známý tím, jak vytrvale dovedl nenávidět.

Medley svraštil čelo. S tolika nepřáteli na každém kroku
je pravděpodobnost, že vyvázne z Havenu živý, mizivá.
A když o tom tak uvažoval, Medley zjistil, že si není jistý, jestli vůbec chce Haven opustit. Tohle město byla žumpa, o tom nebylo pochyb, ale Haven byl jeho domov, vždy byl a bude. Každý, koho znal, každý, na kom mu záleželo, byl z Havenu.

Ale to všechno teď bylo pryč. Všechno to zahodil pro
lásku k ženě, která ho nemilovala. Přátelé se ho zřeknou,
jeho kariéra je u konce, jeho budoucnost... Medley tiše
vzdychl a složil hlavu do dlaní. Velmi rád by se rozplakal, ale na slzy už byl příliš otupělý.

V jeho životě nebylo mnoho žen. Vždycky bylo kolem
plno dívek, součást společenského víru, ale nezdálo se, že
by některá z nich měla čas na tichého muže, jehož jediným zájmem byla politika, a ke všemu ještě špatný druh politiky. Ty veselé mladé bytosti se všemi svými hrami, smíchem a jednoduchými šťastnými dušičkami odcházely za jinými muži a Medley zůstával sám. Vyskytlo se několik žen, které v něm viděly možného obchodního partnera. Manželství stále bylo nejlepším způsobem, jak získat v Havenu společenské postavení, a Medleyho rodina byla vždy společensky na výši. Byly doby, kdy byl natolik osamělý, že byl v pokušení souhlasit s některým ze svazků, které pro něj rodina domluvila, ale nakonec to nikdy neudělal.
Měl svou hrdost. A nechtěl se jí vzdát. Bylo to jediné, co
kdy měl.

Roxana byla jiná. Žádná prázdná hlava, napudrovaná
a navoněná květinka z nižší aristokracie. Žádná z těch
chladně kalkulujících žen, hledajících manžela jako investici. Roxana byla bystrá, divoká, zábavná a volná. Když byl s ní, cítil, že žije tak, jak to nikdy předtím nepoznal. Mohl si s ní povídat, mluvit s ní o věcech, o kterých nikdy předtím s nikým nemluvil. Nikdy předtím nebyl tak šťastný jako v těch drahocenných okamžicích, jež sdílel s ní.

Když se ale ohlédl zpět, viděl, jaký byl blázen. Měl
vědět, že živoucí legenda jako ona se nemůže doopravdy
zajímat o někoho, jako je on. Roxana byla krásná a slavná. Mohla mít kohokoliv, koho si umanula. Nějakého hrdinu, legendu, jako je ona sama. Někoho, kdo něco znamenal. Jak vůbec mohl věřit, že jí na něm záleží?

Až do té doby na něm nikdy nikomu nezáleželo. Ne
doopravdy. Ne tak, jak je to mezi mužem a ženou. Neuvědomoval si, jak bezútěšný a osamělý byl jeho život, dokud nepřišla ona, aby ho s ním sdílela. Díky ní opravdu žil, poprvé po dlouhém čase.

A teď byla pryč a on byl opět sám.

Sám. Nikdy nepřemýšlel nad tím, jak definitivně to slovo zní. Zdálo se mu, že slyší ozvěnu toho slova ve své mysli a že vidí svou budoucnost před sebou jako na dlani.

Jeho kariéra skončila. Poté co zradil svého přítele a partnera uprostřed voleb, nikdy už mu nikdo nebude důvěřovat. Přátelé ho odvrhnou a proti přáním své rodiny se v minulosti stavěl příliš často, než aby teď mohl očekávat nějakou podporu z jejich strany.

Už neměl žádnou naději. Ta byla pro lidi, kteří před
sebou měli nějakou budoucnost.

A přesto zde stále byla jedna věc, kterou mohl udělat.
Jediná poslední věc, která mu mohla dát klid a mír. Potom možná jeho přátelé pochopí, jak velmi litoval bolesti, kterou jim způsobil.

Medley vytáhl z boty nůž, sotva šest palců dlouhý, ale
s dobrou čepelí a ostrý břitem. Poslouží mu dobře. Dlouho seděl na kraji postele a zíral na něj. Pečlivě promýšlel to, co

hodlal udělat. Byla to poslední důležitá věc, kterou kdy udělá, a tak ji nechtěl zpackat. Položil nůž vedle sebe na postel a vyhrnul si rukávy. Kůže na jeho rukou se zdála být bledá a zranitelná. Chvíli své ruce pozoroval. Dlouhé namodralé žíly a rozseté chloupky ho fascinovaly, jako by je nikdy předtím neviděl. Zvedl nůž a automaticky otřel jeho ostří o své kalhoty, aby je očistil. Když si uvědomil, co dělá, zasmál se. Jako by na tom teď záleželo.

Sevřel nůž a namířil s ním proti levému zápěstí, ale
potom se zarazil, protože se mu příliš třásly ruce. Několikrát se zhluboka nadechl a na rukou mu naskočila husí kůže. Soustředil se, sebral všechnu svou odvahu a jeho
ruce se uklidnily. Ve světle lampy se čepel matně leskla.
Přitlačil na nůž a kůže se pod jeho čepelí lehce rozestoupila. Vystříkla krev a ostrou bolestí se kousl do rtu. Zaťal zuby a vedl řez nožem přes zápěstí. Hlasitě zasténal, bolest byla strašná. Cítil, jak mu praskají šlachy, jak povolovaly pod tlakem ostré čepele. Do vzduchu vystříkla krev.
Rychle nůž přehodil do levé ruky, dříve než mu znecitliví
prsty, a prořízl si žíly na pravém zápěstí. Nemohl se trefit, a proto musel říznout ještě dvakrát, než si byl jistý, že se mu to povedlo.

Nůž mu vyklouzl z prstů a upadl na podlahu. Plakal
a po tvářích mu stékaly slzy a hleny, jak mezi záškuby
pláče lapal po dechu. Krev z něj stříkala překvapivou rychlostí, brzy se začal cítit slabý a omámený. Položil se na postel, pevně stiskl víčka, aby vydržel strašnou bolest, která mu vystřelovala z paží do ramen. Nemyslel si, že to bude tak bolet. Držel ústa pevně semknutá, navzdory vzlykům, které jím otřásaly. Nemohl si dovolit dělat hluk. Někdo by ho mohl uslyšet a přijít mu na pomoc.

Začalo mu být mdlo. Nemohl zastavit pláč. Nebylo to
takové, jak si představoval. Ale nebyl překvapený, ne doopravdy. Mohl vědět, že mu ani nebude dovoleno, aby si vzal život s trochou důstojnosti. Viděl své prsty křečovitě sevřené, ale už je necítil. Krev stále proudila. Promáčela povlečení kolem jeho paží. Tolik krve.

Pohlédl do stropu a potom zavřel oči, naposledy.

Miloval jsem tě, Roxano. Opravdu jsem tě miloval.

Temnota se kolem něj zavřela a pohltila ho.

ZÁCHRANA

Roxana byla vzteklá a žoldáci se od ní raději drželi
dál. Jakmile dorazili do Hardcastleovy skrýše,
Štika s Da Silvou se vytratili, údajně proto, aby
někam zamkli Rybářku, ale ve skutečnosti proto, že nechtěli být Roxaně nablízku, dokud se neuklidní, a hlavně dokud nenechá na pokoji jílec svého meče. Dvaceti žoldnéřům, které Hardcastle pověřil hlídáním domu, to nemyslelo tak rychle, což pro ně mělo za následek, že schytali hlavní nápor Roxaniny nelibosti. Snažili se držet od ní tak daleko, jak to jen bylo možné, třásli se při každém jejím pohybu a očividně by nejraději splynuli s dřevěným ostěním. Roxana přecházela s bručením a mumláním sem a tam. Ještě nikdy nebyla tak rozzlobená, a co bylo nejhorší, nedokázala s jistotou říct, co ji vlastně rozzlobilo.

Částečně to bylo nejspíš proto, že Adamantův čaroděj
způsobil jejímu oddílu takové ztráty. Kdyby předtím netrvala na plné magické ochraně pro sebe, Štiku a Da Silvu, byli by všichni skončili stejně jako jejich muži. Roxana nesnášela, když muži pod jejím velením umírali. Brala to jako osobní urážku.

Částečně byla vzteklá, protože spolu s Rybářkou nezajala i Jestřába. Slíbila, že je dostane oba, a nesnášela, když nedokázala splnit, co slíbila. Legendy si nemohou dovolit
chyby - když je dělají, přestávají být legendami.

Ale převážná část její zloby pocházela z toho, jakým
způsobem zajali Rybářku. Od chvíle, kdy přišla do Havenu, se těšila, jak zkříží zbraně s legendárním kapitánem Rybářkou, a nakonec ji musel někdo udeřit zezadu, když se nedívala. To nebyl způsob, jak porazit legendu. Zvítězit tímto způsobem připadalo Roxaně příliš laciné, jako by nebyla nic víc než jen další nájemný vrah. A vrcholem všeho bylo, že jí ani nepřenechali čestně Rybářku zabít. Hardcastle výslovně přikázal, aby byla Rybářka zajata živá, aby ji mohl vyslechnout. Roxana si odfrkla. Poznala eufemismus pro mučení, když ho zaslechla.

Přecházela sem a tam, vrhala kolem sebe vražedně pohledy a žoldnéři se jí vyhýbali, jak jen mohli. Jejich skrýš byla pěkná díra, jedna obzvlášť zchátralá barabizna mezi jinými zchátralými barabiznami. Pro Hardcastlea a jeho činnost to

bylo tak nějak typické. Lacině a hnusně. Celá tahle akce zanechala Roxaně na patře nepříjemnou pachuť.
Byla bojovnice a tento styl špinavých politických rozbrojů jí neseděl. Jistěže zabíjela a trýznila a vyžívala se v krveprolití, ale to bylo v žáru bitvy, kdy o lidském osudu rozhodují odvaha a ocel, ne drobné špinavé triky a zákulisní pletichy. Kdyby Roxanu někdo podezíral z čestnosti, asi by se mu vysmála do obličeje, ale tohle... tohle svinstvo už bylo opravdu do nebe volající.

Letmo jí napadlo, co by si o tomhle asi pomyslel Medley, ale hned tu myšlenku nemilosrdně potlačila. Přestala přecházet kolem a několikrát se zhluboka nadechla. Trochu ji to uklidnilo a pustila ruku z jílce meče. Žoldákům se hned začalo volněji dýchat a přestali odhadovat vzdálenost k nejbližšímu možnému východu. Právě v té chvíli se vrátili Štika a Da Silva. Roxana je zpražila pohledem.

„No?“ zeptala se odměřeně.

„Spí jako mimino,“ řekl Štika, „ale pro jistotu jsme jí spoutali ruce i nohy.“

Roxana přikývla. „Kouknu se na ni a potom půjdu raději podat zprávu Hardcastleovi. Aby byl v obraze. Vy dva zůstanete tady.“

Štika a Da Silva rychle přitakali a tiše sledovali, jak Roxana mizí v sousední místnosti, kde uložili Rybářku.

Počkali, až se za ní zavřou dveře, a pak si vyměnili pohled.

„Zdá se, že se přestává kontrolovat,“ řekl Da Silva.
„Kdybych ji neznal, přísahal bych, že začíná mít ohledy,“ přisvědčil Štika. „Koneckonců Hardcastle věděl, že je riskantní najímat Roxanu na politickou práci. Každý ví, že Roxana je blázen. Na bitevním poli na tom nezáleží, ale nemůžeme ji nechat jen tak pobíhat po Havenu. Ví toho příliš mnoho.“

„Takže je postradatelná?“

„Když jde o politiku, je každý postradatelný. Zvláště ona. Tohle je oficiální, přímo od Hardcastlea.“

„Který z nás ji má zabít?“

Štika se zašklebil. „Tak nějak jsem neuvažoval o tom, že bych ji vyzýval na souboj, spíše jsem měl na mysli něco jako dát jí do vína pořádnou dávku rychle působícího jedu, počkat, až se zhroutí, a pak jí uříznout hlavu. Je na ni vypsaná tučná odměna.“

„To zní rozumně,“ řekl Da Silva.

Roxana stála ve dveřích sousedního pokoje a naslouchala. Vždycky měla dobrý sluch. A nejednou jí to na bitevním poli zachránilo život. Tušila, že Štika s Da Silvou něco chystají, ale nad chladnou vypočítavostí, s jakou právě naplánovali její smrt, jí vřela krev v žilách. Ty rozkazy musely přijít přímo od Hardcastlea; k něčemu takovému by se sami neodvážili. Hardcastle ji zaprodal párku pouličních zabijáků. Měla sto chutí vtrhnout do vedlejšího pokoje a oba je rozsekat na kaši. Ale ani ona nebyla tak velký blázen, aby si začínala s dvaadvaceti ozbrojenci v uzavřeném prostoru. Nezískala svou reputaci válečnice tím, že byla zbrklá. Musela odsud vypadnout a promyslet si, co a jak dál. Otevřela dveře, vrátila se do hlavní místnosti a předstírala, že si nevšimla náhlého ticha.

„Jdu se podívat za Hardcastlem. Dávejte dobrý pozor na Rybářku, ale nezkřivte jí ani vlásek na hlavě. Tohle potěšení si Hardcastle rezervuje pro sebe.“

Rychle Štikoví a Da Silvovi pokynula a zamířila ke dveřím dříve, než si stačili vymyslet nějaký důvod, proč by tam měla zůstat. Cítila mravenčení v zádech jako předzvěst možného útoku, napínala sluch do krajnosti a pátrala po charakteristickém zvuku taseného meče, ale nic se nestalo. Vyšla na ulici a téměř zklamaně za sebou práskla dveřmi. Rychle se rozběhla dál, kde se mohla co nejdříve ztratit v davu.

Stále si nebyla jistá tím, co by teď měla udělat. Ať se propadne, jestli bude dál pracovat pro Hardcastlea, pomyslela si, ale taky od něj nemohla jen tak odejít. Opustit rozdělanou práci by zničilo její pověst. Většinou jí bylo naprosto jedno, co si o ní kdo myslí, ale její profesionální pověst, to bylo něco jiného. Kdyby se rozkřiklo, že není schopna dostát svým závazkům, už by si ji nikdo nenajal.

Už tak se jí většina lidí příliš bála, než aby si s ní vůbec
něco začínali.

Zároveň nemohla dopustit, aby Hardcastleovi jen tak
prošlo, že se ji pokoušel odstranit. To by její pověst poškodilo ještě víc. Kráčela ulicí, mračila se a lidé se jí spěšně klidili z cesty.

Ze všeho toho přemýšlení ji rozbolela hlava. Potřebovala někoho, s kým by si mohla promluvit, někoho, komu by mohla věřit. Ale ona nevěřila nikdy nikomu... kromě
Stefana Medleyho.

Ta myšlenka ji překvapila stejně jako prudký nával vřelých citů, který ji při ní zaplavil. Na to, že byl politik, byl Stefan docela dobrý chlap. Chápal věci jako je přímost a čest. Půjde se za ním podívat. Možná se na ni ještě hněvá, ale s tím ona už něco udělá. Namířila si to zpět do hospody, kde ho zanechala. Někdo jí tam určitě bude schopen říct, kam odešel.

Hospoda byla plná zákazníků. Vzduch byl těžký kouřem
a dav u baru prozpěvoval hymnu reformistů, vesele, když
už ne příliš přesně. Roxana si proklestila cestu k pultu.
Křikla na výčepního, ale ten měl plně ruce práce a předstíral, že ji neslyší. Roxana se naklonila přes bar, popadla ho za límec a přitáhla si ho k sobě. Chtěl začít něco namítat, ale když si uvědomil, s kým má tu čest, smrtelně zbledl.

„Stefan Medley," zasyčela Roxana tichým, varovným
hlasem. „Muž, se kterým jsem sem přišla. Kam odsud odešel?"

„Neodešel nikam," zachroptěl výčepní. „Pořád je ještě
v pokoji."

Roxana se zamračila, pustila ho a otočila se. Proč tu
sakra Stefan ještě tvrdne? Musí přece vědět, že reformisté
po něm jdou a nebude jim trvat dlouho, než ho tu najdou.
Medley byl sice vždy opatrný ohledně místa jejich schůzek, ale Roxana záměrně nechala plno stop - i to byla součást plánu. Zavrtěla hlavou. Čím dříve si se Stefanem promluví a vypadnou odsud, tím lépe. Vyběhla po schodišti za výčepem a brala přitom schody po dvou. Promluví si s ním a všechno zase bude v pořádku. On bude vědět, co dělat. Vždycky to věděl.

Dveře do jejich pokoje byly zamčené. Roxana se rychle
rozhlédla kolem, pak dvakrát zaklepala a netrpělivě čekala. Z pokoje se neozval ani hlásek. Zaklepala znovu a potichu, zavolala jeho jméno. Žádná odpověď. Roxana se zamračila. Musí tam být, když jsou dveře zamčené. Že by se na ni zlobil? To mu nebylo podobné. Možná spal. Zaklepala znovu a zavolala jeho jméno tak hlasitě, jak jen se odvážila. Ale znovu žádná odpověď. Roxana začínala mít nedobrý pocit. Něco nebylo v pořádku. Možná ho reformisté už dostali...

Tasila meč a kopla surově do dveří. Dveře se zachvěly, ale nepovolily. Roxana krátce zaklela a kopla do nich
ještě jednou. Tentokrát zámek povolil a dveře vpadly dovnitř. Pokoj za nimi byl temný a tichý. Roxana rychle vklouzla dovnitř a vrhla se stranou, aby z ní její silueta
rýsující se proti světlému obdélníku otevřených dveří nedělala příliš snadný cíl. Nerozhodně stála ve tmě s připravenou zbraní, ale chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že jí žádné nebezpečí nehrozí. Odložila zbraň a rozsvítila jednu z lamp.

Světlo zaplavilo místnost a Roxaně se na okamžik zdálo, že je celý pokoj rudý od krve. Krev byla všude na povlečení a tvořila kaluže na podlaze. Byla už částečně zaschlá. Roxana se potichu přiblížila a nahmatala na Medleyho krku pulz. Pomalý a slabý, ale stále tam byl, i když jeho pokožka už byla mrtvolně studená. Nejprve ji napadlo, že ho dostali reformisté, ale potom spatřila jeho paže a ošklivé temné rány na zápěstích. Dech se jí vzpříčil v hrdle, když si uvědomila, co udělal a proč. Obrátila se a vyběhla z místnosti.

Pádila dolů po schodech do výčepu, probila si cestu
zástupem a znovu popadla výčepního za límec. „Potřebuju ranhojiče... Hned!"

„V prvním patře bydlí čarodějnice ze severu. Říká si
Vienna. Docela se vyzná. Nikdo jiný tu není, ale pokud
chceš, abych pro někoho poslal..."

„Ne! Nikomu o tom nic neříkej. Uděláš to, a vykuchám
tě. V kterém bydlí pokoji?"

„V devítce. Nahoře, hned za rohem. Nemůžeš to minout.“

Roxana pustila výčepního a vyběhla znovu do schodů.
Pokoj číslo devět našla prakticky okamžitě, ale jí to připadalo jako věčnost. Bušila do dveří pěstí, dokud se neotevřely a nevyhlédlo z nich podezíravě oko.

„Kdo je to? Co chceš?“

„Potřebuji ranhojiče.“

„Potraty nedělám.“

Roxana kopla do dveří, popadla ženu za šaty a přirazila ji na zeď. Čarodějnice se chabě bránila a bezmocně třepala nohama několik palců nad podlahou. Pak začala volat o pomoc, ale Roxana se jí podívala zblízka do tváře. Čarodějnice okamžitě ztichla a přestala klást odpor.

„Můj přítel je raněný,“ zasyčela Roxana. „Umírá. Zachráníš mu život, nebo tě zabiju a dám si při tom na čas. Hni sebou.“

Pustila Viennu nohama na zem a pak ji odtáhla po schodech do dalšího patra, do Medleyho pokoje. Vienna vrhla jediný pohled na zakrvácenou podlahu a otočila se k odchodu, ale pak se její oči setkaly s Roxaninýma. Čarodějnice byla drobná, křehká osůbka v ošumělých zelených šatech a za jiných okolností by se Roxana cítila provinile, že ji takto tyranizuje, ale teď to bylo něco jiného. Jediné, na co byla schopna myslet, byl Stefan, který umíral sám a opuštěný ve špinavém hospodském pokoji a jen kvůli ní.

Ukázala na Medleyho a Vienna se otočila a prohlédla si jeho zápěstí.

„Ošklivé,“ řekla vědma potichu. „Ale máš štěstí, válečnice. Moc se mu to nepovedlo. Řezal tepnu napříč, místo toho, aby udělal podélný řez. Krev se srazila a zavřela rány. Ztratil hodně krve, ale myslím...“

„Dokážeš ho zachránit?“ zeptala se Roxana.

„Myslím, že ano. Prosté hojící kouzlo na zápěstí a druhé na urychlení krvetvorby...“ Začala jí vysvětlovat řadu technických podrobností, kterým Roxana nerozuměla, ale nechala ji, ať si říká, co chce. Nebyla schopna soustředit se vůbec na nic, protože ji zaplavil hluboký pocit úlevy.
Medley nezemře. Nezemře kvůli ní. Nevrle kývla na Viennu a vědma začala se svými kouzly. Obřad byl jednoduchý a na pohled nechutný, ale účinný. Rozříznutá tkáň politikova zápěstí se znovu spojila, rány se zacelily a do jeho tváře se pomalu začínala vracet barva. Dech se mu prohloubil a ustálil.

„To je vše, co mohu udělat,“ řekla nakonec Vienna.
„Nech ho pár dní odpočívat a bude zase jako znovuzrozený. Jak ho udržíš naživu pak, to už je tvůj problém. Ty rány na zápěstí byly hluboké. Myslel to vážně.“

„Ano,“ řekla Roxana. „Já vím.“ Odvázala si od opasku měšec a hodila ho Vienně, aniž se podívala, kolik v něm je.

„Nikomu ani slovo,“ řekla, nespouštějíc z Medleyho oči. Čarodějnice mlčky přikývla a spěšně se ztratila, aby si to snad Roxana ještě nerozmyslela.

Roxana usedla na okraj postele vedle Medleyho a pranic nedbala na krev, která jí potřísnila kalhoty. Vypadal vyčerpaně a unaveně, jako by měl hodně dlouho horečku.
Položila mu ruku na čelo. Bylo studené a suché.

„Co ti mám říct, Stefane?“ řekla tiše. „Nikdy jsem si nemyslela, že bys udělal něco takového. Brala jsem tě čistě pracovně. Ale... Měla jsem tě ráda. Proč jsi to udělal?“

„Proč ne?“ odpověděl Medley chraptivě. Olízl si rty a polkl. Roxana mu nalila sklenici vody ze džbánu na stole a podržela mu ji u úst, zatímco pil. Když polkl několik doušků, odložila sklenici. Medley zvedl ruce a prohlížel si uzdravené rány na zápěstí. Trpce se pousmál a nechal ruce klesnout zpátky na postel.

„Neměla ses s tím obtěžovat, Roxano. Teď to budu muset dělat celé znovu."

„Ať tě to ani nenapadne!" varovala ho dívka. „Nechci tím vším procházet ještě jednou. To by moje nervy už nevydržely. Proč jsi to udělal Stefane?"

„Nestačí jenom žít," odpověděl Medley. „Musíš mít i něco, pro co bys žil. Něco, nebo někoho. Na chvíli jsem měl politiku, a když mě unavila, našel jsem Adamanta. Potřeboval mě a díky němu jsem se cítil potřebný a hodnotný, stal jsem se jeho přítelem. Ale i tehdy jsem žil život někoho druhého, kráčel jsem ve stopách někoho jiného.

Pak jsem potkal tebe a ty jsi dala mému životu smysl. Byl jsem s tebou tak šťastný... Byla jsi mi vším, co jsem v životě až doposud postrádal. Díky tobě jsem cítil, že na mně záleží, cítil jsem se být pánem svého života a ne jen něčím stínem. A potom jsi mi řekla, že to všechno byl pouhý klam, a odešla jsi z mého života. Už se nemůžu vrátit k tomu, co jsem byl předtím. To raději umřu, než tohle. Miluji tě, a jestli to, co jsme měli, byla jenom lež, dávám přednost lži před skutečností. I kdybych musel umřít proto, abych si ji udržel."

„Nikdo ke mně předtím nic takového necítil," řekla Roxana pomalu. „Myslím, že mám hodně o čem přemýšlet. Ale tohle ti slibuji, Stefane: zůstanu s tebou tak dlouho, dokud mě budeš potřebovat. Nejsem si jistá proč, ale záleží mi na tobě."

Medley se na ni dlouho díval. „Jestli je to... nějaká nová hra, kterou se mnou hraješ, abys ode mne získala další informace, nevadí mi to. Ale nepředstírej, že ti na mně záleží, pokud tomu tak není. Prosím. Podruhé bych to nesnesl."

„Zapomeň na to," řekla Roxana. „Hardcastle se může jít vycpat. Teď se všechno změní."

„Miluji tě," řekl Medley. „Co cítíš ty ke mně?"
„Ať se propadnu, jestli to vím," řekla Roxana.

Jestřáb byl unavený, jeho ruce a záda ho bolely z přemíry pohybu a nedostatku odpočinku. V průběhu uplynulé hodiny propátral všechny možné zastrčené kouty Teras v zoufalé snaze nalézt nějakou stopu po Rybářce. Nikdo nic nevěděl bez ohledu na to, jak důsledný při kladení otázek byl. Nakonec neochotně došel k přesvědčení, že mu říkají pravdu. A tak mu zůstalo jediné místo, kde hledat. Pekelný dvůr. Hardcastleův dům.

Teď tedy stál před velkou železnou bránou střeženou dvěma poněkud nervózními zbrojnoši. Starý dům vypadal tiše a téměř opuštěně, pouze v několika oknech se svítilo. Někde tam najde to, co hledá. Nebo někoho či něco, co ho přivede na správnou stopu.

Dva ozbrojenci si vyměňovali nejisté pohledy, ale neřekli nic. Poznali Jestřába a věděli, čeho je schopen. Neunikla jim čerstvá krev, odkapávající ze sekery v jeho pravé ruce. Jestřáb si jich nevšímal, prohlížel si Dvůr. Hardcastle a jeho lidé teď budou venku v ulicích, takže měl slušnou šanci, že narazí jen na základní personál. Možná bude mít štěstí a najde Isobel zavřenou v některém sklepě. Pamatoval si, jak vypadala, když ji odvlékali, zkrvavená a v bezvědomí, a znovu se v něm začal probouzet chladný vztek. Pomalu pohlédl na oba ozbrojence a ti se nervózně roztřásli.

„Otevřete bránu," řekl Jestřáb.

„Hardcastle tady není," řekl jeden z mužů. „Všichni jsou pryč."

„Někoho už si najdu, kdo se mnou bude mluvit."

„S vámi ne, kapitáne Jestřábe. Máme své rozkazy. Vy nemáte povolen vstup za žádných okolností. Pokud jde o vás, nikdo tu není a nikdy nebude."

„Otevřete bránu," řekl Jestřáb.

„Zmiz," přikázal druhý zbrojnoš. „Tady nemáš co dělat."

Jestřáb mu dal ránu pod pás, těsně pod přezku opasku. Muž se zlomil v pase a složil se na zem. Druhý zbrojnoš se dal rychle na ústup. Jestřáb se opřel do vrat a pomalu je otevřel. Pak překročil muže ležícího na zemi a vstoupil na území Dvora. Ozbrojenec od brány na něj vrhl jediný pohled, otočil se a běžel směrem k domu. Jestřáb se pevným krokem pustil za ním. Neměl důvod spěchat. Nikdo nikam neutíkal.

Zaslechl zvuk tichých a měkkých kroků, a když se rozhlédl, uviděl, jak se k němu řítí tři obrovští psi. Jestřáb si je pozorně prohlédl. Říkalo se, že Hardcastleovi psi jsou zabijáci a lidožrouti, ale Jestřábovi připadali celkem obyčejní. Sundal z opasku pytlík s práškem, otevřel jej, zadržel dech a rozhodil ho do vzduchu přímo před psy. Ti se zarazili, podezřívavě zavětřili, pak si najednou sedli na bobek a ve tvářích se jim objevil zvláštní výraz. Jestřáb chvíli počkal, až si byl jistý, že prášek odvedl svou práci, a potom je opatrně obešel. Dva ze psů ho naprosto ignorovali a třetí se válel na zádech, aby ho Jestřáb mohl podrbat na břiše. Jestřáb se pohrdavě pousmál, ale jen koutkem úst, aby se sám nenadýchal, když kolem nich procházel. Věděl, že se mu druhý balíček drogy, který našel v Danielině pokoji, bude hodit.

Zamířil přímo ke Dvoru. Zdálo se, že všude vládne klid. Už byl skoro u hlavního vchodu, když se před ním dveře rozletěly dokořán a vyhrnulo se z nich pět mužů v plné zbroji a zahradili mu cestu. Jestřáb se na ně vyzývavě usmál a pozvedl svou zkrvavenou sekeru, aby si ji mohli dobře prohlédnout.

„Kde je?" zeptal se mírným hlasem. „Kde drží Hardcastle mou ženu?"
„Nevím, o čem to sakra mluvíš," odpověděl velitel ozbrojenců. „Já jsem Brond. V Hardcastleově nepřítomnosti vystupuji jeho jménem a on s tebou mluvit nechce. Raději běž hned pryč. Už teď jsi v pořádném maléru."

„Poslední šance," řekl Jestřáb. „Kde je moje žena?"
„Raději to ani nechtěj vědět," odsekl Brond. Pak se otočil ke svým mužům: „Vyhoďte ho a moc se s ním nemazlete. Ukažte tomu chlapovi, jak dopadají ti, kdo se na nás vytahují."

Jestřáb mu beze slova zaťal sekeru do boku. Těžké ocelové ostří projelo skrz Brondovu kroužkovou zbroj a zabořilo se hluboko do jeho hrudního koše. Brond chvíli stál, zíral na ni, neschopen uvěřit tomu, co se stalo. Pak klesl na kolena a z úst se mu začala valit krev. Jestřáb vytrhl sekeru a postavil se do střehu. Zbylí čtyři zbrojnoši se na něj vrhli. První, který se k němu přiblížil, padl k zemi v záplavě krve a vlastních vnitřností, jak mu Jestřábova sekera rozpárala břicho.

Ostatní tři obklopili Jestřába ze všech stran a doráželi na něj jako psi, kteří se pokoušejí skolit medvěda. Ale jeho sekera se míhala na všechny strany a udržovala útočníky od něj na vzdálenost paže. Jestřáb se na ně chladně usmíval a zvažoval své šance. Byli dobří, ale on byl lepší. Nebude problém je dostat, byla to jen otázka času. Ale potom se ze dveří vyhrnuli další čtyři žoldnéři a Jestřáb si uvědomil, že bude mít potíže. Kdyby mu Rybářka kryla záda, zvládl by je a ani by se nezpotil, ale bojovat s touhle přesilou na vlastní pěst byla sebevražda. Nu což, ať se propadne, jestli to vzdá! Rybářka ho potřebuje. Mimoto, svého času už byl v horší kaši. Pevně sevřel sekeru v ruce a vrhl se na nejbližšího protivníka.

Náhle se po jeho boku objevila další postava: vysoká, pružná a velice smrtící. Dva ozbrojenci padli pod jejím ostřím v několika vteřinách. Jestřáb zkosil třetího a ostatní se rozprchli na všechny strany, utíkali doslova o život. Jestřáb spustil svou sekeru a otočil se k Roxaně. Chvíli tam stáli a dívali se jeden na druhého. Potom Roxana pomalu sklonila svůj meč.

„No dobrá," řekl Jestřáb. „O co jde?"

„Přišli jsme vám na pomoc," řekl Medley a opatrně se k nim připojil. „Víme, kde je vaše žena. Můžeme vás zavést přímo k ní."

„Proč bych vám měl věřit?" zeptal se Jestřáb. „Oba dva pracujete pro Hardcastlea."

„Už ne," řekla Roxana. „Porušil smlouvu."

„A já jsem pro něj nikdy nepracoval," dodal Medley prostě.

„Kromě toho," pokračovala Roxana, „bez naší pomoci nemáš šanci svou ženu najít a zachránit."
Jestřáb se lehce pousmál a pak přikývl. „Tohle je dobrý argument."
Krátce zaváhal a pak odložil sekeru. Roxana zastrčila svůj meč do pochvy a všichni tři vykročili zpátky k bráně. Museli jít pomalu, aby jim Medley stačil. Jestřáb si ho pátravě prohlédl.

„Nevypadáte dobře, Medley. Jste si jistý, že to zvládnete?"
„Byl nemocný," řekla Roxana rychle. „Ale už je mu dobře."
Jestřáb se na oba podíval a rozhodl se to pustit z hlavy. Zřejmě by to byl dlouhý příběh a ten ted musí počkat.
„Jak jste mě našli?" zeptal se místo toho.

Medley se usmál. „Vypadá to, že poslední hodinu jste strávil slíděním po stopách v nejhorší části Horních teras. Stačilo, abychom šli podle krve a mrtvol, které po vás zůstávaly."

„Neřekli jste mi, co čekáte, že z toho budete mít," řekl Jestřáb.

„Stáhnete veškerá obvinění proti nám dvěma," odpověděl Medley. „Budeme mít zase čistý rejstřík."

„Dobře," souhlasil Jestřáb. „Pomůžete mi zachránit Isobel a já uvidím, co pro vás mohu udělat. Ale jestli budu mít jen stín podezření, že se mě snažíte podrazit, zabiju vás oba. Platí?"

„Copak se to dá odmítnout?" usmál se Medley.

„Platí," řekla Roxana.

Štika už dřepěl v úkrytu více než hodinu, došlo mu pivo. Nemohl si poslat pro další, to by na ně mohlo upoutat pozornost. Opřel si židli o zeď a zamyšleně se zadíval na zamčené dveře, které ho dělily od spoutané Isobel Rybářky. Krásné a pyšné důstojnice Městské hlídky. I když asi už ne tak pyšné. Při té myšlence se usmál a jeho ruka nahmatala klíč, visící na jeho opasku. Hardcastle sice výslovně nařídil udržet ji naživu, ale neříkal nic o tom, že by na ni nesměli sáhnout.

Štika se rozhlédl kolem sebe. Šest jeho mužů hrálo kostky a hádalo se o pravidla. Další dva se zabývali běžnými úpravami výstroje. Zbytek byl roztroušen kolem domu a hrál si na nevinné kolemjdoucí. Každopádně byl dům zcela bezpečný a nikdo jej nebude postrádat, když si udělá malou přestávku. Tiše zavolal na Da Silvu a žoldnéř nechal kostky kostkami a připojil se k němu. „Doufám, že máš pro mě něco zajímavého. Zrovna jsem vyhrával."

„Švindlovat v kostkách můžeš kdykoliv. Já mám na mysli mnohem příjemnější hru."

Da Silva se podíval na zavřené dveře a svraštil čelo.
„Byl jsem zvědavý, jak dlouho ti to bude trvat, než na ni dostaneš zálusk. Zapomeň na to, Štiko. Tam uvnitř je kapitán Rybářka. My dva se s ní nemůžeme měřit."

„Ale no tak," řekl Štika. „Je to jenom ženská. Společně ji zvládneme. Jdeš do toho?"

„Jdu do toho, když půjdeš taky." Da Silva se náhle usmál. „Kdo bude první?" „Hodíme si."
„Tvojí mincí, nebo mojí?"

„Mojí." Štika vytáhl z měšce stříbrnou minci a podal ji

Da Silvovi a ten si ji pozorně z obou stran prohlédl, než mu ji vrátil. Štika vyhodil minci do vzduchu, obratně ji chytil, připlácl si ji na ruku. Da Silva křikl hlava, a když Štika minci odkryl, zaklel. Štika se zašklebil a schoval ji. Da Silva ukázal na ostatní žoldnéře. „A co ostatní?“ zeptal se tiše.

„Ostatní?“ opáčil Štika. „Ať si najdou vlastní ženskou.“ Da Silva se zadíval na zamčené dveře a zamyšleně si olízl rty.

„Musíme být opatrní, Štiko. Jestli jí dáme šanci, podřeže nám krk našimi vlastními noži.“

„Tak jí tedy šanci nedáme. Přestaneš si už dělat starosti? Za prvé, dostala pěkně do těla. To z ní mohlo vymlátit trochu té namyšlenosti. A za druhé, když byla v bezvědomí, svázal jsem jí ruce i nohy, nevzpomínáš si? Takže není v pozici, aby nám mohla dělat nějaké potíže. Já jí rozvážu nohy a ty ji podržíš, zatímco si s ní budu užívat. A potom se vyměníme. Souhlasíš?“

„Jasně.“ Da Silva široce vycenil zuby. „S tebou si přátelé vždycky užijou, Štiko.“

Pomalu zamířili k zamčeným dveřím. Několik ostatních žoldnéřů stočilo pohledy jejich směrem, ale nikdo nic neřekl. Štika odemkl dveře a sundal ze zdi lampu. Ještě jednou se na Da Silvu zašklebil a pak oba dva vešli dovnitř, aby navštívili kapitána Rybářku.

Místnost neměla okna ani jiný zdroj světla a Rybářka přivřela před náhlým jasem oči. Už nějakou dobu byla při vědomí, ale sama a ve tmě neměla žádnou představu o tom, kolik času uběhlo. Hlava ji ostře bolela a věděla, že může mluvit o štěstí, pokud nemá otřes mozku. V pažích, svázaných za zády, už měla křeče a ruce měla celé zmrtvělé, protože se jí provazy pořádně zařezávaly do masa. Také kotníky měla spoutané a svůj meč nikde neviděla. Když se to vzalo kolem a kolem, byla už v lepším postavení.

Pokusila se posadit, aby si mohla prohlédnout dva muže, kteří stáli ve dveřích. Opatrně za sebou zavřeli a z pohledů, které na ni vrhali, si dokázala udělat celkem jasnou představu, co se jim asi honí v hlavě. Zachvátil ji náhlý příval strachu a musela zatnout zuby, aby se jí nezačaly chvět rty. Stála už tváří v tvář smrti, zraněná byla tolikrát, že přestala své jizvy vůbec počítat, ale tohle bylo něco jiného. Samozřejmě že už přemýšlela o znásilnění – jako asi každá žena, jak předpokládala - ale nikdy si nemyslela, že by to mohlo potkat ji. Kapitána Městské hlídky Rybářku, bojovnici. Byla příliš silná, příliš zručná s mečem, příliš odhodlaná ubránit se všemu, co by se jí mohlo stát. Jenže její meč byl teď pryč, sílu už z ní všechnu vymlátili a odhodlání spoléhat se sama na sebe ji zřejmě samo o sobě neochrání... Pevně sevřela rty, aby potlačila vzrůstající paniku. Musí si zachovat zdravý rozum a chopit se příležitosti přelstít je. A kdyby všechno selhalo, pořád se ještě může pomstít.

Štika položil lampu do výklenku vysoko na zdi. Přímo cítil, že se na něj Rybářka dívá. Beze spěchu k ní přistoupil. Její pohled byl pevný, možná až příliš bdělý. Zašklebil se na ni, klekl si vedle a položil jí ruku na stehno. Rybářka pod jeho dotykem s odporem ucukla.

„Není se čeho bát, Rybářko,“ řekl Štika a tiskl jí stehno právě tak silně, aby cítila sílu jeho ruky. „Můj přítel a já ti neublížíme, když se budeš slušně chovat. Buď na nás milá, hezky s námi spolupracuj a snaž se, abychom si užili, a vůbec nic se ti nestane. Samozřejmě, že jestli ses rozhodla být nepříjemná, můj přítel Da Silva zná několik opravdu ošklivých triků se stahovacím nožem. Nemám pravdu, Da Silvo?“

„To máš.“ Rybářka ho probodla pohledem a Da Silva se rozesmál.

„Jsem kapitán Městské hlídky,“ řekla Rybářka. „Jestli se mi něco stane, budete mít vážně problémy.“

„To platí tam venku,“ řekl Štika. „Tady to nemá žádný význam. Tady jsi pouze ty a my dva.“

„Můj manžel mě najde. O Jestřábovi už jste slyšeli, nebo ne?“

„Jistě," přikývl Štika. „Už ho netrpělivě očekáváme. Je prý dobrý, ale to jsme my taky. A je nás tu na něj mnohem víc."

Rybářčiny myšlenky běžely jako o závod. Jeho hlas zněl jistě a upřímně a to ji vystrašilo daleko víc než cokoliv jiného. Nechtěli jenom ji, chtěli také Jestřába.

„Tak dobře," řekla nakonec a její hlas nebyl ani zdaleka tak pevný, jak by si byla bývala přála. „Nebudu se bránit. Jenom... mi neubližujte. Proč mě nerozvážete? Mohla bych... lépe spolupracovat."

Štiková ruka se vymrštila a zasáhla ji tvrdě přímo do obličeje. Pod silou úderu jí odskočila hlava. Cítila, jak jí po bradě teče krev z rozbitých úst. Zaťala zuby, aby přemohla bolest a závrať. Už ji párkrát zbili daleko hůř, ale tenhle druh násilí byl pro ni nový a daleko více jí naháněl strach, protože byla naprosto bezmocná.

„To bylo za to, že nás považuješ za pitomce," oznámil jí Štika. „Kdybych ti rozvázal ruce, je ze mě natotata mrtvola. Tuhle šanci ti nedám, Rybářko."

Vytáhl z boty nůž a Rybářka zatajila dech, ale použil ho jen, aby přeřízl provazy poutající její kotníky k sobě.

Da Silva rychle přiklekl, aby jí přidržel nohy. Rybářce se rozbušilo srdce a její dech byl najednou mnohem rychlejší a trhaný. Štika jí položil ruku na ňadro a zatlačil, takže upadla na záda. Pak si začal rozepínat kalhoty. Rybářka se s námahou snažila znovu posadit, jako by tím mohla oddálit nevyhnutelně. Štika se zasmál. Sklonil se k ní, popadl ji za vlasy a násilně jí zaklonil hlavu. Pevně ji podržel a sklonil se nad ní, aby ji políbil.

Rybářka zaťala zuby do jeho spodního rtu. Pevně skousla, trhla hlavou dozadu a při tom mu vyrvala pořádný kus rtu. Štikovi se z úst vyřinula krev a na okamžik ztuhl ochromený bolestí. Rybářka vyplivla jeho ret a surově ho udeřila čelem do obličeje. Ozval se tichý, ale nezaměnitelný zvuk lámané nosní přepážky a svíjející se Štika přepadl dozadu na Da Silvu. Než stačil Da Silva odhodit Štiku stranou a zvednout se na kolena, podařilo se Rybářce vyškrábat na nohy. Rychle přiskočila a vší silou ho kopla mezi nohy. Než mohl Da Silva vykřiknout, dech se mu zarazil v hrdle a skácel se v křečích na podlahu, drže si oběma rukama postižené místo. Štika se svíjel vedle něj, zakrýval si oběma rukama tvář a bolestí nebyl schopen jakékoliv souvislé myšlenky. Vzápětí ho Rybářka důkladně nakopla do hlavy a on se zmítat přestal.

Když za sebou uslyšela šramot, prudce se otočila a zjistila, že je Da Silva opět na nohou. Bolestí byl celý zkroucený, ale v ruce svíral nůž a v očích měl mrazivý vztek. Rybářka couvla a Da Silva se na ni vrhl. Vyrazil proti ní s nožem, ale ona jeho pohyb předvídala a uskočila stranou.
Da Silva dokončil pohyb do prázdna a ztratil rovnováhu.
Rybářka toho využila a kopla ho do kolena. Da Silvovi se podlomily nohy, přepadl dopředu a při tom ho zasáhl tvrdý úder kolenem do brady. Hlava mu odskočila a klesl bezvládně na podlahu.

Rybářka se opřela o chladnou, kamennou zeď. Celé její tělo se chvělo. Hlava ji bolela tak silně, že stěží dokázala myslet, ale věděla, že teď není čas na odpočinek. Pokud ostatní žoldnéři zaslechli hluk zápasu, mohlo by je napadnout přijít se podívat, co se děje. A ona se vůbec necítila na další rvačku. Zhluboka se nadechla, zadržela na chvíli dech a třas poněkud ustoupil. Pak se svezla na zem a rukama svázanýma za zády šmátrala kolem sebe po podlaze, dokud nenašla nůž, který upustil Da Silva. Teď už stačilo jen přeříznout si pouta na zápěstí a potom vymyslet plán, který by ji odsud dostal, aniž by musela pobít bůhví kolik žoldnéřů, jež na ni bezpochyby čekají ve vedlejší místnosti.
Rybářka se kysele usmála a soustředila se na přeřezání pout na rukou. Pěkně jedno po druhém.

Úzká ulička byla skoro úplně temná, ozařovala ji pouze jediná pouliční lampa, která vrhala mdlé světlo na chátrající polorozpadlé budovy. Všechny dnešní průvody a přehlídky už prošly a nic už nerušilo zasmušilé ticho nočních ulic. Jestřáb a Roxana se ukryli ve stínu a připravili si zbraně, zatímco Medley pozorně sledoval úkryt Štiky a Da Silvy. Okenice byly zavřené a dům nejevil sebemenší známku života. Jestřáb ho už chvíli pozoroval a nevesele se mračil.

„Jsi si jistá, že je to správně místo? Kde jsou k čertu nějaká okna?“

„Ve všech zdech domu jsou střílny a špehýrky,“ vysvětlila tiše Roxana. „Hardcastle tenhle dům používal už dřív. Uvnitř je přinejmenším dvacet ozbrojených mužů, kteří čekají, až přijdete zachránit kapitána Rybářku.“

„Možná bychom měli poslat k Adamantovi pro posily,“ řekl Medley.

„Na to není čas,“ odsekl Jestřáb. „Každou minutu, kterou tam stráví, je Isobel v nebezpečí. Chci ji dostat ven hned.“

„Tak dobře,“ řekl Medley. „Jaký máme plán?“
Roxana se usmála a v očích se jí povědomě zalesklo.
„Kdo potřebuje plán? Prostě tam vtrhneme, podřízneme hlídky a zabijeme každého, kdo se postaví mezi nás a kapitána Rybářku.“

Jestřáb a Medley si vyměnili pohled. Roxana byla bezpochyby nadaná válečnice, ale cit pro jemnou taktiku mezi její přednosti rozhodně nepatřil.

„Nemůžeme riskovat přímý útok,“ řekl Jestřáb opatrně.
„Mohli by Isobel při prvním náznaku pokusu o její záchranu prostě zabít. Potřebujeme nějak odlákat jejich pozornost.“

„Mohla bych něco podpálit,“ nabídla se Roxana.

„Byl bych radši, kdybys to nedělala,“ řekl Medley rychle. „Celá tahle ulice je jedna velká ohnivá past. Založ tu oheň, a shoří polovina Teras.“

„Mám lepší nápad,“ řekl Jestřáb. „Protože nás stejně uvidí, jak se blížíme, co kdybychom jim ukázali něco, co je nevyplaší? Prostě přejdeme ke dveřím, já budu odzbrojený a Roxana mě bude držet v šachu špičkou meče. Medley by mohl nést mou sekeru. Budou si myslet, že jste mě zajali. A až budeme uvnitř, obhlédneme situaci a počkáme na správný okamžik. S trochou štěstí mě budou chtít zamknout k Rybářce. Takže počkáme, až odemknou ty správné dveře, potom mi Medley podá sekeru a pozabíjíme všechno, co se hne. Nějaké otázky?“

Roxana se podívala na Jestřába. „Ty jsi ochoten mi důvěřovat, když tě budu dloubat mečem mezi lopatkami?“

„Jistě,“ řekl Jestřáb. „Protože jestli se o něco pokusíš, seberu ti ho a přinutím tě ho sníst.“
Roxana mrkla na Medleyho. „To by mu bylo podobné.“
„Tak jdeme na to,“ řekl Medley. „Než se mi vrátí zdravý rozum a uvědomím si, jak nebezpečně to je.“

* * *

Rybářka setřásla poslední zbytky provazů, které jí svazovaly zápěstí, a zatřepala rukama, aby se v nich opět rozproudila krev. Na pažích a zápěstích měla jasně rudé šrámy označující místa, kde se při vyprošťování pořezala, ale na tom teď nezáleželo. Do rukou se jí začínal vracet cit a v prstech ucítila bolestivé mravenčení. Tiše se přikradla k zamčeným dveřím a zaposlouchala se. Zatím se zdálo, že Štiku a Da Silvu nikdo nepostrádá, ale nedokázala odhadnout, jak dlouho to může trvat. Vrátila se ke Štikovi a vytáhla mu z pochvy meč. Byla to dobrá zbraň.

Přejela pohledem po dvou zkrvavených mužích ležících v bezvědomí na podlaze. Měli ji v úmyslu znásilnit, pokořit ji a pak ji předat Hardcastleovi, aby jí mohl připravit pomalou a bolestnou smrt. Za předpokladu, že se odtud dostane živá, mohla by je poslat na zbytek života do dolů. Nikdo, kdo si začne s Městskou hlídkou, nesmí ujít trestu. Ale pořád tady byla možnost, že se Hardcastleovi podaří podplatit soudce a Štika s Da Silvou se z toho vysekají. To nemohla připustit. Dokud budou volní, nebude se ona nikdy cítit bezpečně.

Klekla si vedle Štiky a přiložila mu ostří jeho meče na hrdlo. Mohla to udělat. Nikdo by se to nikdy nedozvěděl.
Klečela tak dlouhou chvíli, pak pozvedla meč z jeho krku a postavila se. Nedokázala chladnokrevně zabít bezmocného člověka. Ani Štiku ne. Byla členkou Městské hlídky a Hlídka hájí právo, nemstí se.

Otočila se ke Štikovi a Da Silvovi zády, postavila se
přede dveře a trochu je pootevřela. Nevěděla, kolik žoldáků je za nimi, ale podle hlasů usoudila, že víc než dost. Nejjistější bude rozrazit dveře a vyrazit jako o závod
k hlavním dveřím. S trochou štěstí by se jí to mohlo podařit. Pootevřela dveře o trochu víc a ztuhla, protože se náhle ozvalo hlasité zabušení na hlavní dveře.

Jestřáb se klidně rozhlížel kolem sebe, jako by špičku Roxanina meče, která ho píchala do zad, ani necítil. Napadlo ho, že pokud špatně odhadl situaci, je teď až po uši v pořádném maléru. V místnosti bylo asi dvanáct žoldnéřů, někteří byli ozbrojeni, jiní ne. Podle Roxany měli být ještě další v poschodí. Takže dohromady asi dvacet mužů. Převaha deseti na jednoho. Jestřáb se usmál. Už čelil horším. Jeden z ozbrojenců k němu pomalu přistoupil. Byl vysoký,
svalnatý a oděný v kroužkové zbroji. V odřené pochvě
měl meč a vypadal, že ví, jak ho používat. Žoldnéř každým coulem. Krátce kývl na Roxanu a pak si prohlédl Jestřába od hlavy k patě.

„Takže tohle je ten slavný kapitán Jestřáb. Pojďte přece
dál, kapitáne. My si tu na etiketu moc nepotrpíme.“ Tiše
se zasmál. „Víte, kapitáne, Hardcastle prostě umírá touhou se s vámi setkat. Pokud jde o vás, vás čeká jen to umírání.“

„Kde je moje žena?“ zeptal se Jestřáb.

Žoldnéř Jestřába udeřil hřbetem ruky do obličeje. Všiml
si, že se rána blíží, ale nemohl si dovolit se jí vyhnout.
Zazvonilo mu v uších a na chvíli se trochu nejistě zakymácel.

„Budeš mluvit, jen když se tě na něco zeptám, kapitáne.
Myslím, že tě budu muset naučit způsobům, než tě necháme setkat se s radním Hardcastlem. Ale o svou ženu nemusíš mít starost. Na ni jsme taky nezapomněli. Zatímco se tu spolu bavíme, dva chlapi se starají, aby se nenudila. Určitě se s ní baví velice dobře.“

Zasmál se a Jestřáb mu vrazil koleno do rozkroku. Žoldnéř se bolestí zlomil až k Jestřábovi, a než se složil k zemi, stačil ho ten ještě seknout hranou ruky za krk. Ostatní žoldnéři okamžitě vyskočili a sáhli po zbraních.

Jestřáb vytrhl Medleymu svou sekeru, křikl na Roxanu,
aby mu kryla záda, a pustil se do prvního žoldáka, aniž
by se podíval, jestli ho Roxana poslechla. Máchl sekerou
a zarazil ji skoro až po topůrko do ramene prvního žoldnéře. Kroužková zbroj ránu skoro ani nezpomalila. Síla úderu srazila muže na kolena. Jestřáb se zapřel botou o jeho hrudník a uvolnil zaseknuté ostří. Krev rázem stříkala všude kolem a Jestřáb se otočil, aby čelil dalšímu protivníkovi. Ozval se třesk oceli, jak Roxana dostala jiného žoldnéře a Jestřáb si dovolil malý úlevný úsměv.

Vtom se na druhé místnosti straně rozletěly dveře a objevila se v nich Rybářka s mečem v ruce. Jestřábův úsměv se rozšířil. Celou dobu si o ni dělal starosti, a ona tu stála živá a zdravá. Měl to vědět. Vypadala trochu překvapeně, kdo že to chrání jejímu manželovi záda, ale brzy se vzpamatovala a začala si k němu prosekávat cestu skrz řady žoldnéřů.

Jestřáb pevně sevřel sekeru oběma rukama a na špinavou podlahu znovu vystříkla krev. Těžké ocelové ostří sekery hladce odráželo lehčí meče a proráželo brnění, jako by tam žádné ani nebylo. Rybářka bojovala po jeho boku a její meč se jen míhal, jak bodala, sekala a odrážela rány. Roxana se smála a s grácií tanečnice si prosekávala cestu přes své bývalé druhy ve zbrani. Medley se držel stranou. Znal svá omezení.

Proti Jestřábovi se postavil statný vousatý žoldnéř, jehož dlouhý, těžký meč se vyrovnal Jestřábově sekeře. Zkřížili zbraně a na okamžik stáli jeden druhému tváří v tvář.
Žoldnéřova ramena se vlnila pletenci svalů a Jestřáb si
rychle uvědomil, že tomuto muži se příliš dlouho bránit
nedokáže. Bez váhání mu plivl do oka. Žoldnéř instinktivně uhnul hlavou, ztratil rovnováhu, Jestřáb srazil jeho meč stranou a zaťal mu sekeru do prsou.

Rybářka stála těsně proti vysokému štíhlému žoldnéři
a od jejich zbraní jiskry jen sršely. Věděla, že to dlouho
nemůže vydržet. Byl větší než ona, a navíc byla vysílená
vším, čím v posledních hodinách prošla. Zachytila očima
protivníkův pohled, udělala krok vpřed a vší silou mu
dupla podpatkem na nohu. I přes podrážku cítila, jak mu

praskají kosti. Bolestí se mu vytratila krev z tváří i síla z paží. Rybářka srazila stranou ostří jeho meče a jediným švihnutím mu přeťala hrdlo. Žoldnéř upustil meč a chytil se oběma rukama za krk, jako by tím mohl udržet pohromadě rozšklebenou ránu. Sotva klesl na kolena, Rybářka se už ohlížela po novém protivníkovi.

Roxana máchala mečem ve smrtících křivkách a žoldnéři před ní padali jako žluté listí. V očích měla divokou radost, a jak se její ostří prosekávalo jejich těly, smála se na celé kolo. Dělala to, v čem byla nejlepší a pro co byla zrozena. Mezi svými bývalými druhy se pohybovala bez špetky soucitu a slitování a žádný z nich se jí nemohl rovnat. Zabíjela je s profesionalitou a stylem a v hlavě jí zněla píseň pulzující krve.

Potom se řady žoldnéřů rozpadly a oni se dali na útěk, přestože své protivníky stále ještě převyšovali počtem. Štika s Da Silvou by možná ještě byli schopni je znovu sjednotit a hnát do útoku, ale bez jejich vedení neměli žoldnéři odvahu čelit třem žijícím legendám zároveň.

Jestřáb se rozhlédl po nečekaně prázdné místnosti a spustil sekeru. Byl skoro zklamaný, že boj skončil tak brzy. Měl v sobě ještě spoustu potlačovaného vzteku, který si potřeboval vybít. S úsměvem se otočil na Rybářku, ale v okamžiku, kdy uviděl, co jí udělali, se jeho vztek proměnil v chladnou, nemilosrdnou zuřivost. Ústa měla opuchlá a pohmožděná, a z ošklivé rány na hlavě jí po jedné straně obličeje opět stékala zasychající krev. Uchopil ji do náručí a pevně si ji k sobě přitáhl a ona se k němu přitiskla, jako by ho nikdy nechtěla pustit. Nakonec si Medley zdvořile odkašlal a Jestřáb s Rybářkou se od sebe odtrhli. Rybářka se podívala na Medleyho a potom na Roxanu.

„Jsou na naší straně," vysvětlil jí Jestřáb. „Neptej se na podrobnosti, je to příliš složité."

Rybářka pokrčila rameny. „Takoví už jsou politici a žoldnéři. Doufejme, že Adamant patří k lidem, kteří dovedou odpouštět. Ve vedlejší místnosti mám u ledu ještě dva žoldáky. Vezmeme je se sebou, chci proti nim vznést obvinění."

Jestřáb zachytil temný podtón v jejím hlase. „Jsi v pořádku, děvče?"

„Jasně," přikývla Rybářka. „Teď už jsem v pořádku."

VÍTĚZOVÉ A PORAŽENÍ

Volby byly téměř u konce a v tanečním sále Hardcastleova sídla se konal večírek na oslavu vítězství. Jeho přívrženci se sešli po celých stovkách, aby využili Hardcastleova pohostinství a oslavili další vítězství konzervativců v Terasách. Hardcastle přehlížel vroucí davy a milostivě se usmíval na své oblíbence. Lidé mu přicházeli blahopřát a zdvořile mu připomenout svůj podíl na jeho úspěchu. Hardcastle zářil a kynul na všechny strany, ale jeho myšlenky byly někde jinde. Už brzy bude po volbách, ale ještě pořád neslyšel nic o tom, jak hlasování probíhá. Nikdo z jeho lidí se nevrátil, aby podal hlášení, a Vlk se zamkl ve svém pokoji. Ovšemže musel vyhrát. Vždycky vyhrával. Ale naprostý nedostatek nových zpráv ho znepokojoval.

O Jestřábovi a Rybářce také nikdo nic nevěděl, a přitom by touto dobou už měli být zajatí nebo mrtví. Štika a Da Silva o sobě nedávali vědět vůbec a Roxana zmizela. Celé hodiny o ní nikdo neslyšel ani ji neviděl. Hardcastle se zamračil. Něco nebylo v pořádku. Cítil to v kostech. Ale jeden zdroj informací mu přece jen ještě zbýval. Pokynul jednomu ze sloužících a úsečně mu rozkázal, aby přivedl čaroděje Vlka. Sluha zaváhal, ale jediný pohled na Hardcastlea ho přesvědčil, že nemá smysl protestovat. Spěšně se uklonil a vyběhl z tanečního sálu.

Hardcastle se rozhlédl a vrásky na jeho čele se ještě prohloubily. Na první pohled se zdálo, že se lidé baví stejně hlasitě a radostně jako obvykle, ale jejich nálada se mu nějak nelíbila. Smích zněl příliš hlasitě, úsměvy byly příliš nucené a tu a tam se tvořily skupinky, které působily takřka spikleneckým dojmem. Hudba hrála říznou melodii, ale nikdo netančil. Hardcastle svraštil čelo. Měl by brzy přijít s nějakými dobrými zprávami, jinak jim povolí nervy.
Zdálo se mu, že všude, kam se podívá, vidí tváře plné obav a oči rozšířené zoufalstvím. Jeho hosté se čím dál více podobali stádu divokých zvířat, které se semklo dohromady v předtuše bouře.

Do tanečního sálu vstoupil Vlk a mezi hosty se rozhostilo náhlé ticho. Hudebníci přestali hrát. Vlk kráčel pomalu

kupředu zcela osamocen, protože dav se před ním vystrašeně rozestupoval. Dlouhý černý čarodějnický plášť, který měl na sobě, těsně obepínal jeho vyzáblou postavu. Jeho kapuci měl staženou dopředu, takže mu zakrývala obličej. Zastavil se před Hardcastlem a pomalu sklonil zakuklenou hlavu. Hardcastle se zachvěl v náhlé předtuše a s vypětím sil se ovládl, aby to na sobě nedal znát. Usmál se na Vlka a pokynul muzikantům, aby opět začali hrát a oslava se opět pomalu rozproudila.

Hardcastle letmo pohlédl na svou ženu, stojící jako vždy
tiše za ním. Upírala oči k zemi a její tvář byla klidná a apatická. Hardcastle jí řekl, aby o několik kroků poodstoupila. Poslechla ho, aniž by zvedla pohled. Hardcastle se upřeně zadíval na Vlka. Bylo tu několik věcí, které potřeboval s čarodějem probrat, a svědkové byli to poslední, o co při tom stál. Jillian nevyjímaje.

„Dobrá, Vlku, co se děje? Schováváš se ve svém pokoji
od té doby, co jsme se vrátili z Ulice bohů. Co to s tebou
je?“

„Je to tím božstvem,“ zamumlal Vlk tichým, nezvučným hlasem. „Odpornost. Pán propastí. Nerozuměl jsem. Nechápal jsem to. Nemohl jsem chápat, čím je, co to bude znamenat....“

„Sakra, seber se, chlape,“ obořil se na něj Hardcastle.
„Potřebuji informace. Potřebuji vědět, co se děje ve městě. Jaké jsou výsledky? Co Adamant chystá? Proč jsem ještě nic neslyšel od svých lidí? Zatraceně, použij tu svou magii a řekni mi, co se děje!“

„Neodvažuji se. Je příliš silný. Cítím, jak ta věc roste.“
Hardcastle se na Vlka ostře podíval. „Tvrdil jsi mi, že
to zvládneš. Řekl jsi, že když tu věc přijmeš, dá ti takovou moc, že se proti nám nikdo nebude moci postavit.“

„Nechápeš to,“ řekl Vlk. „Pán propastí není nějaký démon nebo elementál, kterého bych mohl kouzly připoutat ke své vůli. Odpornost je jedním z Putujících jsoucen, stránka reality, jíž lidské vnímání dává formu a tvar. Čistý princip oblečený do masa, krve a kostí. Není skutečný ve smyslu, jak tomu slovu rozumíme my. Mimo náš svět, v prostoru mezi vesmíry, žijí bytosti, které hladoví po podivných a odporných věcech. Domníval jsem se, že to dokážu zvládnout, dokud to bylo slabé a zmatené po svém dlouhém spánku, ale je to tak mocné... Cítím to ve své mysli, útočí to na bariéry, za kterými to držím. Dere se to ven, Camerone...“

„O tom si promluvíme později,“ řekl Hardcastle. „Teď
se ovládej. Máš být čarodějem nejvyššího řádu, tak se podle toho chovej! Musím mít informace, Vlku. Potřebuji vědět, co se děje venku v ulicích. Použij svou magii a zjisti, kde jsou moji lidé, řekni mi, co se děje kolem voleb. To je rozkaz!“

Po dlouhý okamžik stál Vlk s hlavou skloněnou a Hardcastle si už začínal myslet, že ho čaroděj odmítne uposlechnout. Ale nakonec Vlk pomalu přikývl a promluvil tichým hlasem, který bylo přes nervózní štěbetání hostů stěží slyšet.

„Žoldáci, které jsi poslal na kapitána Jestřába a Rybářku, jsou všichni mrtví nebo rozprášení. Jejich velitelé Štika
a Da Silva byli zatčeni. Souhlasili, že proti tobě budou
svědčit, jestliže to zmírní jejich trest. Sčítání hlasů už je
téměř u konce. Adamant vyhrává.“

Hardcastle zůstal jako přimrazený. Zpočátku byl v šoku, nemohl uvěřit vlastním uším, ale pak se dostavil chladný a zuřivý vztek. Taková opovážlivost. Jak se opovažují
obracet se proti němu a volit Adamanta? Zapomněli, kdo
je skutečným pánem Horních teras, ale on jim to připomene. Dá reformistům lekci, na kterou nikdy nezapomenou. Zadíval se na Vlka a řekl pomalým pevným hlasem plným zášti.

„Jsi můj člověk, Vlku. Jsi ke mně připoután přísahou
zpečetěnou krví.“

„Ano, Camerone. Jsem tu, abych ti sloužil.“
„Tak použij tu svou obrovskou moc. Běž do Adamantova domu a zabij ho. Zabij ho a s ním i všechny ostatní.“
„To... nemusí být moudré, Camerone. Potřebuješ mě
tady. Bez mé magie, která zesiluje a podtrhuje kouzlo tvé
osobnosti nebudou mít tvé projevy nad tvými stoupenci
žádnou moc.“

„Projevy jsem přednášel dlouho předtím, než ses objevil ty a začal jsi mě podporovat svými kouzly. Se svými lidmi si poradím. Udělají to, co jim řeknu, jako vždy. Máš mé rozkazy Vlku. Zabij Adamanta a všechny, kdo jsou s ním.

Poslechni mě.“

„Camerone... prosím. Odpornost...“
„Poslechni mě!“

Vlk zvrátil hlavu dozadu a vykřikl. Strašlivý pronikavý zvuk v okamžiku umlčel hlučící dav. Kapuce mu spadla z hlavy a odhalila to, co zbylo z jeho tváře. Veškeré maso bylo pryč, stráveno příšerným vnitřním hladem. Zůstala pouze rozšklebená lebka pokrytá kůží, napnutou na kostech jako rozpukaný pergamen. Neměl oči, jen otevřené zkrvavené důlky. Nepřestával křičet a začal růst do výšky, jeho tělo sebou neohrabaně a křečovitě trhalo nemotornými pohyby, které naznačovaly, že postava ukrytá uvnitř černého hávu už není ani v nejmenším lidská.

Zmizel a místností zaznělo tiché zaburácení, když se vzduch nahrnul do prostoru, který jeho tělo ještě před chvílí vyplňovalo. Někdo v davu se nervózně zasmál a sál se znovu rozezvučel směsicí zvuků, jako by všichni lidé chtěli hlasitým hovorem zahnat vzpomínku na to, čeho byli před chvílí svědky. Hardcastle se usmál. Až bude Adamant a všichni jeho lidé mrtví, budou se muset v Terasách vyhlásit nové volby, ale proti němu se už nikdo kandidovat neodváží. Lidé budou reptat, ale nikdo mu nebude moci nic dokázat. Znovu bude radním. A potom mu ta pouliční chátra zaplatí za to, že si dovolila vzdorovat.

Medley přešlapoval přede dveřmi Adamantovy pracovny. Podíval se na Roxanu a ta na něj povzbudivě kývla. Jestřáb a Rybářka postávali několik kroků za ním a dodržovali diskrétní vzdálenost. Medley byl vděčný, že tu byli s ním, ale pokud se chtěl s Adamantem usmířit, musel to udělat sám. Zaklepal na dveře a známý hlas jej pozval dál. Otevřít dveře a vejít byla ta nejtěžší věc, kterou kdy v životě udělal.

Adamant seděl za stolem s Danielou po boku. Oba vypadali unaveně a ve tvářích měli vrásky, kterých si nikdy předtím nevšiml. Adamant Medleymu pokynul, aby se posadil do křesla u stolu. Roxana se opírala o rám dveří, palce zaklesnuté za opasek s mečem a její oči byly jasné a pozorné. Jestřáb a Rybářka stáli ve dveřích. Místnost se naplnila tichem a téměř hmatatelnou přítomností slov, která nikdo nechtěl vyslovit, ale stejně nemohla být opominuta.

Nakonec Jestřáb zdvořile zakašlal a všichni se k němu otočili. „S vaším svolením, pane Adamante, já a Isobel se porozhlédneme po domě a přesvědčíme se, že je všechno v pořádku.“

„Samozřejmě kapitáne. Pokud vás budu potřebovat, zavolám vás.“

Adamantův hlas byl klidný jako vždy, ale nespuslil Medleyho z očí. Jestřáb s Rybářkou opustili pracovnu a potichu za sebou zavřeli dveře.

„Zdá se mi, že je v domě nějak ticho,“ řekl nakonec Medley. „Co se stalo s večírkem na oslavu vítězství?“

„Zrušil jsem ho,“ odpověděl Adamant. „Nezdálo se mi to vhodné. Příliš mnoho mých lidí zaplatilo mé vítězství životem.“

Medley sebou trhl. „Měl jsem ten Longarmův útok předvídat. Moje špionážní síť mi poskytla dostatek informací. Ale byl jsem příliš zaměstnán Roxanou, takže jsem si je nedokázal včas poskládat dohromady. Je mi to líto, Jamesi. Kolik našich lidí bylo zraněno?“

„Máme dvacet sedm mrtvých a čtrnáct zraněných Všichni hosté naštěstí vyvázli bez úhony.“ Pohlédl na Roxanu. „Tak tohle je ta tvá tajemná přítelkyně?“
„Ano,“ řekl Medley. „Není báječná?“
Adamantova ústa sebou škubla. „Myslím, že i tak se to dá nazvat. Když jsem ji naposledy viděl, nemilosrdně čtvrtila moje lidi.“

Roxana mu jeho pohled vrátila s ledovým klidem. „Je to moje práce. A jsem v tom dobrá.“

„Zabila jsi Medvědího drápa a Kincaida. Byli to dobři

chlapi.“
„Oni by mě taky zabili, kdyby k tomu měli příležitost.
Takhle se v tomhle městě hraje na politiku. Však to znáš.“ „Ano,“ řekl Adamant. „Haven se vždycky vyžíval ve vraždění a zradě.“

„Ale pro všechno na světě, Stefan tě nezradil. Tahat
z něj informace byla součást mé práce. A on byl do mě
tak zblázněný, že si toho nikdy ani nevšiml. Spoustu užitečných informací mi prozradil, aniž by si to uvědomil, a já jsem to pak hlásila Hardcastleovi.“
„Ví, že jsi tady?“ zeptala se Daniela.
„Ne, už pro něj nepracuju.“
„Proč ne?“

„Porušil naši dohodu.“

Daniela přeletěla pohledem z Roxany na Medleyho
a zase zpět.

„Tohle je jediný důvod? A co ty a Stefan?“
Roxana pokrčila rameny. „Já nevím. Zatím bereme věci
tak, jak jsou, a čekáme, co to přinese.“

Adamant se nahnul kupředu a upřeně se na Medleyho
zadíval. „Co tady děláš, Stefane? Co ode mne očekáváš?
Že ti odpustím? Že tě přijmu zpět na tvé staré místo?“
„Ať se propadnu, jestli mám tušení,“ řekl Medley. „Je
mi líto, že jsem ti ublížil, mrzí mě, kolik lidí zemřelo, ale
nic z toho jsem neměl v úmyslu. Zamiloval jsem se do
Roxany a na ničem jiném mi nezáleželo.“

„A co k ní cítíš teď?“ zeptala se Daniela. „Teď když
víš, co je zač a co má na svědomí? Odpustíš jí?“

„Samozřejmě,“ řekl Medley. „I přes to všechno ji miluji. Copak to nedokážeš pochopit?“

„Adamant se podíval na Danielu a vzal ji za ruku.
„Ano,“ řekl nakonec. „Chápu tě.“

Jestřáb a Rybářka neklidně slídili po prázdném domě. Pokoje působily podivně opuštěným dojmem a ticho mělo svůj zvláštní přídech. Procházeli z pokoje do pokoje, ale nikde nebyla ani známka života. Adamantovi lidé byli buď mrtví nebo posláni jinam a hosté se už dávno rozešli do svých domovů. Nezbylo tu téměř nic, co by připomínalo Longarmův útok, až na několik stop zaschlé krve a příšerného obsahu knihovny v přízemí.

Jestřáb je objevil celkem náhodou. Když se vracel halou zpátky, strčil do pootevřených dveří knihovny a při pohledu na těla zůstal stát jako opařený. Leželo jich tam
dohromady dvacet sedm. Jestřáb je pro jistotu dvakrát přepočítal. Všichni Adamantovi muži, kteří zemřeli rukou militaristů, byli srovnáni na hromadě jako otepi slámy, tvář vedle tváře, ruce i nohy úhledně srovnané. Ten pohled v Jestřábovi vzbudil podivnou zlost. Tito muži položili za Adamanta své životy a zasloužili by si důstojnější odpočinek než tenhle.

Dostane se jim ho, ozval se mu v hlavě Mortisův hlas.
Ale v poslední době se toho tolik přihodilo. Udělal jsem,
co jsem mohl.

Jestřáb pohlédl na Rybářku a viděl, že to také slyšela.
„Takže jsi stále tady, čaroději?“

Samozřejmě. Kde jinde bych byl?

„A co se stalo s těly těch, co to mají na svědomí? S Longarmem a jeho militanty?“

Pozřel jsem je.

Jestřáb se rozhodl neklást žádné doplňující otázky. Měl

pocit, že by odpovědi na ně doopravdy slyšet nechtěl.

Vraťte se k Adamantovi, řekl náhle Mortis. Bude vás potřebovat.

Jestřáb s Rybářkou se na sebe podívali.

„Proč?“ zeptala se Rybářka. „Co se děje?“

Něco se blíží.

„Co? Co se blíží?“
Něco se blíží.

Jestřáb popadl svou sekeru, Rybářka tasila meč a oba se rozběhli zpátky do vstupní haly. Všimli si, že dveře pracovny jsou otevřené. Zdálo se, že všude je klid. Jestřáb vykřikl Mortisovo jméno, ale nikdo neodpověděl. Z pracovny vyšel Adamant a pochmurně se mračil.
„Také jste ho slyšeli?“

„Jo,“ řekl Jestřáb. „Myslím, že bychom odsud měli raději zmizet, Adamante. Mám z toho takový špatný pocit.“
Adamant krátce přitakal a kývl na Danielu, aby se k nim přidala. Medley s Roxanou vyšli za ní do haly. Roxana držela v ruce meč a usmívala se. Jestřáb odvrátil pohled.
Je to tady.

Jestřáb přistoupil k hlavním dveřím, otevřel je a vyhlédl ven. V posledních paprscích zapadajícího slunce spatřil muže v čarodějnické černi, jak kráčí přes zahradu a míří k domu. Vše živě pod jeho kroky uvadalo a odumíralo, tráva usychala a obracela se v prach a sama země se měnila v pustý písek, který vítr rozvál do všech stran. Čarodějova moc visela ve večerním vzduchu jako těžký bouřkový mrak. Jestřáb zabouchl dveře a otočil se k ostatním.

„Jsme v průšvihu. Je tady Vlk a nevypadá přátelsky. Poradíš si s ním Mortisi? Mortisi!“
Žádná odpověď. Jestřáb krátce zaklel.
„Tak a je to. Mizíme odsud, hned. Isobel vyveď je zadním východem. Přijdu, hned jak to půjde.“
„Proč nejdeš taky?“ zeptala se Rybářka.
„Někdo ho musí zpomalit. Tak sebou hněte. Nemáme moc času.“

„Nemůžu tě tu nechat,“ řekla Rybářka.
„Musíš. Máme za úkol udržet Adamanta naživu, za každou cenu. Svého posledního svěřence jsme neuhlídali. Nedovolím, aby se to opakovalo.“

Rybářka přikývla a odvedla ostatní z haly. Jestřáb se obrátil k předním dveřím a zatarasil je těžkou závorou. Chvíli uvažoval o tom, že přistaví před dveře barikádu z nábytku, ale měl silný pocit, že by to na celé věci nic neměnilo.

„Mortisi? Jestli mě slyšíš, čaroději, budu potřebovat veškerou pomoc, kterou mi můžeš poskytnout.“

Ozval se ostrý praskavý zvuk a Jestřáb se ohlédl ke dveřím. Byly rozštípnutě odshora dolů. Zatímco je Jestřáb pozoroval, zpráchnivěly a rozpadly se na kusy. Jejich shnilé zbytky odpadly od zrezivělých pantů a ve dveřích stanulo to, co zbylo z čaroděje Vlka. Z jeho tváře teď zůstalo sotva víc než holá lebka, cenící na Jestřába věkem zažloutlé zuby. Stále se ještě pohyboval, dýchal a žil, ale kromě něj v něm žilo ještě něco jiného. Něco hladového. Jestřáb pevně sevřel svou sekeru a poodstoupil od nehybné postavy. A potom za sebou uslyšel blížící se hlasy a hluk zápasu a uvědomil si, že ostatním se nepodařilo utéci příliš daleko. Riskl krátký pohled přes rameno a málem se mu zastavilo srdce, když spatřil, jak z knihovny vycházejí mrtví muži.

Rybářka se právě dostala na konec haly, když se dveře do knihovny rozletěly a do haly se vypotácela první z oživlých mrtvol. Byl to jeden z Adamantových ozbrojenců.

Z hlubokých ran zejících v těle mrtvoly už netekla žádná krev a její tvář byla tupá a prázdná. Ale její oči viděly a v ruce držela meč. Za ní vyšel z knihovny další umrlec, a po něm další. Rybářka s Roxanou se postavily mezi mrtvé a Adamanta s Medleym, pak začaly s připravenými zbraněmi pomalu ustupovat, aby si udělaly dostatek místa k boji. Z knihovny však stále vycházeli další a další mrtví se zbraněmi v rukou, jeden za druhým.

Roxana postoupila o krok a rozmáchla se. Její meč zasvištěl širokým obloukem a čistou ranou přeťal krk prvního umrlce. Hlava spadla na podlahu a odkutálela se pryč, zatímco se její ústa stále bezhlesně otevírala. Bezhlavá mrtvola však pořád zatvrzele postupovala kupředu a mávala kolem sebe mečem. Roxana uskočila a sekla do mrtvého těla, až zakolísalo pod silou úderu, ale neupadlo. Jeho meč se mihl s překvapivou rychlostí a Roxana musela spěšně ustoupit. Ve stejném okamžiku proklouzla Rybářka kolem ní a ťala umrlci po noze. Mrtvý muž se zapotácel a upadl na jedno koleno, ale meč z ruky nepustil. A pak se na ně vrhly ostatní mrtvoly a celý prostor se naplnil svištící ocelí a neustále rostoucí armádou chodících mrtvých.

Jestřáb napřáhl sekeru proti čaroději, ale neviditelná síla mu zbraň vyrazila z rukou. Sekera s řinčením odletěla pryč a Jestřáb se vrhl za ní. Poznal, když se setkal s protivníkem mimo svou váhovou kategorii. Popadl sekeru, rozmáchl se proti nejbližšímu z umrlců a jediným švihnutím mu přesekl páteř. Mrtvola se zhroutila na podlahu, ale stále se snažila plazit kupředu. Jestřáb ji přeskočil a vrhl se se svou sekerou mezi mrtvé. V příštím okamžiku už pod drtivou silou jeho útoku padali na všechny strany. Medley toho využil a přiskočil k Roxaně, s mečem připraveným.

„Musíš odsud dostat Adamanta," řekl spěšně. „On je ten důležitý. Hlídka a já můžeme tyhle věci zdržet dost dlouho, abychom vám dali slušný náskok."
„Ale co bude s tebou?" zeptala se Roxana.
„Na mně nezáleží."

„Mně na tobě záleží," řekla Roxana a znovu se vrhla do boje.

Adamant tasil svůj meč a Daniela odněkud vytáhla dýku, ale ani s jejich pomocí nedokázala jejich malá armáda děsivému náporu odolat a byla postupně tlačena halou směrem k čekajícímu čarodějovi. Mrtvé muže nic nemohlo zastavit bez ohledu na to, jak těžká byla jejich zranění.

Ani na okamžik nepřestali postupovat proti nim a ohrožovat je meči, i když se někteří z nich museli vléct a plazit po podlaze. Adamant sekal mečem v krátkých, ale smrtících obloucích, přestože znal všechny tváře, které se před ním míhaly. Bývali to muži, kteří mu kdysi přísahali věrnost. Někteří z nich byli dokonce jeho přáteli. Zemřeli, protože stáli při něm, a on byl teď nucen znovu je zabíjet. Připrav se, ozval se náhle v Jestřábově mysli Mortisův hlas. Chci použít svou magii, abych zrušil Vlkovu. Až ti řeknu, zabij ho. Musíš být rychlý. Je teď příliš mocný, neudržím ho déle než na malý okamžik. Kdybych už nebyl mrtvý, myslím, že bych měl strach. Nikdy jsem si nemyslel, že uvidím, jak znovu povstává Odpornost. Teď, Jestřábe, udělej to!

Jestřáb se rozmáchl a vší silou mrštil sekerou. Zbraň proletěla halou a rozpoltila Vlkovu lebku. Čaroděj zavrávoral pod silou nárazu a padl na jedno koleno. Jeho hlava pomalu klesala, jako by byla tažena dolů vahou ocelové sekery. Umrlci se zarazili uprostřed pohybu, zhroutili se na podlahu a už se ani nehnuli. Vlk padl na tvář a zůstal ležet bez hnutí.

Jestřáb nemohl uvěřit, že už je po všem, a chvíli váhal, než se odvážil přistoupit k ležícímu mágovi. Jednou nohou mu přišlápl lebku, sehnul se a uvolnil svou sekeru. Jediný pohled na rozšklebenou ránu ho přesvědčil, že čaroděj je po smrti. Takové zranění nemohl přežít nikdo.

Ale pak sebou tělo začalo škubat. Jestřáb rychle uskočil. Vlkovo tělo se chvělo a zmítalo se, a jeho bezvládné ruce a nohy se divoce roztřásly. Černý háv se napnul a pak praskl a tělo mrtvého čaroděje puklo jako nějaká obludná kukla. A z roztrženého těla povstala Odpornost, čerpajíc z mrtvoly látku k vytvořeni nového těla, které bylo bližší jeho skutečné povaze. Naplnilo halu a kostnatou hlavou se téměř dotýkalo stropu. Tváři vévodila obrovská zubatá tlama a okolo zdeformovaných kostí se leskly mokvající svaly. Jeho pokroucené paže byly zakončeny dlouhými pařáty. Držení těla bylo lidské, ale jinak v něm nebylo

lidského zhola nic.
Bylo to hladové. Volný, řekl odporný hlas. Volný...
„Myslím, že tu máme problém," řekl Jestřáb.
„Nejspíš máš pravdu," řekla Rybářka. „Všichni nohy
na ramena. Možná se nám podaří tomu bastardovi utéct."
„S tím se běž vycpat," odsekla Roxana. „Zabiju to."
Odpornost se vrhla kupředu a vzdálenost, která je dělila,
překonala neuvěřitelně rychle. Sotva se jejich malá skupinka stačila semknout dohromady a připravit se na střet, vtrhlo to mezi ně s nepředstavitelnou razancí, odrazilo to jejich údery a rozmetalo je to na všechny strany jako kuželky. Odpornost se dostala na svobodu a oni nemohli udělat vůbec nic, aby ji zastavili.

Padací dveře v prádelně se najednou prudce otevřely, něco je vyrvalo z pantů a roztříštilo na kusy. Hluboko v temnotě sklepení se něco pohnulo a potom pomalu, krok za krokem, se po schodech nahoru na světlo vysoukal mrtvý muž. Z Mortise už nezbylo o mnoho více než svraštělá slupka, ale vzduch kolem něj se tetelil mocí, kterou vyzařoval. Zamířil ke dveřím a z jeho studeného těla se v horku prádelny zvedala pára.

Jestřáb s Rybářkou bojovali bok po boku a jen naprostá
zběsilost jejich útoku udržovala Odpornost v bezpečné vzdálenosti. Břity jejich zbraní zasahovaly božstvo znovu
a znovu, ale nijak mu nedokázaly ublížit. Ocelová ostří se
odrážela od její kůže, jako by na sobě měla krunýř. Roxana na Odpornost neúnavně dotírala a při tom zuřivě skučela zklamáním. Adamant a Medley se snažili bránit Danielu, jak nejlépe dovedli, ale všichni věděli, že božstvo si s nimi jenom pohrává. Brzy ho ta hra omrzí a pak popustí uzdu svému hladu. A potom ani veškerá ocel světa nebude stačit k tomu, aby je ochránila. Ale stejně pokračovali v boji. Nic jiného jim nezbývalo.

Odpornost se náhle obrátila, přestala si všímat jejich
útoků a zadívala se na druhý konec haly. Mortis se ji zašklebil v ústrety a jeho kůže popraskala jako křehký pergamen. Pán propastí naklonil svou odpornou hlavu na stranu a jeho hlas se jim propálil do mozku jako do ruda rozžhavené železo.

Nemůžeš je zachránit. Jsem volný. Znovu kráčím po
světě. Nemůže mě zastavit ani živý ani mrtvý. To mi bylo slíbeno při mém stvoření.

„Já nejsem ani živý ani mrtvý," řekl Mortis. „Jsem
obojí. Sbohem Jamesi."

Pronesl slovo moci a okolo něj vyšlehl nepřirozený
oheň a zahalil ho plameny. Odpornost vykřikla a obrátila
se na útěk. Mortis krátce zagestikuloval, z jeho hořící ruky vystřelila ohnivá koule, proletěla halou a pohltila božstvo. Odpornost se zhroutila na podlahu a v zoufalé snaze vymanit se z plamenů si rvala z těla vlastní maso. Mortis, již napůl strávený plameny, prošel vrávoravým krokem halou a objal božstvo hořícími pažemi. Vzplál oslnivý záblesk světla, zazněl srdceryvný výkřik, který se postupně vytrácel, a pak byli oba pryč. Hala byla náhle prázdná a tichá.
Jestřáb s Rybářkou se na sebe podívali a složili zbraně.
Adamant a Medley udělali totéž. Roxana došla na konec
haly, tam se rozhlédla a teprve potom neochotně schovala
meč. Adamant se zasmušile zadíval na obrovskou spálenou skvrnu na podlaze, která jediná prozrazovala místo, kde byli zničeni Mortis i Odpornost.

„Odpočívej v pokoji, můj příteli," řekl tiše. „Doufám,
že teď konečně najdeš klid."

Zpoza nich se ozvalo zdvořilé zakašlání a všichni se
s tasenými zbraněmi otočili. Posel rady, stojící v otevřených dveřích, pohlédl na obnažená ostří a těžce polkl. „Klidně můžu přijít později..."

„Omlouvám se," řekl Adamant a spustil meč. „Měli
jsme dost namáhavý den. Co pro vás mohu udělat?"

„Přináším vám gratulace a pozdravy od rady," řekl posel, šťastný, že může opět vklouznout do známé role. „Volby skončily. Vyhrál jste. Blahopřeji vám. Můžu už jít?"

Adamant se usmál a přikývl a posel se bleskurychle
vypařil. Adamant se otočil a zadíval se na ostatní. „Vždycky jsem si myslel, že to pro mne bude znamenat více. Za tenhle okamžik jsem draze zaplatil životy svých přátel a teď si ani nejsem jistý, jestli to za to stálo."

„Jistěže ano," řekl Medley. „Nebojoval jsi ve volbách za sebe, bojoval jsi za chudé, vystrašené a bezmocné, kteří za sebe sami bojovat nemohli. A oni ti věřili. Chceš je snad zklamat?"

Adamant pomalu potřásl hlavou. „Ne, máš pravdu, Stefane. Bitva skončila, ale válka pokračuje."

Jestřáb a Rybářka se po sobě podívali. „Zajímalo by mě, jestli svou zprávu dostal i Hardcastle."

Rybářka se ušklíbla. „Pokud ano, doufám, že měl posel hodně rychlé nohy."

Ticho, které vládlo v Pekelném dvoře, bylo ohlušující. Posel doručil výsledky voleb napsané na svitku a získal tak dost času na to, aby mohl zmizet dřív, než vypukne peklo. Hardcastle nevěřícně hleděl na pergamen ve svých rukou. Nebylo třeba, aby ho četl nahlas. Postačil výraz jeho obličeje. Lidé začali pokládat talíře a sklenice a jeden po druhém se vytráceli.

Hardcastle se vytrhl z omámení, postoupil kupředu a začal mluvit silným, přesvědčivým hlasem. Získá vše zpátky. Vždycky vyhrává. Ale tentokrát reagoval dav na jeho obvyklou směs chvástání a výhrůžek jen mrzutými pohledy a otevřeným hněvem. Kdosi na něj křikl urážlivou poznámku. Někdo jiný po něm něco hodil. Ve chvíli se hosté proměnili ve vzteklý dav lidí, kteří se mezi sebou strkali a povykovali. Začali hrozit pěstmi. V zápalu vzájemného obviňování vypluly na povrch staré spory a Hardcastle upadl do zapomenutí. Přestal řečnit a zděšeně se rozhlédl. Neposlouchali ho. Prohrál volby, a pokud šlo o konzervativce, znamenalo to, že teď nebyl ničím.

Vůbec neslyšel tichý zvuk, jejž vydala dýka, kterou Jillian vytáhla z ukryté pochvy. Její existenci si uvědomil, až když mu ji vrazila do zad, znovu a znovu a znovu.

UZAVÍRÁNÍ DOHOD

Adamant uspořádal nový večírek na oslavu vítěz-ství a každý, kdo něco znamenal, tam byl. Příliš se mu do toho nechtělo, ale jeho nadřízení na tom trvali. Teď, když reformisté ovládali Horní terasy, byla rada poprvé v historii pod kontrolou reformy. A bude tak dlouho, dokud budou dost opatrní a nepopudí si nezávislé.

Oslava probíhala v hlavní jídelně i přilehlých pokojích.
Byl tu obrovský bufet a několik různých druhů silně alkoholického punče. V domě bylo opravdu živo. Všichni činitelé a hybatelé jak ze strany reformistů, tak i konzervativců se přišli setkat s novým radním, aby upevnili své pozice. Bratrstvo oceli obstaralo menší armádu ozbrojenců, aby dohlédli na nerušený průběh oslav, za což byli Jestřáb s Rybářkou vděční. Znamenalo to, že si konečně budou moci odpočinout a podívat se na dno poháru. Byl to dlouhý den.
Adamant a Daniela stáli spolu, ruku v ruce a na všechny se usmívali. Zdálo se, že se úplně usmířili, ačkoliv pochopitelně zůstávalo otevřenou otázkou, jestli to nebylo jen divadlo pro veřejnost. Jestřáb osobně se domníval, že to bylo opravdově. Neušlo mu, jak Daniela bránila Adamanta vlastním tělem, když na něj zaútočila Roxana. Nebýt Mortisových kouzel, byla by na té ulici zemřela a oba si to uvědomovali. Jestřáb se tiše usmál. Dokázali to.

Když už byla řeč o Roxaně... Jestřáb přeletěl pohledem dav a našel ji velmi snadno. Vysoko čněla nad ostatními a ležérně objímala Medleyho kolem ramen. Lidé se jí uctivě vyhýbali, ale zdálo se, že se hodlá chovat slušně. Oficiálně by ji měl Jestřáb vlastně na místě zatknout, ale neměl na to náladu. Zítra brzy ráno ona i Medley opustí Haven a to mu stačilo. A jestliže s tím jeho nadřízení nebudou souhlasit, ať si ji honí sami. Klidně jim pošle na jejich pohřeb květiny.

Zadíval se na Rybářku, která stála vedle něj, naprosto zabraná do svých vlastních myšlenek, a něžně se usmál. „Tak, Isobel, co si myslíš o demokracii v praxi teď, když jsi měla příležitost seznámit se s ní zblízka?"

Rybářka pokrčila rameny. „Mně připadá stejná jako každá jiná forma politiky: podplácení, skandály, kydání hnoje na čestně lidi. Vím, co chceš slyšet, Jestřábe: chceš, abych byla nadšená nad tím, že reformistě tentokrát vyhráli. Ale rozhlédni se kolem sebe: pohlaváři obou stran už se sešli a teď spolu uzavírají dohody."

„Ano Isobel, ale rozdíl je v tom, čeho se týkají ty dohody, které reforma uzavírá. Jsou prospěšné pro ostatní lidi, nejen pro ně samotně.“

Rybářka se usmála a položila mu ruku na rameno. „Možná. Mezitím si můžeme sečíst klady. Adamant je pořád naživu, my taky a Haven prošel volbami, aniž by vypukla občanská válka.“

„Jo,“ řekl Jestřáb. „Když se to vezme kolem a kolem, dnes jsme si svůj plat zasloužili.“

Oba se zasmáli a pak pili víno, zatímco kolem nich skupinky hostů, kteří zaplňovali celou halu, rozhodovaly o budoucnosti.